

போக மோகாதத்தியாக முர்த்தி

மன்னு முடற்பிணர் நீத்து வழங்க மகிழ்ந்தாடிப்
பொன்னடி தாழ்ந்து புகுந்தது தன்புகழ் சால்வைப்பு.

நாகவாதனா நிவாரணமூர்த்தியே நமஃ

நாற்பத்தோராவது,

போக மோகூர நுக்கிரக மூர்த்தி.

பொதிய மலையின் நென்பக்கத்திலே யுள்ள பதினொரு சிவத
லங்களுககுங் கீழ்த் திசையில் விளங்கிய மலைச் சாரலிலே பிரமன்
றவஞ்செய்தான். முருகக்கடவுள் தோன்றித் திருப்புன் முறுவலோ
டும் பிரமனைத் திருநோக்கஞ் செய்து மறைந்தனர். மலாவன் மனம்
வருந்திப் பின்னரும் பல்லாயிரம் வருடந் தவஞ் செய்தும் வேலி
னுக்கிறை வந்தாரல்லர். விதியவன் வருந்துங் காலத்திலே நாரண
மூர்த்தி யவ்விடம் போந்து, “மைந்தனே! கந்தக் கடவுள் இனித்
தோன்றுமாறு வேண்டுவையாயின் அவரது ஆறெழுத்து மந்திரத்
தை யுன்னித் தவஞ் செய்தி. அல்லதேல் அவர் வருதலும் நீ அவ
ரது திருவருள் பெறுதலும் இல்லை” யென்று சடக்கா மந்திரத்தை
யுபதேசித்துச் சென்றார். அவன் அவ்வாறே யாறெழுத்தை யுச்சரி
த்துநோற்க,

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பு
மெண்டரு கரமீ ராறு மிலங்கெழிற் படைகள் யாவந்
தண்டையுஞ் சிலம்பு மார்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக்கண்டான்.

என்றபடி ஆறு திரு முகமும் பன்னிரு திருக்கண்களும் குண்
டலங்களுந் திரு முடிகளும், பன்னிரு திருக்கரங்களும், அவற்றில்

துவசம் வச்சிரம் அங்குசம் அம்பு வேலாயுதம் அபயமும் என்ப வற்றோடு, வாதம் பங்கயம் மணி மழு தண்டு வில் என்பவைகளும், தண்டை சிலம்பு முதலிய அணிகள் ஒலிக்குந் திருவடிகளும் பொருந்தச் செந்தூர் முதல்வர் பிரசன்னராயினர். பிரமன் பணிந்து நடுநடுங்கி நின்றான்.

வேலாயுதக் கடவுள் விளித்து, “விதியோய், நீதவஞ் செய்தற்குக் காரணம் யாது? அவற்றின் வரலாறென்னே, யென்று அறியார் போல வினவப் பிரமன் கூறுவான். தெய்வ யானையும் வள்ளியம்மையும் படருந் திருப்புயங்குளை யுடையவரே! வேதமுதலே! அடியேன் நவஞ் செய்தல் இழந்ததலையி லொன்றைப் பெறுதற்கே. ஐந்தலை யுடையனாகிய யான் ஒன்றிழந்தது தேவரீர்க்குத் தெரிந்ததொன்றே. அவ்வாறு இருப்பவும் எளியனேனைக் கூறும்படிசட்டனை யிட்டருளியது எற்கு நல்லுணர்ச்சி பின்னருந் தோன்ற வேண்டு மென்னுங் கருத்தே? தேவரீரது திருவிளையாடலை யாவருணவார்? என் வரலாறெனில்,

முன்னர்ப் போதில், அடியேனுந் திருமால், இத்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் மேருமலையின்கண் குழுமிஇருந்தேம். அப்போது சனகர் முதலாய முனிவர்கள் சபையை நோக்கி “ஐயன்மீர்! உலகத்துள்ளவர்கள் யாவரினும் பெரியோன் எவன்?” என்று ஆராய்ந்தார். அதுபோது புன்மையேன் மலமறைப்பினாலே, யானே பெரியோன், என்று முழங்கிக்கூறினேன். அது கேட்ட திருமால் மனங் கொதித்துக் கோபத் தீபொங்க எழுந்து “நீயல்லே; யானேகடவுள், என்றார். இங்ஙன மவருங் கூறவே யெம்மிருவர்க்கும் போர் மூண்டது. அதுகண்ட அவையத்தார் அஞ்சினின்றார். அப்போது சபை நடுவே இருக்க வேதந் தோன்றி,

இருவர் மொழியுங் கேட்டிகழா விருக்கு வேத மாங்கெய்திப் பருவ முகில்போ னிறத்தோயும் பங்கே ருகமே லுறைவோயும்

விரியும் புவன மனைத்தி னுக்குங் கடவுளல்லீர் விரிகடலிற்
கருகும் விடமுண் டிமையளித்த கருணைக் கடலே முதலாவான்.

பருவகாலத்து மேகம் போன்ற திருமாலும், தாமரை மலர்மே
லிருக்கும் பிரமணும் ஆகிய நீவிர் இருவரும், பார்த உலகங்க ளெவ
ற்றிற்குங் கடவுளாக மாட்டீர். விரிந்த பாற்கடலினின்றுந் தோன்
றிய ஆலாலத்தைப் பருகி துங்களைக்காத்த அருட்கடலாகிய பாசிவ
னே முதற் பொருளாவான் என்று கூறிச்சென்றது. அது கேட்டும்
மயக்க மேலீட்டினாலும் வெகுளி மிகுதியினாலுங் கவனியாதுபின்ன
ரும் அவ்வாறே கூறினேம். அப்போது இரண்டாம் வேதமாகிய
யசூர்வேதந் தோன்றி,

என்ன விருக்கு மறைபகர விரண்டாம் வேத மாங்கெய்தி,
யொன்னார் புரமுன் றெருங்கெரிய முறுவல் கோட்டு மொருமுத
லே, முன்றோன் முன்றோ னெனமேற்கோள் காட்டி முதிர்ந்தமு
துக்குறைவாற், நன்னாத் தழும்ப முறையிட்டுக் கனம்போ லதிர்ந்து
சாற்றியதே. (சுடீமபுராணம்)

உண்மைப் பொருளிதுவே யென்று மேகம்போல இடித்துக்கூ
றியது. அவற்றையுஞ் செவிக் கொள்ளாது அலைந்தேம். மூன்றாம்
வேதம் ஆகிய சூர்வேதம் அதிர்ந்து விராவின் வந்து “பேதைக
ளே! யானுரைப்பது கேண்மின்” என்று,

இறந்தும் பிறந்து மெவ்வுயிரு

மொழியா துலவி யெஞ்ஞான்றுங்

கறங்கு போலத் திரியவெவ னியற்றுங்

கருணைக் கடல்யாவன்

சிறந்த வந்தச் சங்கரனே

தேவதேவ னென்ப தல்லான்

மறந்தும் பிறரை யெண்ணற்க வென்று

சாமம் வழங்கியதே. (சுடீமபுராணம்)

அதனையுங் கேட்டே மல்லேம். தீவினை மிக்க எமக்கு முன்னர்
நான்காம் வேதமாகிய அதர்வண வேதமுந் தோன்றிச் சாட்சிகூ
றிற்று. அது வருமாறு:—

ஒன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா
யுலக மனைத்துந் தானாகி
கின்றாங் கவற்றிற் பொருந்தாத
நீறு பூத்த செழும்பவளக்
குன்றா யன்ப ரிதயமலர்க்
கோயி றோறு மினிதமரும்
பொன்றாழ் சடையோன் முதல்வனென
நான்காம் வேதம் புகன்றதுவே. (கூர்மபுராணம்)

அதுவும் பாவியேஞ் செவிக்கு ஏறாதாகக் குடிவென்னும் பிர
ணவந்தோன்றி யங்ஙனே சான்று கூறியது. அதனையும் மறந்து
அகங்காரங் கொண்டேம். அதனைத்திருக் கண்ணோக்கஞ் செய்த
தேவரீரது தந்தையாராம் நினைத்தற் கரிய பேரொளியான நிருமலச்
சோதி ஒருகோடி சூரியர் ஆகாயத்தை யறுத்து உதித்தாற் போல
வெளிப்பட்டார். அதனைப் பார்த்த திருமால் அஞ்சி வணங்கி யுய்ந்
தான். மூடனேன் ஆணவ மலமறைப்பினாலே முன்னம் எனது நெற்
நிடுவிற் றோன்றிய நீயோ கடவுளாவா யென்றேன். அச்சொன்மு
டியுமுன்னே வைரவக்கடவுள் வந்து இகழ்ந்த ஐந்தாந்தலையை நகத்
தாற் கிள்ளிச் சென்றார், அதன்பின் மூர்ச்சையுற்ற யான் நெளிந்து
கருணைக் கடலாகிய தேவரீரை யடுத்தேன். என்ன பிழை யிருப்பி
னும் அதனைப் பொறுத்தருளல் வேண்டு மென்றிரந்தான்.

குமாரக் கடவுள் அவற்றைக் கேட்டுக் கூறுவார். சிவநிந்தை
புரிந்த நினக்கு அது எளிதிற் சித்திப்பதன்று. சிவம் வேறு யாம்
வேறல்லேம். ஆயினும் தீருச்சேந்தூர் சென்று வதனாரம்ப தீர்த்தத்
தீன் முழுதித் தவஞ்செய்வா யென மறைந்தருளினார். பிரமன் அங்

வனஞ் சென்று முழுகி நாலாயிரம் யுகம் பூசித்துத் தவ மிருந்தான். “தமேதம் வேதாநு வசநேந ப்ராக்மணா விவிதிவுந்தி | யஜ்ஞேந தானேந தபஸாநா சகேந” என்ற வேத வசனப்படி தவத்தா லறிய விரும்பிய பிரமன், பெருமான் கட்டளைப்படி விமானமாகத் தொழுதுகொண்டு வந்தான். அதனாலே பல்லாயிர யுககாலம் பிரமன் விமானமா யிருந்தான். இறுதியில் அவனுக்கு ஐந்திலையும் படைப்புத் தொழிலும் வேண்டிய போகங்களுங் கொடுத்து நடத்து வித்துப் பின்பு தமது சாரூப்பிய முத்தியையுங் குமாரசுவாமி கொடுத்தருளினார். இங்ஙனம் பிரமற்கு அளவிறந்த போகங்களையும் முத்தியையும் அளித்தருளலாற் பெருமானுக்குப் போகமோக்ஷிநீதியாக மூர்த்தி யென்று பெயர்.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்.

தேறலி ன்ருவி தூற்றுந் தென்மல யத்துத் தென்பா லாறுட னைந்த தான வரன்பதி யவையின் கீழ்ப்பால் வீறுமங் களப்பொற் சாரல் வீற்றிருந் தகில நல்கு நாறுபூங் கமல வீட்டு நான்முகன் வணங்கிப் போற்ற.

வேதனுக் குலகம் யாவும் விதித்திடுஞ் செயலு ஞான போதனைச் செயலு முள்ளம் பொற்புற வுபதே சித்துக் காதலிற் சிறந்த வேற்கைக் காங்கெயன் கருணை காட்டித் தீதறு போக மோக்கத் தியாகியென் றிருந்தான் மன்னே.

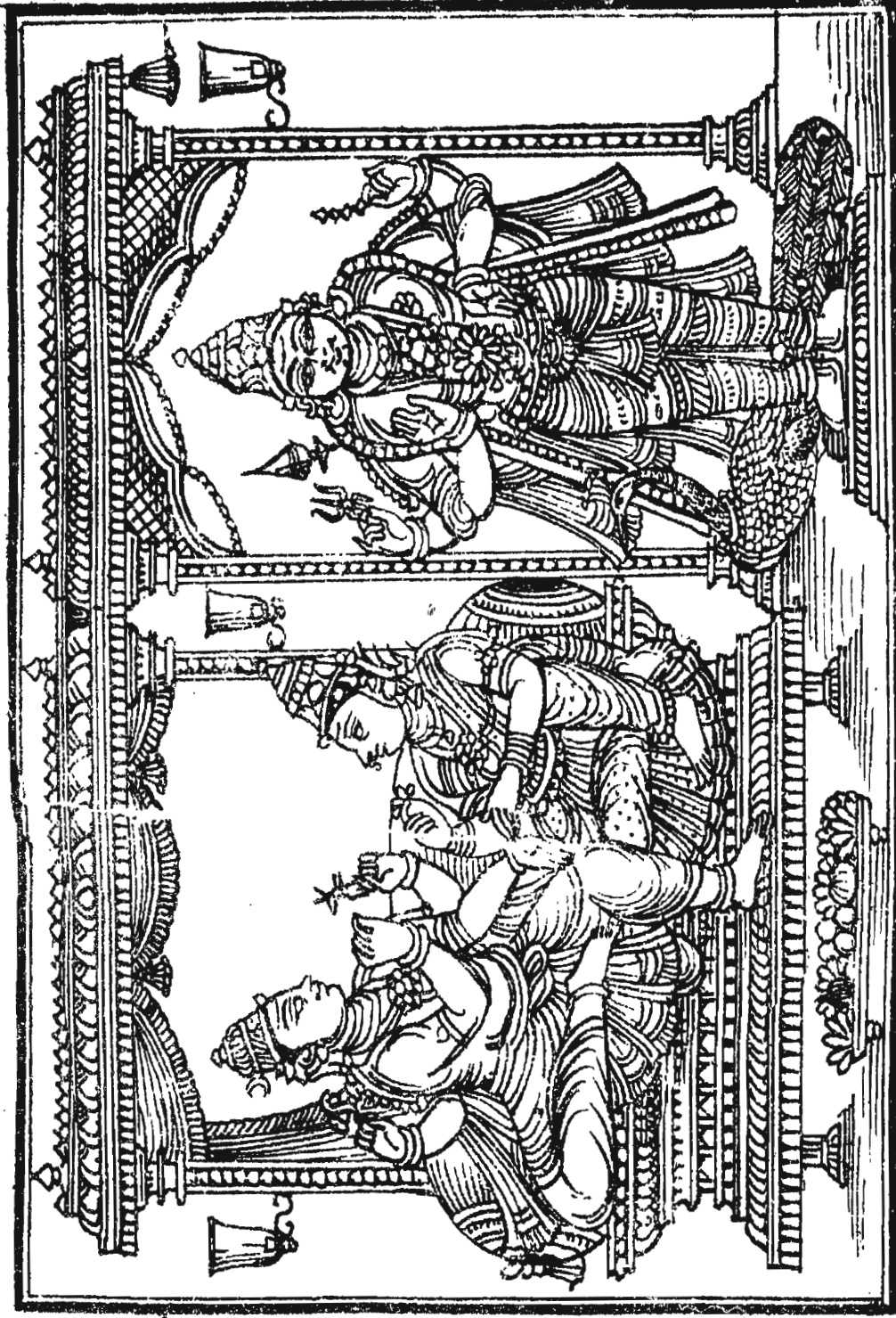
போக மோக்ஷாங்கிரக மூர்த்தியே நமஃ

நாற்பத் திரண்டாவது,

பரமை சுவரிய மூர்த்தி.

சராசரப் பிரபஞ்சங்களை யெல்லாந் தமக்கு உடைமைப் பொருளும் அடிமைப் பொருளு மாக வுடைய முருகக் கடவுளின் திருவிளை யாடல்களை யெல்லாம் பரசிவனார் தேவியாராகிய உமையம்மையார்க்கு எடுத்துத் திருவாய் மலர்ந் தருளினார். அவைகளைக் கேட்ட பரம காருணியப் பிராட்டியார் உவகையுற்று; பெருமானே! தேவரீரது செல்வக் குமாரனாகிய சுப்பிரமணியனது பரம ஐசுவரியங்களுயும் அடியே முணருமாறு வகுத்தருள வேண்டு மென்று இரத்தார். சரவண பவன் மகிமையா மைசு வரியங்களைப் பரசிவனார் திருவாய் மலர்ந்தருளத் தொடங்கி யொன்று முன் வகுப்பார். மாதரசே! அவன் பெருமை நிற்குத் தெரிந்தனவே யாகும். ஆயினு முலகினுள்ள மக்கட் கூட்ட முணர்ந் துய்ய வேண்டு மென்னும் பெருங் கருணை முகிழ்த்தமையாற் றெரியாதது போற் கேட்டனை. ஆயினு மவையிற்றை யுரைக்கின்றும்.

நங் குமாரனே யெல்லாத் தேவ வடிவும், எல்லா வுலகவடிவும் எல்லா வுயிர்களின் வடிவு மாக விளங்கு கின்றான். அதனால் அவனே சாட்சாத்காரபரப்பிரம மாவன். கௌரியே! உலகினிடத்தே எந்தப் பொருள்களாவது உயிர்களாவது மகிமை, இலக்குமி விலாசம், தார்மியம் என்பவற்றை யுடையனவாய் விளங்கு கின்றனவோ அவற்றில் நமதுமைந்த னுடைய மகிமையின் ஒரிலேசா லேசந்தா னுள்ள தென்றறியக் கடவாய். ஒரு விளக்கி னின்றும் மற்றொரு விளக்கு ஏற்றப் படுவது போலச் சோதி வடிவாகிய நம் மிடத்தி னின்றஞ் சுடர் வடிவாகத் தோன்றினான் அவன். இன்னுந் தேவியே கேட்டி. அவன்மகிமையில் இலேசா விலேசந்தா னுங்காங்குச் சிறிது சிறிது தலைக் காட்டுகின்றது.

பரமஸ்வரூபிய முர்த்து.

ம. ப. சிவசுந்தரம் பிள்ளை

அளவற்ற உருத்திர கோடிகளி லிவனே மகா சங்கரா காரண வருத்திரன். பஞ்சாயுதங்க டரித்த பல கோடி விட்டுணுக்களி லிவனே சீகண்ட வருத்திரக் கடவுளின் சக்தியான மகாவிஷ்ணு. அவனது நான்கு மூர்த்திகளி லிவன் வாசுதேவ மூர்த்தி. அவனு டைய பத்துப் பிறவிகளில் இவன் சீராமன். ஆயுதந் தரித்த யாத வர்களி லிவனே வாசுதேவன். பாண்டவர்களி லிவன் அருச் சுனன். எல்லாப் பிரசாபதிகளுள்ளு மிவன் பிரமன். எல்லா மனுக்களுள்ளு மிவன் சுவாயம்புவ மனுவாகும். எல்லாத் தேவர்க ளுக் குள்ளும் இவனே இந்திரன். ஒளிப் பொருள்களி லிவன் அங்கியந் தேவன். பிதூர்களி லிவன் யமன். இராக்கதரி லிவன் * நிருதியென்னுந் திக்குப் பாலக னாவான். சலசரீரிகளி லிவன் வருண தேவன். பல முள்ளவர்களி லிவன் வாயுதேவன். கந் தருவ ராகிய பவண லோகத்தாரு ளிவன் சித்திர ரதனாகும். திர விய வான்களி லிவன் விச்சிரவா முனிவன் புத்திராகிய குபே ரன். திக்குப் பாலகர்களில் இவனே எல்லா விற்பங்களையு முதவ வல்ல ஈசான னென்னும் வடகீழ்த் திசைப் பாலக னாவான்.

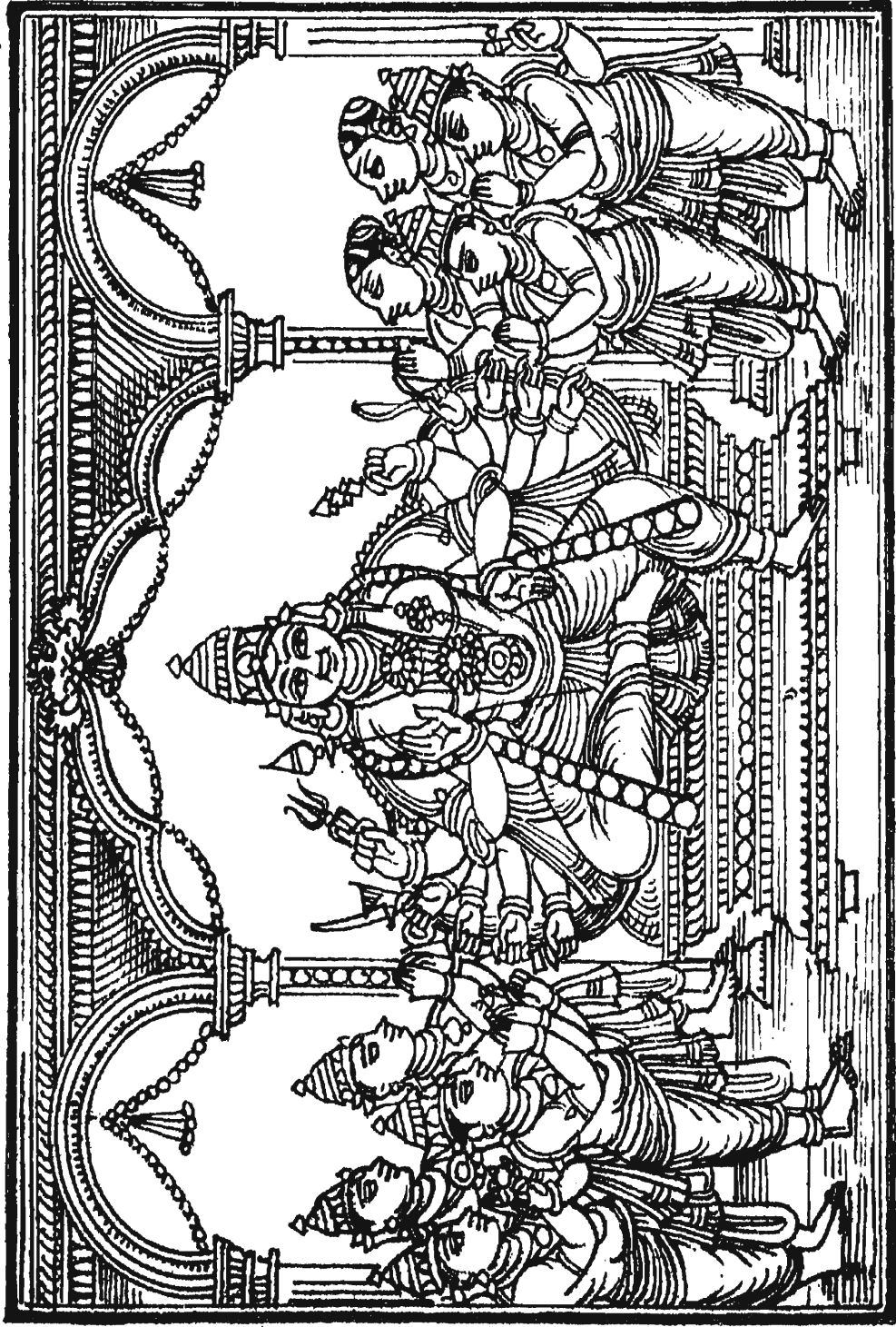
எண்டிசை யானைகளுட் கீழ்த்திசை யானை யாகிய நான்கு கொம்பர்களை யுடைய ஐராவதம் நங் குமரனேயாம். யானைக னெல் லாவற்றினு மிவன்பிணிமுக மென்னும் யானை. பலவகைப் பட்ட நதிகளுட் கங்கை யிவன். பதினொரு உருத்திரர்களுட் சங்கரன். எண் வகை வசுக்களுள் நங் குமாரன் பாவகனென்னும் வசுவாகும். பன்னிரு சூரியர்களிற் செல்வ மைந்தன் விட்டுணு வென்னும்

* முராசா ஜுடைய மரபிற். ரேன்றிய அக்கினி பக்கண னென்பவன் குமரன் தர்த்தய னென்பவன் இருந்தான். அவ னொருகாற் கொங்கு காட்டி லுள்ள நிருக்கரு ஜர்த் நிருவானினை யென்னுங் கோயிலி லெழுந்தருளும் பசுபதீசப் பெருமானைப் பூசித்த பேற்றால் நிருதர்க் கெல்லாம் அதிபதியாய் நிருதி யென்னும் பேர்பெற்றுத் தென்மேற் திசைக்கும் அதிபதியாய் விளங்கினு னென்று கருவூர்ப் புராணம் திக்குப் பாலகச் சூரக் கத்திற் கூறும். எம்மாற் செய்யப்பட்ட கருவூர் மான்மியத்தம்பாக்கவுரைத்தல்நாம்.

பரிதி யாவான். வைத்தியர் யாரினும் மேலான அசுவினி தேவர் கவிவன். அசுரர்களிற் பிரகலாதனும், சர்ப்பங்களில் வாசுகியும், மிருகங்களிற் சிங்கமும், பறவைகளிற் கருடனும், குதிரைகளுட் சிறந்த உச்சைச் சிவமென்னுங் குதிரையும், பசுக்களுட் சிறந்த காமதேனுவு மிவனேயாகும். அன்றியும் பிரியாய்! இருடிகளுட் பிரம இருடியாகிய வசிட்டன் இவன். கிருத்தியங்களுள் அநுக்கிரக கிருத்திய மிவனாகும்.

தேவமுனிவர்களுள் நாரத னிவன். இராச இருடிகளில் விசுவாமித்திர னிவன். வேளாள முனிவருட் சூதமுனி யென்னும் உரோமகருடண னிவன். அக்கினியுட் சிவாக்கினியும், மந்திரங்க ளுட் பஞ்சாக்கரமும், மணிகளுள் உருத்திராக்க மணியும், மலைக ளுள் மேருமலையும், விருட் சங்களில் அரச மரமும், மனிதருட்பிரம ஞானம் வாய்ந்த அந்தணரு மிவன். அந்தணருள் ஆதி சைவப் பிரா மணர்களும், வித்தைகளுட் பரவித்தை யெனப்படுஉஞ் சிவாக மங்க ளும், தேவமணிகளுட் சிந்தாமணியும், யோகங்களுள் அட்டாங்க யோகமும், மிருகங்களுட் பசுக்களும், நவகண்டங் களுட் பாத கண்டமும், வாக்கிகளுள் வியாழ பகவானும், சாரதிகளுட் பிரம னும், குருவடிவங்களுட் டக்கிண மூர்த்தியும், மாதங்களுள் ஆவ ணியும், சிவாதமங்களுள் இரௌரவ ஆகமமும், பொய்கைகளுட் சாவ ண்மும், கடலுட் பாற்கடலும், அற நெறியுட் சத்தியமும், பருவங் களுள் வசந்தருதுவும், மலர்களுட் டாமரை மலரும், அணிகளுண் மேகமையும், ஞானங் களுட் சிவஞானமும், ஆச்சிரமங்களுட் சந்நி யாசமும், சூத்திரத்துட் சிவஞான போத மகா சூத்திரமுஞ் சுப்பிர மணியனேயாம். இங்ஙனம் புவனேசுவரி யாகிய பார்வதி தே வியாரீர்க்குச் சிவ பெருமான் குகக்கடவுளின் மேலா மைசுவரியங் களைத் தொகுத்துக் கூறியருளினார். இவற்றானே சுப் பிரமணியப் பெருமான் பரமமகாவீர ஸ்ரீரீ யாயினர்.

பக்கம் (சுரு).

சேனுபதிமுத்தி.

ம. சி. இராமச்சந்திரன்.

ஸ்காந்த புராணம் - சங்கர சங்கீத.

புஜாவதீதாம் ஸவெஷாஸ்ய ஹரயஸ்ய ஹ்ணஸ்தீ |
 3 நகுநா3விஸ வெஷாஸ்தீ நுஸாபம்ஸுவொஹ்யம் | உ
 நெய்யாயஸவ- டெவாநா 3மிஸெஜஸி நாயம் | வித்ய
 ணாயஸாயாநகஸாநுத்யதீ உபெ | யாடிஸார்வா-
 ணஸாயம் வதீதாம் வாய-ரெவா | மஸவ-ராணாந்திர
 பெயாதிதீதாம் உநதொஹ்யம் | எனவருஉஞ் சுலோ
 கங்களாற் காண்க.

பரமேசுவரிய மூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்துமூன்றாவது,

சேனாபதி மூர்த்தி.

இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், சுப்பிரன், மேதமாலி,
 சுவேத சீரிடன், கபாலி, அப்பிரசித்து, சித்திராங்கன், சுவால
 தாலு, வச்சிரன், வீமன், உக்கிரன், உக்கிரேசன், பிப்பலன், நஞ்ஜி
 சேனன், பிரமசன், பிரமசேனன், பதுமன், கராளன், தண்டன்,
 பத்திரன், பரிகநேமி, உதாகன், புட்பதந்தன், உருத்திராகாரன்
 வீரன், மதிசயன், கேதுமாலி, வக்கிரன், பிரமகேசன், அதிபதி,
 கலிங்கன், கோரன், அச்சுதன், அசலன், சாந்தன், சித்திரசேனன்,
 பூரி, சுசீலன், மாசயன், சிங்கன், உத்தர சீயன், உபதிட்டன்
 சயன், ஈசன், மத்தகன், மதங்கன், சண்டி, மகாபலன், சுவேதன்,
 நீலபத்திரன், சுவாகு, அண்டாபாணன், காகபாதன், பிங்கலன்,
 சமானன், மாயன், நிகும்பன், கும்பன், சங்கபாலன், விசாகன்,

சதநாவன், அயக்கிரீவன், சகத்திரகான், அயுதாக்கன், அனந்தன், வாமன், மங்கலகேசன், சோமன், வச்சிரமாலி, சண்டன், அசமுகன், சரபன், சூர்தன், ஆடகன், கவந்தன், மேகன், விசயன், வித்துருமன், தண்டி, வியாக்கிரமன், காலபாசன், தசமுகன், குமுதன், பாணு, தனஞ்சயன், இடபரூபன், சுசிமுகன், அனலகேசன், சுவத்திரன், கேதுமோகன், மத்தன், உன்மத்தன், நந்தி, மனோபவன், வாயுவேகன், சகத்திரபாதன், பாணுகம்பன், பதங்கன், சுத்தன், அனிகன், சீதன், சுனாதன், சுமாலி, மரவி, அத்திரி, அசுராந்தகன், அரிகேசன், சுவாலகேசன் என்னும் பெயர்களை யுடைய கணத்தலைவர் நூற்றெண்மரும், இலக்கம் வீரர்களும், உமாதேவியாரது திருவடிச் சிலம்புகளினின்று முதிர்ந்தநவமணிச் சத்திமார்களாகிய மாணிக்க வல்லி, தராவல்லி, புட்பராக வல்லி, கோமேதக வல்லி, வைரீரியவல்லி, வைராவல்லி, மரகதவல்லி, பவளவல்லி, இந்திரநீலவல்லி யென்னும் ஒன்பதின்மர் களிடத்தினின்றுத் தோன்றிய வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமா மகேந்திரன், வீர மகேச்சுரன், வீரமாபுரந்தரன், வீர ராக்கதன், வீர மார்த்தாண்டன், வீராந்தகன், வீரதீரன் என்னுந் நவவீரர்களும், விட்டுணு, பிரமன், இந்திரன், தேவர், முனிவர், முதலாயினோருஞ் சூழ்ந்து துதித்து நிற்க, அவர்நடுவே இரத்தின மிழைத்த பொன்னரிமான் றவிசில் அந்தகோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற திருமேனியும், ஆறு திருமுகங்களும், அபயம், முசலம், வான், சூலம், வேல், அங்குசம் என்பன வலப்பக்கத்தும், வாதம், வச்சிரம், வில், தாமரை, தண்டம், அம்பு என்பன இடப்பக்கத்தும் ஆகத் தாங்கா நிற்குந் திருக் கரங்கள் பன்னிரண்டும் பிரகாசிக்க, தொழுதார் துன்பங்களை யெல்லாந் துடைத்தருள் செய்யுங் கோலத்துடன் சுப்பிரமணியப் பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பார். இங்ஙனஞ் சேனைகளினடுவே தலைமை வகித்து எழுந்தருளலாற் கேளுபதி ழுந்தீ எண்பெயர் பெறுவர். இது சோடச மகா மூர்த்தங்களுமொன்று.

சங்கர சங்கிதை - வீரமாமகேந்திர காண்டம்.

சுப்ரச்ச மேகமாலீச ச்வேத சீர்ஷ கரஸ்ததா | கபா
லீநா மாபலவா நப்ரசித்தாபிதோபர: | சித்ராங்க ஜ்வாலதா
லாச வஜ்ர பீமோக்ரநாமகா: | உக்ரேப பிப்பலௌ நந்தி
சேநோ பிரஹ்மஜ சம்ஜஞக: | ப்ரஹ்ம சேந: பத்ம கச்சக
ராளோதண்ட பத்ரகௌ | ததா பரிகநே சிச்ச பரோகுதவ
கோமகாந் | புஷ்பதந்தச்ச பலவாந்ருத்ர கார ஹராவபி |
மதிஜித் கேதுமாலீச வகத்ரோந்யோ ப்ரஹ்மகேசக: | நதி
பதி கலிங்கௌ சகோரோப் யந்யோ ச்யுதோபல: | சாந்
தச்ச சித்ரசேநோந்யோ பூரிநா மாசசிலக: | எனவருஉஞ்
சலோகங்களா னுணர்க.

சுமார தந்திரம்.

லெநாவதி: | சுஹப சிவலித நபரம்ம சேகஸம் ஸகிஸுதி
ஸம் வரடி சுலிஸ வாஸம் வதடினௌ மடிஸு | டிபதசே
ஹபவகூதாஸா வாசெவெலிடிஸகலிவ தெத்ரம் டெவ
லெநா நபீயே |

சேனாபதி: | அபய மசித ரதாங்க மங்குசம் சக்தி
சூலம் வரதகுலிசபாசம் பத்ம தண்டௌகதாச்ச | தததமு
பய வகூத்வாதசா வாம ஹஸ்தே த்விதசகமலநேத்ரந் தே
வசேநாந்ய மீடே |

தனிகைப் புராணம் - அகத்திய னருள்பெற்படலம்.

அபய முசலம் வாஸ்குல மயில்வே ரோட்டி வலம்வாதந்
தபுதீர் குலிசஞ் சிலைபதுமந் தண்டங் கதைமற் றிடமாக

உகசு

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

வுபய விராறு காதலமு மொளிர்வீத் தாறு முகத்தோற்றிச்
சுபநன் கருளி யிடர்து மிக்குஞ் சேனாபதிசீர் தொகுப்போரும்.

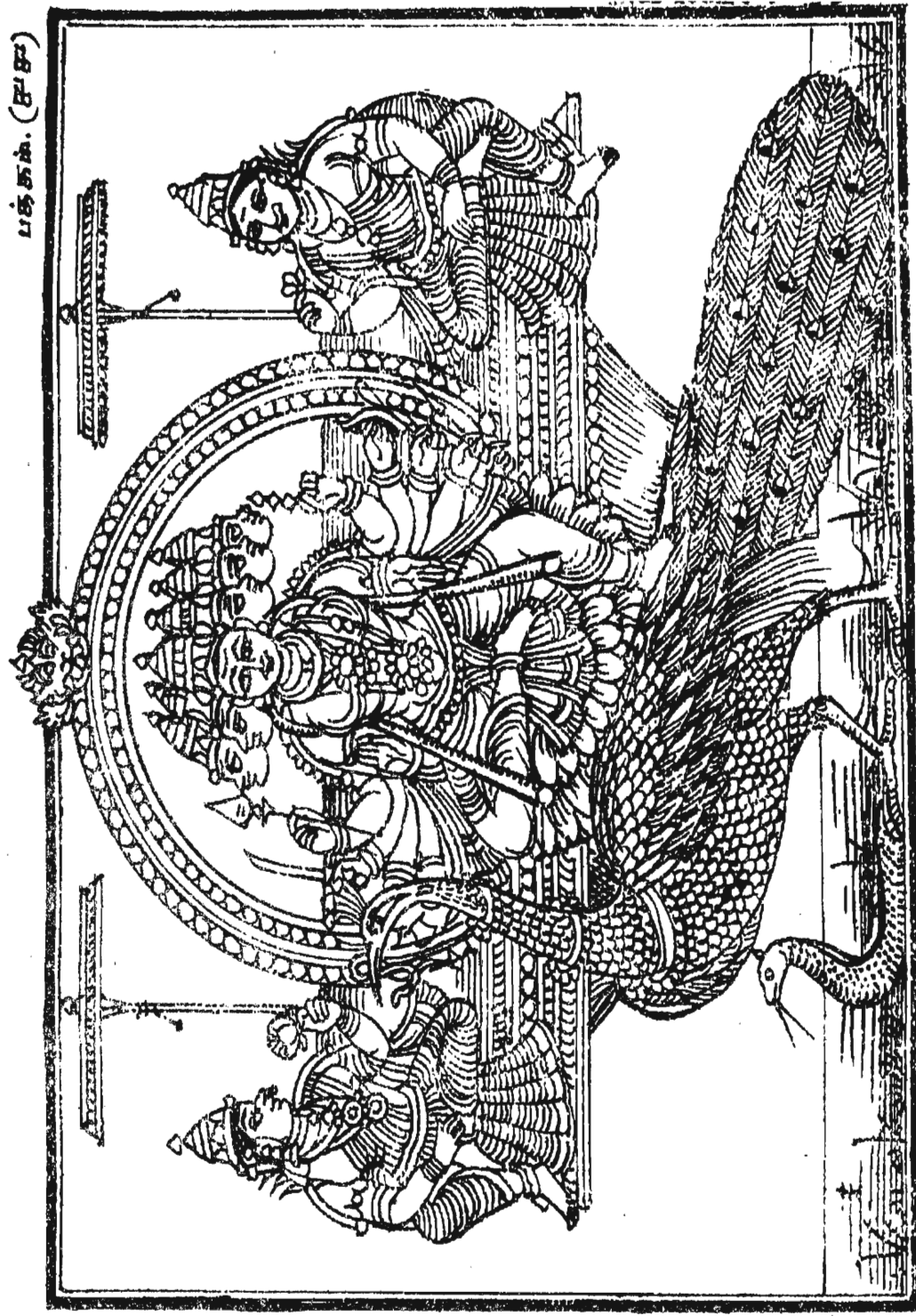
சேனாபதி ஸூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்து நான்காவது,

சண்முக ஸூர்த்தி.

சாவண வாவியின்கண்ணே பெருமானார் ஆறுகுழந்தைகளாக
நின்று விளையாடுங் காலத்தில், பாமேசுவரி இறைவனுடன் சென்று
ஆறனையு மணைத்துச் சேர்த்த மாத்திரத்து ஆறுதிருமுகமும்பன்னி
ருதிருக் காங்களு முடையாரார். சர்வலோக நாயகனான பரம்ப
ரற்குரிய ஆறுநீரு முகங்களும் ஆகிசத்தி, இச்சா சத்தி, கிரியாசத்தி
பராசத்தி, ஞானசத்தி, குடிலா சத்தி யென்றும், அ, உ, ம், நாதம்,
விந்து, சத்தி என்னும் பிரணவங்களாகு மென்றும், சிவபெருமா
னது ஆறு திருமுகங்க ளாமென்றும், மந்திராத்துவா, பதாத்துவா,
வன்னாத்துவா, புவனாத்துவா, கலாத்துவா, தத்துவாத்துவா என்னு
மவைகளா மென்றும், ஈசானம், தற் புருடம், அகோரம், வாமதே
வம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஈசான் றிரு முகங்க ளைத் துடன்
தேவிதிருமுக மொன்றுஞ் சேர்த்த ஆயின வென்றும், சருவஞ்ஞ
தை, திருப்தி, அநாதி போதம், அலுப்த சத்தி, அநந்த சத்தி, சுவ
தந்திரத்துவம் என்பனவா மென்றும், ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ்,
திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் அறு குணங்களா மென்றும்
சடக்கா மந்திரங்க ளாமென்றும் பலவகையாகச் சொல்லப் பட்
டன. இவ்வறு முகங்களானுங் கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு,
கீழ், மேல் என்னும் அறுவகை யிடங்களினு முள்ள ஓரறிவுயிர்
முதல் ஆறறி விறுதியாக வுள்ள அறுவகை யுயிர்களும் அறுவ

பக்கம். (சுட்டி)

சுண்டுகழித்தி.

கைச் சமயங்களையுந் தாண்டி அறுவகைச் சாத்திரங்களையு முணர்ந்து அறுவகைப் பட்ட மலங்களி னின்றும் நீங்கி முத்தியை யடைகின்றனர். சுருவஞ்ஞத சத்தியாகிய முகம் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னு முத் தொழில் களையுஞ் செய்யாநிற்கும். நீத்திய தீருப்தி சத்தியாகிய முகம் எல்லா அறுக்காகங் களையும் புரியும். அநாதி போத சத்தியாகிய முகம் எல்லா வ்யிர்களையும் போகிக்கப் பண்ணும். சர்வ சுதந்தர சத்தியாகிய முகம் பக்குவ ஆன்மாக்கட்கு முத்தியை யளிக்கும். அபுப்த சத்தியாகிய முகம் பஞ்ச கிருத்தியங்களையுஞ் செய்யாநிற்கும். அநந்த சத்தியாகிய முகம் எல்லா ஆற்றலையு முண்டாக்கும்.

ஒருமுகம் குரபன்மன் முதலாய அசுரர்களை யெல்லாந் தழிந்தருளாநிற்கும். ஒருதிருமுகம் ஆன்மாக்களின் வினைகளைப்போக்கிப் பேரின்பத்தை யளிக்கும். ஒருதிருமுகம் வேதங்களையுஞ் சிவாகமங்களையும் அருளிப் போதிக்காநிற்கும். ஒன்று மவ்விருளை நீக்கி ஒளி மயமாய் விளங்கும். ஒன்று தெய்வயானை யம்மையார்க்கும் வள்ளியம்மையார்க்கும் மோகமுதவும். ஒன்று தன்னடி சார்ந்தார்க்கு வேண்டு வாமளித்தருளும். இங்ஙன மன்றி மதுரைக் கணக்காயன் மகனார் நக்கீரனார் அருளிய தீரு முருகாற்றுப் படையிலே, ஒரு முகம் பெருமையை யுடைய இருள் செறிந்த உலகங் குற்ற மின்றி விளங்கும்படி பலகிரணங்களையுந் தோற்றுவிக்கும். ஒன்று அன்பு செய்வார் துதிக்க அவர்மீது மகிழ் கூர்ந்து வேண்டு வாங்களை யருளா நிற்கும். ஒன்று அந்தணர் வேள்வியைக் காத்தருளும். ஒன்று ஈண்டு வழங்காத வேத சிவாகமங்களை யாராய்ந்து முனிவர் மகிழும் படி யுணர்த்திச் சத்திரனைப் போலத் திசைகளை யெல்லாம் விளக்காநிற்கும். ஒருதிரு முகம் சமநிலையின்றிக் கொடிய அசுரர்களை யெல்லாம் அழித்தருளும். ஒருதிரு முகம் வேடர் புத்திரியாராம் வல்லிபோலும் இடையை யுடைய வள்ளியம்மை யாருடன் மகிழ்ச்

சியைப் பொருந்தும் என்று கூறப்பட்டுள்ளன. மாமும் வைரமும் போல் விளங்கும் பரசிவ சிற்சத்தியிற் பத்தி லொரு கூறாய மகா சாதாக்கிய மென்னுந் தத்துவமும், மகாசாதாக்கிய மென்னும் மூர்த்தியும் பொருந்திய கீழ் நோக் காயுள்ள அநோமுகமும், பாசத்தியிற் பத்தி லொரு கூறுள்ள சிவசாதாக்கிய மென்னுந் தத்துவமும் சதாசிவ னென்னு மூர்த்தியுஞ் செறிந்த மேனோக்கிய ஈகான முகமும், ஆதிசத்தியிற் பத்தி லொரு கூறான அமூர்த்தி சாதாக்கிய மென்னுந் தத்துவமும் ஈச னென்னு மூர்த்தியும் பொருந்திய மேற்கு நோக்கியுள்ள கத்தியோகாத முகமும், இச்சா சத்தியிற் பத்தி லொருகூறு யுள்ள மூர்த்தி சாதாக்கிய தத்துவமும் பிரமீசன் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்திய வடக்கு நோக்கிய வாமதேவமுகமும், ஞான சத்தியிற் பத்தி லொரு கூறாய கர்த்திரு சாதாக்கிய தத்துவமும் ஈசுர னென்னு மூர்த்தியும் பொருந்தின தெற்கு நோக்கிய அகோர முகமும், கிரியா சத்தியிற் பத்தி லொரு கூறாக வுள்ள கன்ம சாதாக்கிய தத்துவமும், ஈசான னென்னு மூர்த்தியும் பொருந்திய கிழக்கு நோக்கிய தற்புருட முகமும் ஆய ஆறு முகங்களே சிவசுப்பிர மணியப் பெருமானது திருமுகங்களாம்” என்று வேத சிவாகமங்கள் கூறாநிற்கும்.

ஆகவே ஆறு திரு முகங்களும், வேல், அம்பு, வாள், சக்கரம், பாசம் அபயம் இவை பொருந்திய வலத்திருக் கரங்க ளாறும், வச்சிரம், வில், கேடகம் துவசம், அங்குசம், வாதம் என்பன அமைந்த இடத்திருக் கரங்கள் ஆறும், மயில் வாகனமும், வள்ளி யம்மையார் தெய்வயானை யம்மையார் என்னும் இருசத்திகளும் முறையே வலப் பாலும் இடப்பாலும் வீற்றிருக்க, கட்டழகுக் கெல்லாம் உறைவிடமாக விளங்குந் திருமேனியை யுடைய மூர்த்தியே சுண்புகழித்தியாகும். இது சோடச மகா மூர்த்தங்களு னொன்று.

கந்த புராணம்.

ஏவர்தம் பாலு மின்றி யெல்லை ரமலற் குள்ள
மூலிரு குணனுஞ் சேய்க்கு முகங்களாய் வந்த தென்னப்
பூவியல் சரவ ணத்தண் பொய்கையில் வைகு மைய
னாவிக னருளு மாற்றா லறுமுகங் கொண்டா னன்றே.

நன்முக மிருமூன் றுண்டா னமக்கவை தாமே கந்தன்
றன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி
முன்மொழி கின்ற நந்த மூலிரண் டெழுத்து மொன்று
யுன்மக னுமத் தோரா றெழுத்தென வுற்ற தன்றே.

குமார தந்திரம்.

ஷண்முகஸ்வாமீ || வந்தேசிந்தூரகாந்திம் சரவிபிநப
வம் ஸ்ரீமயூராதிருடம் ஷட்வக்திரம் தேவசேநா மதுரிபு
தநயம் வல்லபத்வாதசாக்ஷம் | சக்திம்பாணம் க்ருபாணம்
த்வஜமபிகதாஞ் சாபயஸ் சவ்ய சாபம் வச்ரம்சரோஜ கட
கமபிவரம் சூல மந்நயர் ததாநம் ||

ஷண்முகஸ்வாமீ || வந்தேசிந்தூரகாந்திம் சரவிபிநப
வம் ஸ்ரீமயூராதிருடம் ஷட்வக்திரம் தேவசேநா மதுரிபு
தநயம் வல்லபத்வாதசாக்ஷம் | சக்திம்பாணம் க்ருபாணம்
த்வஜமபிகதாஞ் சாபயஸ் சவ்ய சாபம் வச்ரம்சரோஜ கட
கமபிவரம் சூல மந்நயர் ததாநம் ||

தணிகைப் புராணம்.

படைவேல்பகழிவாழிகிரிபாசமயம்வலத்திடத்துச்
சுடர்வார்சூலிசஞ்சிலைதோல்புட்டோட்டிவாதமிவைபரித்த

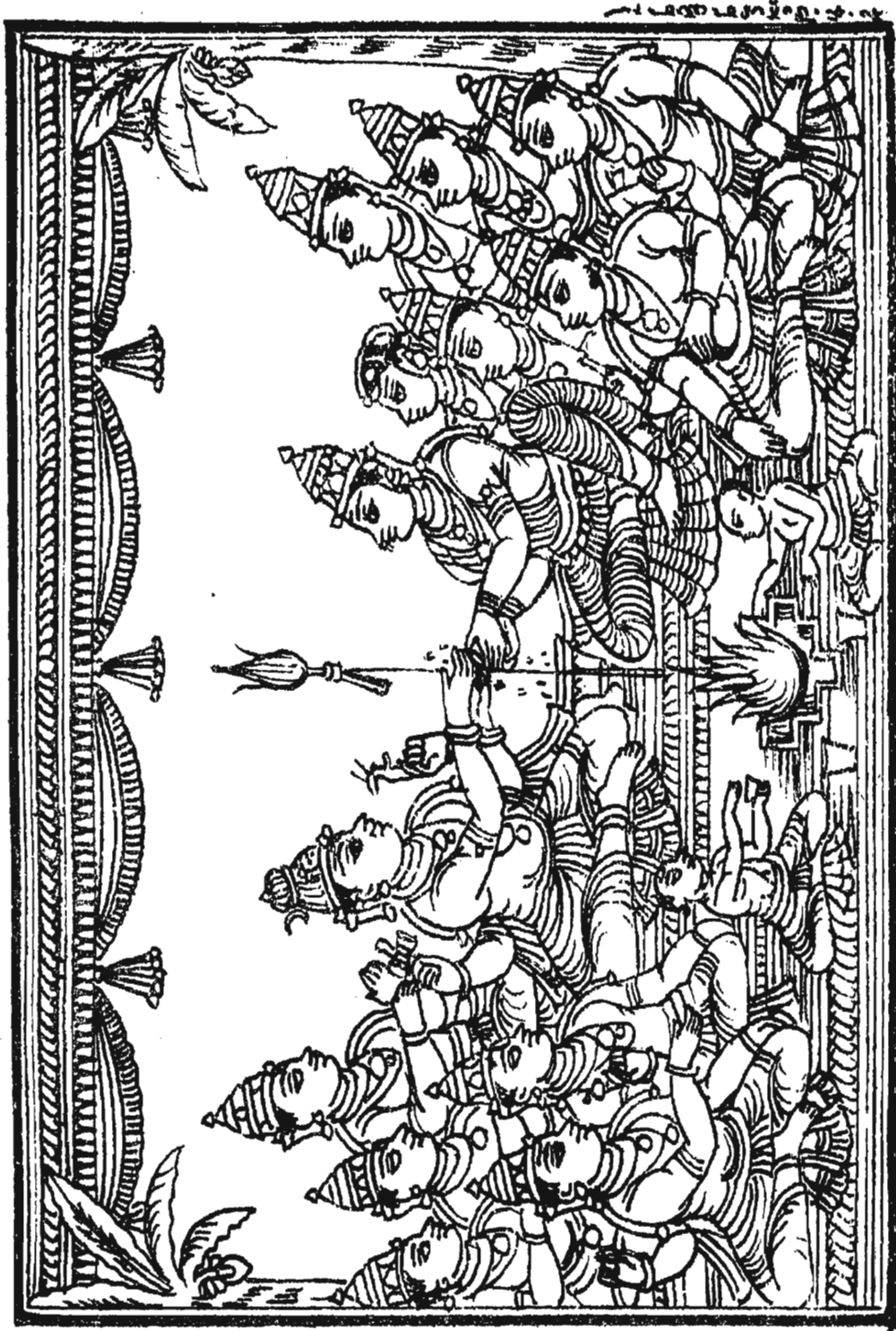
தடவான்காழு முகமாறுந் தனிமாயிலு மிருமாத
ருடனாமெழிலுந்தருமாறுமுகவனுருவமுஞற்றுநரும்.

சண்முக மூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்தைந்தாவது,

புரோகித மூர்த்தி.

தந்தை தாயர்க்கு விவாகம் நடக்குங் காலத்தில் மைந்த னுள்
னென்பது வியக்கத் தக்க தொன்றேயாம். அதனினும் மைந்தன்
தந்தைதாயர்கடங்கிற் குத் துருவாக இருந்து நடத்துவித்தா னெ
னின் எவர்க்கும் அதிசயத்தை விளைக்குமே யன்றோ? இவ்வாறாய்
அதிசய குணம் எமது சுப்பிர மணியப் பெருமான் ஒருவருழை
யிருப்பக் கண்டேமன்றி வேறெவர் மாட்டும் இருந்ததாக் கேட்டி
லேம். தந்தையார்க்குப் பிரணவோப தேசஞ்செய்து சுவாமீநாத
னெனச் சிறப்புப் பெயர் கொண் டிலருவதினும் இது மிக்கசிறப்
பாம் வியப்பே. வேதங்கள் யாகாக்கினிக் கதிபரென்னும் உண்மை
தோன்ற, சுப்ரமணியோம், சுப்ரமணியோம், சுப்ரமணியோம்
என்று மும்முறை முழங்கின. நிற்க, இதன் சரிதமாவது-மதுராபுரி
யிலேமன்னர் மன்னவனும் மலயந்நுவச பாண்டியனும் மனைவி
காஞ்சனமலை யென்பாளும் மகப்பேறின்றி வருந்தி நின்றார். பாண்
டியன் அகுவ யாகம் தொண் ணூர் றேன்பது செய்தான். இந்தி
ரன் றன்னாசொழியுமே யென்று நினைத்துப் பாண்டியற் கண்டு,
மன்னவ, புத்திரப் பேற்றை விரும்பி வேள்வி செய்வாயாக என்று
போதித்துச்சென்றான். பாண்டியனும் அவ்வாறே புத்திரகாமேட்டி
செய்தான். யாகாக்கினியி னிடத்தினின்றும் உலக மாதாவாகிய
பாமேசுவரி யுலகமெலா முய்யுமாறு முத்தன முடைய பெண்மக

புரோகித மூர்த்தி.

முற்றுப்பூங்கொம்புபோல் ஒசிந்து தலைகுனிந்து மண்ணைக் கிளைத்து நின்றார். சுமதி யென்னு மந்திரி அம்மையாரை யடிபணிந்து, இப்பி ரபுவே தங்கட்குக் கணவர் என்றான். சிவ பெருமான் நங்கையே, சோமவாரங் கூடிய சுபமுகூர்த்தத்தே நின்னை மணஞ் செய வரு தும். நீநகரஞ் செல்லுதியெனத் திருவாய் மலர்ந் தருளிஞர் அம் மையார் நாதன்மீது அன்பையும் உயிரையும் இருத்தி நகர் சென் றார். மணவினைக் குரியன யாவுந் செய்யப்பட்டன. பரம சிவன் பற் பல கோடி கணர்களும் கணுதிபர்களும் புடைசூழத் திருமணக் கோ லங் கொண்டு மதுரை மாநகர்க்கணுள்ள திருமணச் சாலேக்கு எழுந் தருளிஞர்.

சுபவோரை வந்தது என்று பிரமன் கூறுதலுஞ் காஞ்சனமாலே வந்து இறையவன் நிருவடிவிளக்கி யநீரை யுண்டுகின்றான். மீனாட் சியம்மையாரும் அழகுக் கழகுசெய்த நேர வணிகள் கொண்டலங்க ரித்து ஆயவெள்ளம் மகிழ் மெல்லென நடந்து இறையவன் பாங்கர் எழுந்தருளி யிருந்தார். அப்போது மணச்சடங்கு இயற்றும் புரோ கிதர் யாவரென, யாவரும் அஞ்சி நின்றார். பிரமதேவனுஞ் சுப்பிர மணியப் பெருமான் வீற்றிருந்தருளுதல் கண்டு வெருண்டொளித் தான். சிவபெருமான் சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் திருநோக்கஞ் செய்தருள, குன்ற மெறிந்த குகக்கடவுளாகிய பரமாதாரியன் புரோகிதராக இருந்து சடங்குகளை யாரம்பித்தார். முனிவப் பெண் களும் இலக்குமி சாஸ்வதி யென்னு நங்கையரும் மங்கலம் பாடினர். சுப்பிரமணியப் பெருமான் சடங்கு இயற்றுவதையும், தந்தை தாயர் திருமண வினை கொண்டதையும் அங்குள்ள தேவர் முனிவர் முத லிய யாவரும் தரிசித்து மகிழ்ச்சிக் கடலின் மூழ்கிப் பெருவிம்மித மடைத்து நின்றார். அக்கினி வடிவரும் அக்கினிக் கதிபரும் அக் கினி குமாரரும் ஆகிய குமாரசுவாமி துடுவையாலே நறுநெய் சொ ரித்திட வேள்வித்தழல் நிமிர்க் தெழுந்தது. பின்னர் மற்றைய கிரி

யைகளைப் பதுங்கி யிருந்த * பிரமனைக் கொண்டு முடிப்பித்தார். பரம பிதா மாதாக்களாகிய சுந்தரேசப் பெருமானும் அங்கயற்கண் அம்மையாரும் சுப்பிரமண்யப் பெருமானைப் புரோகிதராக் கொண்டு, அவர் சொல்லிய வண்ணம் நடப்பாராயின் செவ்வேள் பெருமையெ ளியனை னைவிற் றேயோ. இங்ஙனம் இறைவனும் இறைவியுந்தி ருமணஞ் செய்யும் நாளிற் புரோகிதரா யிருந்து விவாகச் சடங்கு களை முடித்தலிற் கார்த்திகேயப் பெருமான் புரோகித மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார். புரோகிதர்—யாக காரியங்களில் முன் வைக்கப் படுவோர். இவ்வாறு வேப்பத் தூரார் செய்த தீருவினை யாடற் புராணமு முரைத்தது.

கடம்பவன புராணம்.

மருளாரும் பவத்தொடரை மாற்றியதென் னன்மகளாய் மவு லிசூழிப், பொருளாரும் புவிவிசயஞ் செய்தாகு செலுத்தியமும் மு லைப்பூந்தேனைத், தெருளாருந் தமிழ்மதுரை நாதன்மணஞ் செயவி தினுற் சடங்குசெய்தே, யருளாருங் கடம்பவனத் துறைகுமா குரு பானை யகத்துள் வைப்பாம்.

புரோகித மூர்த்தியே நமஃ

நாற்பத் தாறுவது,

கலாவிநோத மூர்த்தி.

பகவன் என்பவர்க்கும் ஆதி யென்பாட்கும் புத்திரியா ராகச் சாகவதி தேவியின் அம்சமாகப் பிறந்து, கணபதி யாகிய விகாபகத்

* பாஞ் சோதி முனிவர் இயற்றியருளிய திருவிளையாடற் புராணத்தில் "கற்றான் கத்தேன் வேய்விச் சடக்குதல் கரைத்தவாற்குள், என்று கூறியபடிபிரான் செய லனைப்பதற்கும் இது விநோத மிலையென். வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடலுங் டம்ப வனபுராணமும் ஆகிய இரண்டுக் கோடிக் கதனைத் தழுவிக்கோடங் காப்பு.

கடவுளைப் பூசித்து அவரது திருவருளினாலே தெய்வப் புலமை கை
வரப் பெற்ற ஓளவையார், அரச சம்ஸ்தானத்தை வெறுத்துக் கல்
வியறிவிற் றமக்கு நிகராவார். ஒருவரு மிலர் என்னும் எண்ணத்தான்
அகங்கார முற்றுக் காட்டு வழியாக வருவா ராயினர். அமிழ்தினு
மினிய செந்தமிழ்க் கடன் மாந்திய நல்லிசைப் புலவரை வெறுத்தல்
பொறுக்காத பரமாசாரியராய் துமாரக் கடவுள், ஓளவையாரின்
அகங்காரத்தை யொழித்தல் காரணமாகவும், ஓர் கலா விநோதஞ்
செய்வது காரணமாகவும் திருவிளையாடல் ஒன்று புரியத் திருவுளங்
கொண்டருளினார். ஓளவையார் வரும் வழியிற் செவ்வேள் தம்மு
வை மறைத்துப் பசுக்களை மேய்க்கும் ஓர் ஆய்சி சிறுவனுக்கி
டால் வாகக் கொண்டு நாவன் மாத் து லேறிப் பழங் தின்பார் போல்
நடித்து நின்றார். பசியினால் மிகவருந்தி நின்ற ஓளவையார் அவரை
நோக்கிக் “குமாரனே! பழத்தில் மிக்க விருப்புடையனா யிருக்கின்
றனை. ஏற்குப் பசி நீங்கச் சிலபழங் கொடுக்க” என்றனர். கந்தநா
தராகிய பாலனார், “அம்மே! சுடும் பழந் தருநோ? சுடாப் பழ
முதவுகோ? எதுவென வுரைப்பையேல் இக்கணமே கொடுப்பல்”
என்றார்.

ஓளவையார் கேட்டுத் திகிலடைந்து நாவற் கனிகளிற் சுடும்
பழம் யாண்டுங் கண்டிலேம் கேட்டிலேம். சுடாத கனிகளே எங்
கணு மிருப்பக் கண்டனோங் கேட்டுளோம். இஃதென் புதுமை
யென் றெண்ணி, அதனை யறிகுதும் என்று, “பைத்தவோ! சுடு
கனியே தரு” வெனவுரைத்தார். குமார சுவாமியாம் பாலவடி
வினர் அறக்கனிந்த சிலபழங்களை மணவின்மீது எறிந்தார். அவற்
றை ஓளவையார் எடுத்துப், பசிக்கடுமையால் வினாவிற் நின்ன
விரும்பிப் பழங்களி லொட்டியிருந்த மண்போருமாறு வாயால் எ
ன்றார். அதனைப் பார்த்த பெருமான், “கிழவியே! சுட்டத
சுட்டது கொல்?” என்று கைதட்டி நகைத்தார். ஓ
கேட்டுப் பெரிதும் நாணி, அன்னோ! அறிவின்

129747667
கலா விநோத மூர்த்தி.

இனையிலா நுண்ணறி வுடைய பிறப்பு யாமே யென்று இறுமாந்தே மன்றோ? சிற்றுளி யானே பெருமலை தகர்ந் தொழிதல் கண்டே. குறுமுனி சிறுகையுட் பெருங்கட லுழுந்தளவாகிப் பருகப் பட்டதே. அறிவு யாரிடத் தடங்கிற்றம்ம! அறிவுக்கும் அவதியுண்டோ? முதியார் மாட்டு இழிவுறுக்கு மொழியும், இனையார் வாய் உறுதியுடைச் சொல்லும் இருத்தல் கண்டேன். இதுகாறும் எவரானும் வெல்லப்படாமல் எத்துணைக் கூரிய மதி கொண்ட நல்லிசைப் புலவர்களை யெல்லாம் வென்று சிறந்து விளங்கினேன். இற்றை ஞான்று ஓர் குழந்தை வெள்கச் செய்தனனே. இஃதென் கொலோவென்று துக்கத்து ளாழ்ந்தார். கார்த்தி கேயப் பெருமான் கண்டு, “முதியாய்! நுண்ணுணர் வுடையாய் நூலொடு பழகினும் - பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே சைமைத்தே” என்பது நீ யறிந்ததே. ஆகலால் நீ வருந்தலை” யென்று தமது சுயவடிவத்துடன் னேன்றி முன்னின்றார். ஓளவையார் தம்மை மறந்து ஆனந்த வெள்ளத் தாழ்ந்து, “எங்கள் செந்தமிழ்த் துரையோ அடியேனே யாட் கொண்டருள எழுந்தருளிய திருக்கோலம்” எனப் பலவாறு துதித்துப் பன்முறை பணிந்து நின்றார். வேலாயுதப் பெருமான் அருள் சூர்த்து, “பண்டிதையே! நின்னுடன் கலா விநோதஞ் செய்ய வந்தேம். இனியது எது?” என்று வினவி யருளினார். ஓளவையார் உரைப்பார்:—

இனியது கேட்கிற் றனிநெடு வேலோ
யினிது வினிது வேகாந்த மினிது
வதனினு மினிது வாதியைத் தொழுத
லதனினு மினிது வறிவினர்ச் சேர்த
லதனினு மினிது வறிவுள் ளோரைக்
கனவினு நனவினுங் காண்பது தானே.

அதற்குச் செவியாய்த்த பெருமானார், “கலைக் கிழத்தியே! நன்று நன்று, இனியன கூறினே. கோடியன வற்றையும் இக்குவ

லயம் உணர்ந் தொழுகுமாறு தெரித்தி” யென்று ஆஞ்ஞாபித்தார்.
அதற்கு உத்தரமாக:—

கொடியது கேட்கி னெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
வதனினுங் கொடிது விளமையில் வறுமை
யதனினுங் கொடிது வாற்றொணாக் கொடுநோ
யதனினுங் கொடிது வன்பிலாப் பெண்டி.
ரதனினுங் கொடிதிங் கறையி
னென்புற வவன்கையி லுண்பது தானே.

என்ற கவியை ஒளவையார் சொற்றனர். அது கேட்ட குகே
சப் பெருமான் “ஒளவையே! அரியவற்று னெல்லாம் அரியது
யாது?” என்று வினவியருளினர். ஒளவையார்,

அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோ
யரிதரிது மானுட ராத லரிது
மானுட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையு
ஞானமுங் கல்வியு நயத்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த காலையுந்
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்த லரிது
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே.

என விரைவாக உத்தரங் கூறினர். “பெரியவற்று னெல்லாம்
பெரியது யாது?” என்று வள்ளி நாயகனார் கேட்டருளினர்.
ஒளவையார் கார்த்திகேயப் பெருமான்றன் கழலடியை வணங்கி,
“எங்கள் தெய்வமே! செந்தமிழ்ப் பரமகுருவே! தேவரீர் அறியாத
தொன்றுண்டோ? எல்லா வறிவு முடைய தேவரீர் நாயினுங்

கடைப்பட்ட பேதையேனை வினவல், தாய் தந்தையர் குழவிவாய்
மழலைமொழி கேட்டுக் களிப்பது போன்றதே” யென்று கூறுவா
ராயினார்.

பெரியது கேட்கி நெரிதவழ் வேலோய்
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரியமா லுந்தி வந்தோன்
கரிய மாலோ வலைகடற் றுயின்றோ
னலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கங்
குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ வரவினுக் கொருதலைப் பார
மாவோ வுமையவன் சிறுவிரன் மோதிர
முமையோ விறைவர்பா கத்தொடுக்க
மிறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்க
தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லலும் பெரிதே.

என்று கூறியது கேட்டு, சரவண பவன் மகிழ்மீக் கூர்ந்து
“பண்டிதாய்! நின் மொழி கேட்டு உவகை யுற்றேம். பசி, பிணி,
நரை, திரை முதலியன வின்றி நெடுங்காலம் வாழ்வா னினைவை
யேற் சேரநாட்டிலே பெருமலையின் முழையிடத்தே கரு நெல்லி
யிலே அமிழ்தின் றன்மையைத் தன்னிடத்தே யுடைய இனிய
பழ மொன்றுளது. அசனாகிய அதிகமான் நெடுமான் வஞ்சியைப்
பாடிக் கேட்பையே லீவான். அஃதுண்டு நன்கு வாழ்தி” யென்
றருளி யந்தர்த்தான மாயினார். அங்ஙனமே வேனவையார் கொ
ங்கு நாட்டுக் கருவூர்க்கட் சென்று ஆங் காசிருந்த அதிகமா னெடு
மான் வஞ்சியைப் பாடி நெல்லியங்கனி யுண்டு நெடுகான் வாழ்க்
கிருந்தனர். இங்ஙனம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் தெய்வப் புல

மை ஒளவைப் பிராட்டியாருடன் கலாவிநோதஞ் செய்தருளினமை யாற் கலாவிநோத முர்த்தீ யாயினர்.

செந்தமிழ் நாவலர் சரிதை முதலிய நூல்களினிவ் விவரங் காண்க.

கலா விநோத முர்த்தியே நமஃ

நாற்பத்தேழாவது,

இலீலா முர்த்தி.

மகாதேவருக்குந் தேவியாருக்கும் ஋டுவே யெழுந்தருளி யிருந்த முருகக்கடவுள் தம்முடைய துணைவர்களாகிய வீரவாகு முதலி னோருடன் எழுந்து பெருங் கருணையினாலே திருவிளையாடல் செய் யும்படி திருவுளங் கொண் டருளினார். திருவடிகளிலே தண்டையுஞ் சிலம்புங் கழலுஞ் சதங்கையும் ஒலிக்க, திருவரையிலே கிண்கிணி இசைக்க, திருச் செவிகளிலே குண்டலமும், திருமார்பிலே மதாணியும், திருநெற்றியிலே வீரபட்டிகையும் விளங்கத் திருவிளையாடல் செய்வாராயினார். சபைதோறும் உலாவுவர், வாவிக டோறு முலாவுவர். பூஞ்சோலைகள், ஆறுகள், குன்றுகள், குளங்கள், ஆற்றிடைக் குறைகள், ஆதீண்டு குற்றியை யுடைய இடங்கள், அந்தணர் சாலைகள், சிவதலங்கள், கடப்ப மரங்கள் இருக்குந் தானங்கள், செந்தமிழ் பயிலுங் கழகங்கள், வடமொழி கற்கும் மாணிடங்கள் என்பவற்றி னுலாவுவர். பூமிக்க ணுலாவுவர். திசைக்கடோறுஞ் செல்வார். கடல்கடோறு முலாவுவர். ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பர். சூரிய சந்திராதி கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களு முள்ள இடங்க டோறுஞ் செல்வார். கந்தர்வர் சித்தர் கருடர் முதலாயினோருடைய உலகங்களி லுலாவுவர்; இத்திரலோகம், இருடியர்

பக்கம். ௪௭.

இலீலாமூர்த்தி.

லோகம், பிரம பதம், வீட்டுணு பதம், சத்தியுலகு, சிவலோகம் என்பவற்றி னடந்து சென்று விளையாடல் செய்வார்; பிருதிவி யண்டங்கள், அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னு மிவையிற்றி னண்டங்கள் எங்கணுஞ் செல்வார்; மற்றைப் புவனங் களினு முலாவுவர். ஆறு திரு முகங்களோடும் பாலராய்த் திரிவர். முனி வராக விளங்குவார். வீரராய்த் திரிவர்; காலாற் செல்லுவார்; குதி ராமீது செல்லுவார்; யானை மீது வருவர்; தேர்மீ தேருவர்; சிங் கப் பிடரில் இவர்ந்து செல்வர்; ஆட்டுக்கடாமீது போதுவர்; விமர னத்திற் சஞ்சரிப்பர். முகிலின் மீது வருவர்; மணி யசைப்பர்; குழலாதுவர்; கோடு இரட்டுவர்; வீணை வாசிப்பர்; நாநாவித வாத்தியங்களை யிசைப்பர்; இசை பாடுவர்; கூத்தாடுவர்.

உலகங்க ளெங்கணுஞ் சென்று திருவிளையாடல் புரியும் சண் முகக் கடவுள் பின் ஒருதிரு விளையாடல் செய்வாராயினர். துல மலைகள் அணைத்தையும் ஒரிடத்தில் ஒருங்கு கூட்டுவர். அவை களைப் பின்பு தலைதடுமாற்ற மாகப் பூமியி னிறுத்துவர். கடல்கள் அணைத்தையும் ஒன்றாக்குவர். மகாமேரு மலையைப் பாதலத்திற் பொருந்த அழுத்துவர். கங்கா நதியை யடைப்பர். பாதலத் துள்ள எட்டு நாகங்களையும் பிடித்து மகாமேரு முதலிய மலைகளி லே பிணைத்து உயிர்களுக்கு ஊறில்லா வண்ணஞ் சிறுதேர்களாகக் கொண்டு உருட்டிச் செல்வர். திக்கு யானைகளை யொன்றோ டொன்று போர் செய்யவிடுவர். விசுவர்கள், சித்தர்கள், அமரோந் திரர்கள், நவப் பிர சாபதிகள் என்னு மிவர்களை யெல்லாம் நடுங்கச் செய்தும், பூமியைக் கோட்டை போலவளைந்து நிற்கின்ற சக்கிர வாள மலைக்குந் சென்றும் விளையாடினர். பின்னர்ச் சத்திய லோகஞ் சென்று பிரமனுடைய முகங்களைத் தமது திருக்கை விரல்க னால் அடிக்கடி தொட்டும், அவன் மார்பி லணைந்திருந்த முப்புரி நூலை யவனது தலையிலே மாட்டிக் கேசத்திற் சுற்றிக் கட்டியும்,

எண்டிசைப் பாலகர்களின் யானைகளின் மேலேறி வேகமாக நடத்தியும், சூரியனது தேர்க்குதிரைக ளேழின்மேலும் ஏறிப் பலவகை நடைகளால் ஓட்டியும் விளையாடா நிற்பர். இவைமட்டோ ஆட்டுக் கடாவுடன் சிங்கத்தை விடுத்தும், எருமைக் கடாவைப் பிடித்துக் குதிரையுடன் விடுத்தும் பொரும் வண்ணஞ் செய்வர். ஆகாய கங்கா சலத்தால் வடவா முகாக்கினியை யவிப்பர். கருடனையும் வாசுகியையும் பிடித்துத் தம்முண் மாறுபட்டுப் பொரும் வண்ண மியற்றுவர். பாதலத்துள்ள நாகர்களைப் பூமியிற் சேர்த்தியாங் குள்ள கடல்கள் அனைத்தையும் பாதலத்திற் புகும் வண்ணம் விடுவர். சூரியனைச் சந்திர மண்டலத்தி லெறிவர். சந்திரனைச் சூரிய மண்டலத்தி லிடுவர். திக்குப் பாலகர்க ளுடைய பதங்க ளனைத் தையும் முன்னைத் தானத்தினின்றும் பறித்துப் பிறழ வைப்பர். முகில்களு ளிருந்த மின்னல் களையும் இடி யேறுகளையும் பற்றி மாலை செய்து அணிவர். சூரியன் சந்திரன் முதலிய கிரகங்களும் பிறவும் ஆகாயத்திற் செல்லும் விமானங்களுந் தேர்களும் பிணிக் கப்பட்ட கயிறுகள் துருவன்கையி லிருப்பவும், அவற்றுள் வேண்டு வனவற்றை யிடையி லரிந்து பூமியினுந் திக்குகளினுஞ் செல்லும் படி விடுவர். ஆகாயத்திற் ரோன்றும் வீற்கள் இரண்டையும் பற்றி, கிரகங்களையும், நட்சத்திரங்களையும் உண்டைகளாகக் கொண்டு, தேவர்களுடைய தலையும் மார்பும், தோளும், கழுத்தும், முக மும் இலக்காக எய்து வில்வன்மை காட்டுவர். சீவன் முத்தருக் கன்றிப் பிறருக்கு வெளிப்படாத நிருமல மூர்த்தியாகிய அறுமுகக் கடவுள் தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலிய யாவரும் அஞ்சித் தத்தம் உள்ளமு முடம்புந் தளர்தலன்றிச் சிதை வுறாவண்ணம் இவ்வாறே யெண்ணில்லாத திருவிளையாடல்களைச் செய்தமையால் இல்லா முர்த்தியாயினர்.

இலீலா மூர்த்தி.

உருக

சங்கர சங்கிதை - சர்ப்பவ காண்டம்.

ஐ திவ்ஹிமெஷாஸிதிகம் வஹஸாந்திதஸா ஜமொஹாஸி மஹ
ஸாஸம் । ஸிஸாஹாவஸித்ய ஸஸ்யம் சூகிதிக ஸஸினகார
ஸிவயொஸலிபம் । ஸயஸாநமொஜமதிவெய யியாவி
தரளபுணரீபுநிமரீபுஹம் । * * ஐதிஹாஸிவமெ
சூஜெராகி ஷோதாதி கசிஞதபுஸபுஹிஸ விவரஜணா
ஐணகொடிஷாடுமெவம் । ஹிஸவிஸவிஹ்யத்ய ஸாநா
மெமராஷ ரெஸாஸிவாஸிவிவதஸ்யாஜீமணதூ கிஷ்டு ।

கந்தபுராணம் - திருவிளையாட்டுப் படலம்.

அனந்தமூதா கவுமையம்மையொடுபெம்மா
னனந்தலையில்வைகியநலங்கொள்குமரேச
னினைங்கொடுதொடர்ந்தவிளையாரொடுமெழுந்தே
மனங்கொளருணர்மைதனிஞடலேமதித்தான்.

இத்திற முலகந் தன்னி லிம்பரோ டும்ப ரஞ்சிச்
சித்தமெய் தளர்த லன்றிச் சிதைவுற வகைமை தேர்ந்து
வித்தக வெண்ணி லாடல் வியப்பொடு புரிந்தா னாவி
முத்தர்தம் விழியினன்றி முன்னுற நிமல மூர்த்தி.

இலீலா மூர்த்தயே நமஃ

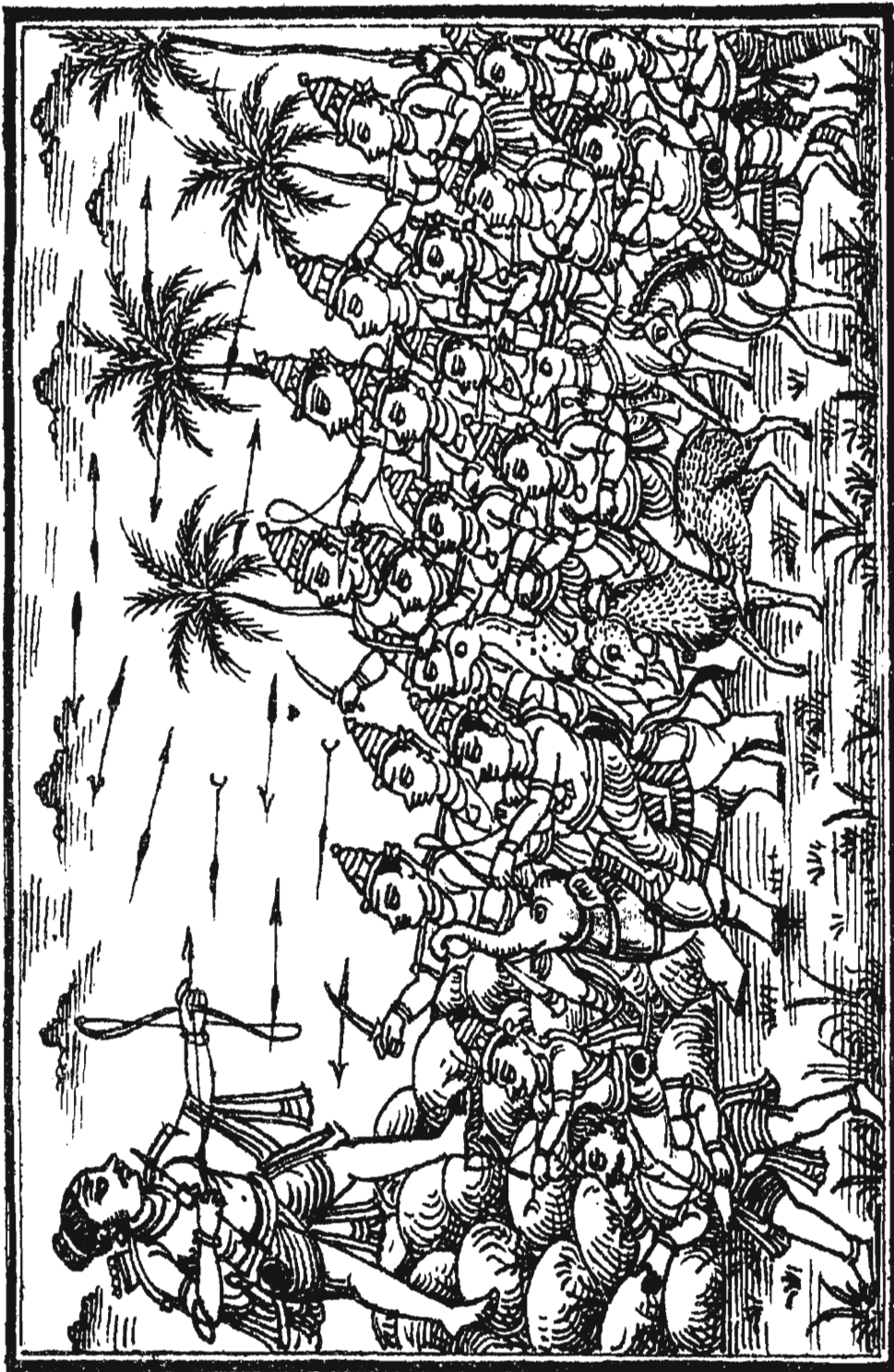
நாற்பத்தேட்டாவது,

தேவதண்டன ரகசா மூர்த்தி.

இங்ஙனம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் றிருவிளையாடல் புரியும் போது, பூமியினுள்ள அசுரர்கள் “இது சேய்தவர் யாவர்?” என்று தியக்க முற்றார்கள். அசுரர்கள் யாவரும் பின்னுஞ் சில நாள் சீவிக்கும் வண்ணம் ஆயுள் பெற்றுள்ளா ராகவின் முருகக்கடவுள் அவர்களுக்குத் தமது திருமேனியைக் காட்டாது உலாவினார். அவர்கள் தேடித் தேடி ஒருவரையுங் காணாமையால் “பிரம விட்டு ணுக்களாலுங் காணப்படாத சிவபெருமானுடைய மாயமே இது” என்றார்கள். பூமியினுள்ள மனிதர்கள் யாவருங் கண்டு “கொடுங்கோல் செலுத்தாநின்ற அசுரர்க ளெல்லாம் இறப்பது திண்ணம். இவை அதற்கு ஏதுக்களாகத் தோன்றிய விம்மீதம் போலும்” என்றார். சூரிய சந்திரர் முதலிய தேவர்கள் “இவை யசுரர்கள் செய்கையன்று; வேறியாரோ செய்தனர்” என்று இரங்கி யொருங்கு சேர்ந்து இந்திரன் பிரமன் முதலினோர் இருக்கும் மேருச்சிகரத்தை யடைந்தார். இந்திரனைக் கண்டு பணிந்து இவற்றைக் கூறினர். அவனது கேட்டு “நானும் ஆராய்ந்து கொண்டே யிருக்கின்றேன் சிறிதும் அறிந்திலேன். பிரம தேவரை வினவுவேம்; எழுந்திருங்கள்” என்றான். உடனே அவ்விந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் மெய்த்தவஞ் செய்தமையால் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரியும் வண்ணம் அறுமுகக்கடவுள் ஒருதிரு முகமுடைய பாலராய் அம்மலைமீது தோன்றி, மேருமலையை யசைத்துத் தாமரை யிதழ்களைக் கொய்து சிந்துதல்போலக் கொடுமுடிகளைப் பறித்து வீசினார்.

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கண்டு “ஐயையோ! பூவுலகத் தையும் வானுலகத்தையுந் திரிவு செய்தவன் இவனே யாகும்” என்று சிங்கத்தையெதிர்த்த விலங்கினங்கள் போலக் கலங்கியேங்கி, “இவன் அசுரரினுங் கொடியன்; யாவரும் எய்தாத மாயமுடையன்;

(1678) பிழைகள்

தேவ தண்டன நகர் ருள்ததி.

M. E. Bonaparte

இவனைப் போர்செய்து வெல்வேம்” என்று வளைந்தனர். இந்திரனுங் குமார சுவாமி யென்றுணராது சினமுற்று ஐராவதயானையை நினைக்க அது வந்தது. குவிசம், வாள் வில் முதலிய ஆயுதங்களை யேந்தி இந்திரன் போர்க் கோலங்கொண்டு யானைமீதேறிப் போர் செய்யத் தொடங்கினான். குமாரசுவாமி தம்மைத் தேவர்கள் பகை வர்களாய் வளைந்தமையை நோக்கித் திருநகை செய்து யாழும் எண்ணாது முன்போலவே தமது திருவிளையாடலைச் செய்தார். இந்திரன் படைக்கலங்கள் பலவற்றைக் குமாரக் கடவுள்மீது விடுப்ப, அவையெல்லாம் அவர்மீது மலர்போலப் பட்டன. அதுகண்டு இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை விடுத்து ஆரவாரித்தான். அதுஎம்பெருமானது திருமார்பிலே பட்டு துண்மணல்போலத் துகளாயிற்று. மேகவாகனன் றுயரத் தழுந்த, ஐராவதம் வெருண்டு மதங்களை மழை போற் சொரிந்து கொண்டு பெருமானார்*முன் சென்றது. முருகக்கடவுள் சூங்கற் பத்தால் ஓர் வில்லையும் பலபாணங் களையும் விரைந்து படைத்துக் கொண்டு, வில்லை வளைத்து நானொலிசெய்து ஒருபாணத்தை அவ்யானைமீது செலுத்தினார். உடனே ஐராவதம் புலம்பி வீழ்ந்து இறந்தது. இந்திரன் வருந்திக் குமாரக் கடவுளை யணுகித் தன்வில்லை வளைப்ப, அவர் ஓரம்பை யவன் புயமீது விடுத்தார். ஆகண்டலன் வலிமை குன்றித் தளர்ந்து வேலொன்றை யே வினான். அது சிறுபுற் போலப்பட்டுச் சாயத் தேவர்கள் கண்டு அற்புதமெய்தி நின்றார். முருகக்கடவுள் இந்திரன் முடியை யோரம்பினாலும், கொடியை யோரம்பினாலும் கவசத்தை யோரம்பினாலும் சிதைத்து, மார்பின்மீது ஏழம்பை யேவினார். இந்திரன் அயர்ந்து வீழ்ந்தான். மற்றைத் தேவர்கள் வளைத்தனர். அப்போது சுப்பிரமணியக்கடவுள் வருணனை நான்கம்பினாலும், இயமனை ஐந்து பாணத்தாலும், சந்திரனை ஒரு வாளியாலும், சூரியனைமூன்று கணையாலும், வாயுவை இரண்டு அத்திரத்தினாலும், அக்கினியைமூன்று ஏவினாலும் கொன்று நின்றார். ஏனைய தேவர்கள் யாவருஞ் சரபத்

தின் வன்மை கண்ட நரசிங்கம் போல நடுநடுங்கி யோடினர். பெருமான் அங்குத் தனிரின் றுலாவினர்.

இச்செயலை நாரத முனிவர் கண்டு தேவகுருவாகிய பிருகத்பதியிடத்துச் சென்று கூறினர். வியாழப் புத்தேள் அது கேட்டுத் தேவர்களுடைய வாழ்க்கை யிறந்தது போலும்,, என்று சொல்லிக் கொண்டு துயருற்று வினாந்து சென்று, தேவர்கள் இறந்து கிடத்தல் கண்டுதுக்கித்து, முருகப் பிரான் றிருவினையாடல் செய்வதையுந் தரிசித்தார். பாலாகிய அவரது திருவடித் தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் துதித்து, “எம்பெருமானே! தாரகன் சிங்கன் குரன் என்னும் அசுரர்கள் வருத்த இந்திரன் நாடோறுந் துன்பமுழந்து தன்பதத்தைவிடுத்து இம் மேருமலையில் மறைந்திருந்தான். அவன் தேவரீரை வழிபட்டுப் பகைவர்களைக் கொல்வித்துமுன்போலத் தன்னரசைப்பெற நினைத் திருந்தான். பல காலம் அருந்தவஞ் செய்து வாடினான். தேவரீரது திருவவதாரந் தரிசித்துத் தன்றுயாமெல்லாம் நீங்கிஹ் போல உவகை பூத்தான். தொண்டனான இந்திரன் தேவரீர் இங்ஙனம் திருவினையாடல் செய்வதையறிந்திலன். விட்டுணு முதலினோர் தேடிக் காணாத சிவபெருமானும் உமாதேவியாரும் அவர் திருவருள் பெற்றோர் சிலருமன்றித் தேவரீரது திருவினையாடலை யறிய வல்லவர் யாவர்?. அடியேம் பாசத்தையும் பசுவையும் பகுத்து இஃதித் தன்மைய தென்று அறிந்திலேம். பாசத்தினின்று நீங்கிலேம். சிற்றறிவுடையேம். இவ்வியல்பு உடையேந் தேவரீரது திருவினையாடலை யெங்ஙனம் அறிவேம், நீதி சேர்தண்டமே புரிந் தருளினீர். மற்றைத் தேவர்களும் அஞ்ஞானத்தாற் பொரு திறந்தார். தாய் தந்தையர் தமக்குப் பிழை புரிந்த பிள்ளைகளைக் கொல்வா ராயின் அவர்க்கு வேறியார் அருள் செய்வர். ஞான வடிவாகிய சுவாமீ! சரபஞ் சிங்கத்தைக் கொல்வதன்றி மின்மினியைக் கொல்லுமோ? அருட் பெருங் கடலே! அசுரர்

களை வேரோடு அறுத்தருளும். எளியவர்களுந், தேவரீரது திரு வடியை மறத்த வில்லாத அன்பர்களு மான தேவர்கள் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளி, அவருயிர் பெற்று உய்யும் வண்ணந் திருவருள் புரிக" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

முன்னைப் பழம் பொருட்கெல்லாம் முன்னைப் பழம் பொரு ளாகிய முருகக்கடவுள் அது கேட்டுத் திருமுறுவல் செய்து இந் திரன் முதலிய தேவர்கள் தத்தம் வாகனம், படை, முடி முதலிய வற்றோடும் பழமைபோல் உயிர்பெற்று எழுமாறு திருவுளங் கொ ண்டருளினார். அங்ஙனமே இத்திரன் முதலாயினோர் எழுந்து மெய்யறிவு தோன்றப் பெற்றுத் தாங்கள் போர் புரிந்தது முருகக் கடவுளுட னென்று அறிந்து நடுநடுங்கி யொடுங்கிப் பன்முறை வீழ்ந்து துதித்து அவரது திருவருள் பெற்று முன்போல உலகங் களை வைப்பித்து உய்ந்தார். தேவர்களைத் தண்டித்து இரட்சித் தமையாற் குகைவாமி தேவதண்டன ரக்ஷா மூர்த்தி எனப் பெயர் பெற்றார்.

சங்கர சங்கிதை - சம்பவ காண்டம்.

நிவ்வாநெ ந ரவிஸ்ரநெ கரிகுஹ டாவிவாவலி
வதிதெத டுராராதளவீஸுயாஃகெ ராபரிகுஹி டதாஃ
வரிவாய-ஸரிஸ-ஃஸஃகெஃ ஸ ஜஹ ஸாஸுஷிஃ
நிவாப-ஸுஷிஃகெஃக-ஸாரஸ்ரஸஃகெஃ
ஸரெஸெவதகாஸீஸு ஷாநுஸு தெசுசுனுவாநஃ
உகெசுஸுஸுஸாஸி டதஃஸுநுஸுஸு ரொகஸு-ஸொபஸா
ஸுஸுநுஸுஸுஸுஸு-நாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ததஸுஸுஸுஸுஸுஸு-ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

கந்தபுராணம் - திருவிளையாட்டுப் படலம்.

எழுதிரென் றுரைத்த லோடு மிந்திரன் முதலா வள்ளோர்
விழியிடைத் தெரிய வன்னோர் மெய்த்தவம் புரிந்த நீரா
லழிவுற வலகிலாடு மறுமுகன் வதன மொன்றிற்
குழுவிய தென்ன வன்ன குன்றிடைத் தோன்றி னானால்.
ஒல்லா தவரிற் பொருதே சிலவும்பர் வீழ
நில்லா துடைந்து சிலதேவர்க ணீங்க நேரில்
வில்லா ளியாகித் தனிரின்ற விசாகன் மேனா
ளெல்லா ராயுமட் டுலவுந் தனியீச னொத்தான்.
பொன்னவ னினன்ன புகன்று வேண்டிட
முன்னவர் முன்னவன் முறுவல் செய்துவான்
மன்னவ னாதியர் மால்க ளிற்றொடு
மந்நிலை யெழும்வகை யருள்செய் தானரோ.

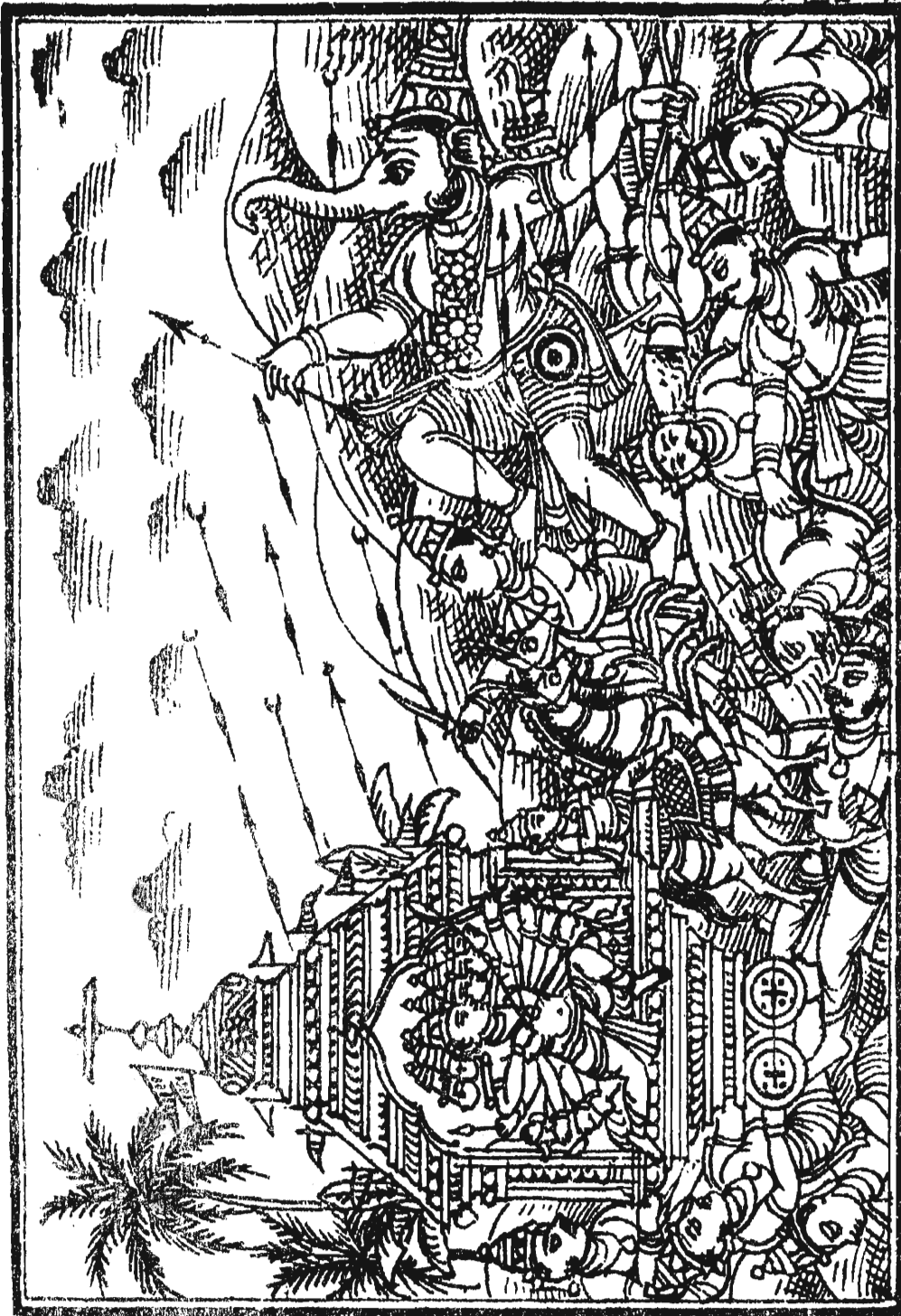
தேவதண்டன ரக்ஷா மூர்த்தயே நமஃ

நாற்பத்தொன்பதாவது,

* தாரகாசுர சங்கரா மூர்த்தி.

முருகக் கடவுள் சூரபன்மன் முதலாய அசுரைச் சங்கரிப்
பான் றிருக்கயிலை யினின்றும் எழுந்து தேர்மேல் ஏறியருளும்

* தாரகாசுர சங்கரா மூர்த்தியும் வேறு. தாரகாந்தக மூர்த்தியும் வேறும். தார
கன் இருவர் என்றுணராத சிலர் தாரகாந்தகன் என்று சொல்லப்பட்ட மூர்த்தியை,
சூரன் துணையானது தாரகனைக் கொன்ற மூர்த்தி யென்று கொள்வர். அன்னது பொ
ருத்தாது. என்ன? அங்ஙனேற் பதினாறு மூர்த்தங்களுட் சூரபத்மாந்தக மூர்த்தி, சிங்க
முகாந்தக மூர்த்தி என்பவஞ் சொல்லப்படுதல் வேண்டும். அங்ஙன யின்மையாக் அதி
தன்மென்க. ஈண்டிக் கூறப்பட்ட தாரகன் மாயை புத்திரனாய்ச் சூரற்குத் தம்பியாயுள்
ளவன்.

தாரகாசுர, சங்கரமூர்த்தி.

னத்திற் பலரு மிகழவருங் குதிரை முகத்தைக் கொள்ளுதி. இது வே நின்னகைக்குப் பிரதிபல னாகும்” என்று சாபமிட்டார்.

கனக சுந்தரி முனிவர் சாபத்தைக் கேட்டு வருந்தி, அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, ஒருபரம் பொருளாகிய சண்முகக் கடவுளை நினைந்து, இரவு பகல் என்னும் இருகாலத்தும், காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றமும் அகற்றி, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னு நாங்குணங் களையு மடக்கி, ஐந்தக்கினி நடுவினின்றி, ஆறெழுந்தையு முச்சரித்து, ஏழ்பவக்கடலையுஞ் சுவற்றி இயமம், நியம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி எனும் எட்டுறுப்புடைய சிவயோகத்தினால் நவ பேரும்புவனமும் வந்துதொழவீற்றிருக்கும் † தசகாரியந்தாபதரோ! நுண்ணிறி வுடையராய் தூலொடு பழகினும்-பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதைமைத்தே” என்றமை தேவரீர் அறிந்ததேயன்றோ? அடியேன் நெரிபா திழைத்த குற்றத்தைப் பொறுத்துச் சாபநீங்கும் வழியையருள்க வென்று பிரார்த்தித்தாள். முனிவரும் மன மிரங்கி “மடநல்லாய், கடற்றுறைத்தீர்த்த மாடுங்காற் கந்தப் பெருமான் நிருவருளா லகலும்” என்றார்.

பின்னர்க் கனக சுந்தரி யிறந்து, மறுபிறப்பிலே உலக மெல்லாவற்றையும் பொதுவறப் புரந்த மதுரை மன்னவன் உக்கிரப்பெருவ முதிக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தாள். அக்காலத்து மிக்க அழகு

† தசகாரிய மாவன-தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பன. அது” ப்ரதமம் தத்வரூபம் த்விதீயந்தத்வதர்சனம், த்ருதீயந் தத்வ சுத்திஞ்ச சதூர்த்தந் சாத்மரூபகம், பஞ்சகமாத்ம தர்சய்ந்து ஷஷ்டமஞ் சாத்ம சோதநம், சப்தஞ் சிவரூபந்து அஷ்டமம் சிவதர்சனம், நவமஞ் சிவயோகஞ்ச தசமஞ் சிவபோகச்ச” எனவருஉங் கீழ்மி காகமக் சுலோகத்தானுணர்க. இதனையே “இரண்டினிலைந்தி லாறி லேழினி லெட்டுத் தன்னிற்-நிரண்டிரண் டொன்றதாகத் திகழொன்பான் பத்தத் தன்னி-லிரண்டிலாப் பேறு தன்னி லிருத்தியபத்தோ டொன்றிற்-நிரண்டெழு முபதே சங்கள் சிவஞான போதஞ் சித்தி” என்னும் ஆன்றோர் வாக்கும் வலியுறுத்திற்று.

புதுக்கோட்டை (1906)

10, 8. 06.

மாநிலப் புரட்சி காரங்கேய முர்த்தி. க.ச. சோழசுந்தரம்

ஸ்வதேதாநுகூபாங்குசுரபெஷயிசுரவஸகம்பாநழ
 சூரமஹிவஹி-கணாநிபுநாநாலகாநிணிதழ
 ஸ்வபாநம்பாபெஷபெஷகணாநிஷிவசிவஸாநாநி

தேவ வாகன தான மூர்த்தியே நமஃ

எழுபத் தைந்தாவது,

மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தி.

சுவர்க்க லோகத்துள்ள சந்தானம் அரிச்சந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்னும் ஐந்தருக்களின் றழைகளை உண்ணுதற்குக் கைநீட்டி முரித்து முழங்கும் யானைச் சேனைகளை யுடைய கலங்கதேயத்து அரசன் ஒருவ னிருந்தான். அவன் அரிய தவத் தாற் பெற்ற புத்திரி பேரழகினை யுடைய கனக சுந்தரி யென்னும் பெயருள்ளாள். அவன் தலதீர்த்த மூர்த்த சேவையை விரும்பிப் பலதலங்களைத் தரிசித்தும் தீர்த்தங்களிற் றேய்ந்தும் மூர்த்திகளைப் பூசித்தும் வருவாளாயினான். செந்தமிழ் வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வசிக்கும் பொதியமலைச் சாரலினுள்ள தாம்பிர வன்னி நதித் துறையிலே ஆடுதற்கு வந்தான். ஆங்குப் பஞ்சாக்கினி காரியங்களையும் நீக்கிப் பஞ்சப் பொறிகளையும் அவித்து, * பஞ்சாக்கினி நடுவினின்று அரிய தவத்தைச் செய்யாரின்ற அயங்கிரீவ முனிவரைப் பார்த்து நகைத்தான். அது கண்டமுனிவனார், “மங்கையே ! நம்மை யவமதித்து நகைத்தனை. அதனால் நீவருஞ் சன

† பஞ்சாக்கினி காரியங்களாவன - இராகம், யெருளி, கரமம், பயம், நீபனம் என்பன. * பஞ்சாக்கினி மந்தி - கிழக்கு, தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்னும் நான்குதிசைகளிலும் மூட்டப்பட்ட அக்கினியும், எடுவே சூரியாக்கினியுமாகிய ஜக்தக்கினியின் மடு.

தரிசித்து வணங்கிவெளிவந்த தேவர்கள் யாவரும் தங்கடங்
கள் வாகனங்களைக் காணாது துயரக் கடலி லாழ்ந்து தேவதேவரா
கிய சுப்பிர மணியக் கடவுள் வெளியே போந்தருளியகாலே, அவ
ரைப் பன்முறை வணங்கி யாவரு மொருங்கு சேர்ந்து சாமகானம்
பாடித் துதித்தனர். அவ்வொலி யூழிக்காலத் தோலிபோற் பெரு
கியது கண்டு வரதராசன் உண்மகிழ்ந்து அவர்கள் விரும்பிய வண்
ணம் அவ்வத் தேவர்கட்குரிய வாகனங்களைப் படைத்துக் கொடுத்தருளினர். அதனாற் றேவயானை காந்தனார் தேவ வாகன தான
ழீந்தி யெனப் பெயர்பெற்றார்.

[illegible]

திசைச் சிகரங்களில் உலோக பாலகர்களு மிருந்து தத்தம்பதவிச ளில் வெறுப்புற்ற வராய்ப் பரமர்ப்த பதியாகிய சிவபெருமானது திருவடியினிடத் திரண்டறக் கலக்கப் பெறுஉம் அத்துவித முத்தி யை யடையுமாறு தவம்புரிகின்றனர்.

அம்மலையி னடிவாரத்திற் கோடி யோசனை விசால முடைத் தாம் பொழ்பூமி சூழ்ந்து விளங்கும். ஆண்டு அநேககோடி யருத் திரர்களும் முனிவர்களும் பூதர்களும் தத்தமக்கு வேண்டும் போகங் களையெல்லா மதுபவித்துக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமானைத் தி யானித்து இருப்பர். சம்புத் தீவத்திலுள்ள கைலாய மலையினும் எத்தனையோகோடி யேற்ற முடைய திதுவாகலான் மகாகைலாய மெனப்படும். இவ்வாறாய விருவகைக் கைலைகளுள் மகாகைலா யத்தீன்க ணெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயுகு பேரர், ஈசானன், பிரமன், பிதாமகன், விதி, வீதாதா, சிருஷி, பிரசாபதி, தாதா, சாவித்திரி, விட்டுணு, சயந்தர், மாகேந்திரர், ஆதித்தியர், சத்தியகர், அந்தரிட்சர், பூடா, விதாதா, கிரகத்ததா, கந்தர்வர், பிருங்கராயர், தெளவாரிகர், சுக்கிரீவர், புட்பதந்தர், சோஷர், உரோகர், நாகர், முக்கியர், பல்லாடகர், சோமர், உருகர், தித்தியர், அதித்தியர், ஆபர், ஆபவற்சர், நவக்கிரகங்கள் முதலாய பலப்பல தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களைக் கயிலையி னோர்பாங்கரில் விடுத்து உட்சென்றார்.

அதுகாலேச் சுப்பிரமணியப் பகவானுந் “தாய் தந்தையரைக் கா ணும்பொருட்டுக் கந்த கயிலாயத்தினின்று மிவண் வந்து தமது வாகனமாகிய மயிலையுங் கொடியாகிய சேவலையும் அவ்விடத்து விடுத்து உட்சென்றார். மற்றைய தேவர்களின் வாகனங்களாகிய யானை, ஆட்டுக்கடா, எருமைக்கடா, பேய், முதலை, கலைமான், புரு டாமிருகம், இடபம், அன்னங்கள், கருடர்கள், குதிரைகள், காசும்

எழுபத்து நான்காவது,

தேவவாகன தான மூர்த்தி.

பொன்மயமான மகாமேரு மலையின் வடபாலிற் றிருக்கைலாய மலை விளங்காநிற்கும். அது இருபதுகோடி யோசனை நீளமும் அதற்கிரட்டி யுயரமு முள்ளதென்க. அதனடுவணை நவரத்தின மயமான சிகரமொன்றி னுள்ள கோயிலினடுவே மணியாசனத்து இருபத்தைந்து திருமுகங்களை யுடையவரும், ஐம்பது திருக்காங்க ளும் இருதிரு வடிகளும் சர்வாபரணாலங்காரமும் கோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற காந்தியும் உடையவருமான பரமானந்த மங்கள் மூர்த்தியான சதாசிவ மூர்த்திகள் எழுந்தருளி யிருப்பர். அவ்வி டத்தே சூரியகாந்தக் கன்மயமான பதினேரு சிகரங்கள் னேகா தச வருத்திர ரிருப்பர்.

இச்சிகரங்களைச் சூழச் சந்திரகாந்தக் கன்மயமான நூற்றேரு சிகரங்களுள்ளன. அவற்றி லட்ட வித்தியேசுரர், அட்டமூர்த்தி கள், நவசத்திகள், இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், ஐம்பத்தொரு மா திருகா சத்திகள் இருப்பார்கள். அவைகளைச் சூழ்ந்துள்ள ஆயிரத் தேட்டுச் சிகரங்களில் நூற்றெட்டுத்தாண்டவேச மூர்த்திகள், எழுகோடி மகா மந்திரர்கள் தியானித்து விளங்குவர். அவையிற் றைச் சூழ்ந்துள்ள படிகமயமான ஆயிரத் தோரு பேரிய சிகரங்க ளில் விநாயகர், சுப்பிரமணியக் கடவுள், ஐயனார், வைரவக் கடவுள் நந்தி, பிருங்கி, மகாகாளர், இடபதேவர், காமதேனு, சிந்தாமணி, துர்க்கை முதலிய சத்திகள், சண்டேசுரர் முதலிய நாயன்மார், அத்திர தேவ மூர்த்திகள் முதலாயினோர் விளங்கி யிருப்பர். அவைகளைச் சுற்றி யுள்ள மணிகாந்தியமான இலக்கத்தோரு சிக ரங்களிலே மேற்றிசைச் சிகரங்களின்கண் பல்லாயிர கோடிவிட்டு ணுக்களும், வட திசைச் சிகரங்களிற் பல்லாயிர கோடிபிரமர்களும், தென்றிசைச் சிகரங்களிற் பல்லாயிர கோடிமுனிவர்களும், கீழ்த்

நசா வாஸ்யோப நிததம்.

யவஸுவபூணிஹி தா நபூதூதெநபூதாநவஸூதி |
வவபூஹிதெஷாநபூதூதெநபூதூதெஷாநவஸூதெ |

யஸ்து ஸர்வாணி பூதாந்யாத் மந்யே வாநு பச்யதி |
ஸர்வபூதேஷா சாத்மாநந்ததோ நவிசகுப் ஸதே |

கந்தபுராணம்.

எங்க ணும்பணி வதனங்க ளெங்கணும் விழிக
எங்க ணுந்திருக் கேள்விக ளெங்கணுங் கரங்க
எங்க ணுந்திருக் கழலடி யெங்கணும் வடிவ
மெங்க ணுஞ்செறிந் தருள்செயு மறுமுகத் திறைக்கே.

திருச்சேந்தூர்ப், புராணம்.

ஊனுறுங் கண்களுக் குட்படா துன்றன
தானஞா னக்கணே யருளொடுந் தருதுந்
ஞானநாட் டத்தினு னந்திருத் தோற்றமே
மானவாட்செங்கையாம் வாகுவே காண்டியால்.

புகலருங் குமா வேள்வி பூதியுங் கேட்டு மேலாந்
தகையபே ருருவங் கண்டு சததளத் திறைக்கு மெட்டாச்
சுகமடைந் தருந்தியானத் துதியுட னிருந்துயோகத்
தகமகிழ்ந் தின்று காறு மற்புதப் புணரி யாழ்ந்தான்.

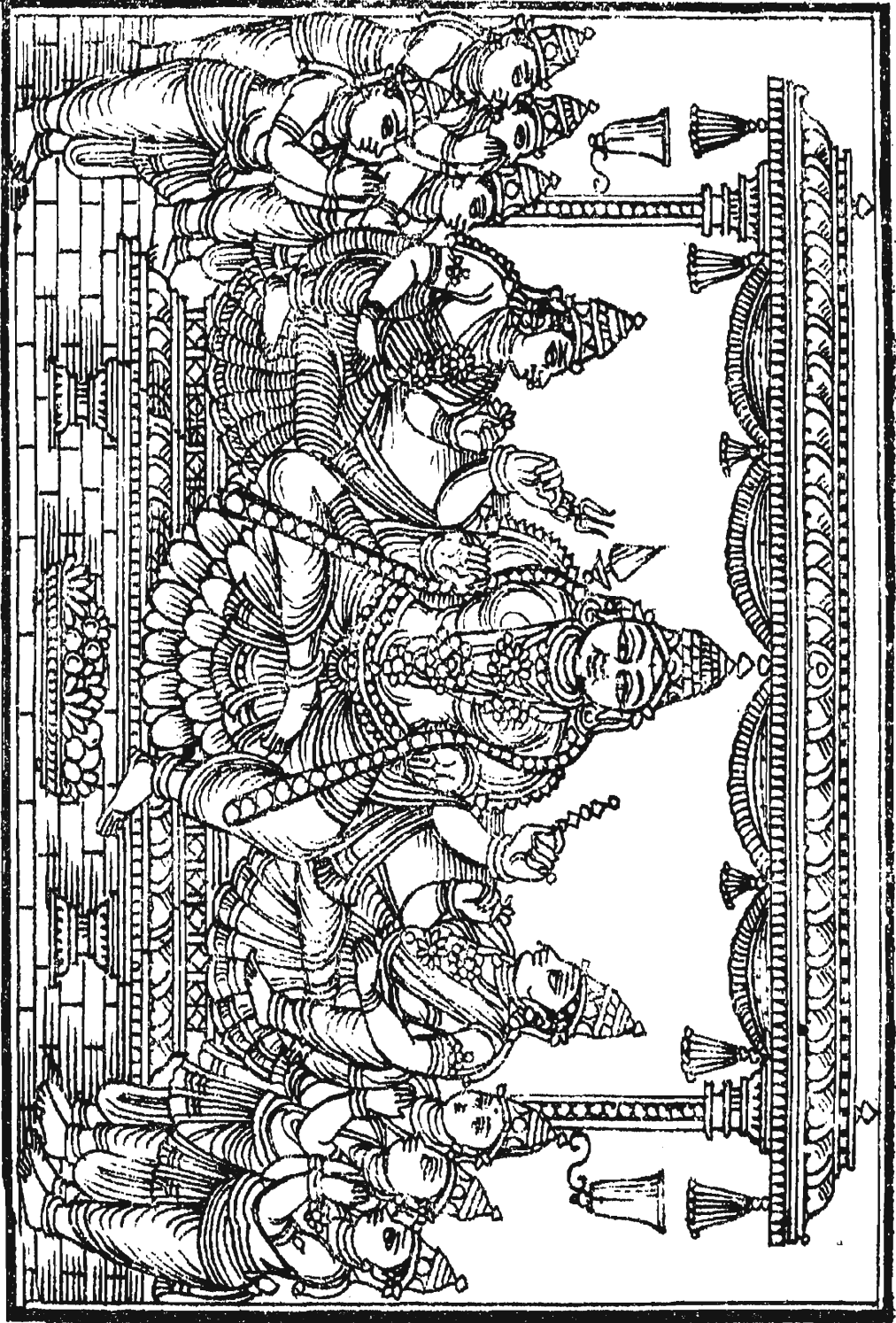
சர்வ விபுத்துவ பூர்த்தயே நமஃ

அப்போது அவர்களுட் சிறந்த காளையாகிய வீரவாகுதேவர் வணங்கித் துதித்து, தத்துவங் கடந்த தனிப்பாம் பொருளே! தேவரீரது திருவுருவக் காட்சியை யெவ்விடத்துங் கண்டு வழிபட்டருள் பெறும்படி திருக்கடைக்கண் நோக்கருள்வீராக.

ஓம் நமஸ்தே ஸதேதே ஜகத் காரணய !
 நமஸ்தே சிதே ஸர்வ லோகாச்சாயயாய !
 நமோ த்வைத தத்வாய முக்திப் பிரதாய !
 நமோ பிரஹ்மணே வ்யாபிநே சாச்வதாய !

(சத்து வடிவரும் உலக காரணரும் ஆகிய தேவரீருக்கு நமஸ் காரம்; ஞானருபரும் சர்வலோகத்தை நடத்துகின்றவரு மாகிய தேவரீர்க்கு வந்தனம்; ஒப்பு உயர்வான இரண்டாவது பொருளில் லாதவரும், முத்தி யளிப்பவரும் ஆகிய பகவானுக்கு வணக்கஞ் செய்கின்றேன்; பரப்பிரமமும் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்திருப்பவருமாகிய சுவாமிக்கு வந்தனம்)

என்று சுக்கில யசுர் வேதத்துக் காண்வ சாகையிற் பிருக தாரண்ய உபநிடதந் துதித்தபடி, “தேவரீர்க்கு அரிய தொன்று இல்லையே.” என்று பலவாறு வேண்டித் துதித்தார். எல்லா வான் மாக்களையும் ஈடேற்றத் திருவுளங் கொண்டு, அறு வகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாக நிற்கும் பாம் பொருள் தாமே என்று உணர்த்த அறுமுகங் கொண்ட பெம்மான் எல்லாப் பொருள் களினிடத்துந் தம்மையும், தம்மிடத்து எல்லாப் பொருள்களையும் வைத்துக் காட்சி யருளிஞர். வீரவாகு தேவர் அவ்வாறே தியானித்து இன்றுங் கந்த மலையிற் பூசித்த வண்ண மாகவே யிருக்கின்றார். வீரவாகுதேவர்க்கு எவ்விடத்தும் தாம் விபுத்துவ முடைய ராய் விளங்குங் கோலங் காட்டலால் விபுத்துவ முர்த்தி யாயினர்

சர்வவிபுத்துவமூர்த்தி.

கோகில புரியிலே	பதினாயிரவர்	௧௦௦௦௦.
வதரிக்காச்சிரமத்திலே	பதினேராயிரவர்	௧௧௦௦௦.
சுவாமி மலையிலே	பன்னீராயிரவர்	௧௨௦௦௦.
ஆட எழுபத்தெண்ணாயிரவர்		௭௮௦௦௦.

இத்தொகையுள்ள முனிவர்களையாவரும் அந்தணராய் இல்லறத் தோடுகூடி வாழ்ந்து, தேவதேவராகிய செவ்வேளின் நிருவருளாலே பெரும்பேறுடன் வாழ்ந்தனர். அவர்க்கு எவ்வித இடுக்கண் வரினும் அவற்றையெல்லாங் கந்தக் கடவுளே முன்னின்று தீர்ப்பார். இடை யறாத அன்பின் மேலீட்டினாலே பூசித்து நின்றலால் அவர்களுடன் அபேதமாக நின்று அருள் செய்தமையால் சுப்பிரமணியப்பகவான் தீரிகுத்திரா பேத ழரீத்தியாயினர்.

தீரிகுத்திரா பேத ழரீத்தியே நமஃ

எழுபத்து மூன்றாவது.

சர்வ விபுத் துவ ழரீத்தி.

சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன் முதலிய அசுரர்களைக் கொன்று தெய்வயானை யம்மையாரையும் வள்ளியம்மையாரையும் திருமணஞ் செய்து தணிகை மலையில் வீற்றிருந்த பெருமான், திருச் செந்தூருக்கு எழுந்தருளி அங்குள்ள திருக்கோயிலின்கண், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களும், இலக்கத் தொன்பது வீரர்களும் தம்மைச் சூழ்ந்து இருக்க, தேவர் முனிவர் முதலினோர் நாற்றிசைகளிலும் நின்று போற்றி வணங்கித் திருமுக நோக்கி நிற்ப வீற்றிருந் தருளினார்.

திரிசுதந்திரா பேத மூர்த்தி.

௩௧௯

மோகம், மதம், மார்ச்சரியம் என்னும் உட்பதை ஆறனையுங் கடந்த முனிவர் முன்னர்ச், சிவபெருமானுக்கும் நாராயண சத்திக்கும் உற்ப வித்த பிரமதேவர் ஐந்தலையுடன் தோன்றினர். முனிவர் யாவரும் பணிதலும், “அறவீர்தும் விருப்பம் யாது உரைமின் என்ன?” கலை மகட்கு ஒருநாவைக் காணியாகக் கொடுத்த கமலாசனக் கடவுளே! பூவுலகம், சுவர்க்கம், சத்தியலோகம் என்னுந் திரிலோகத்தும் தடையின்றி யாட்சியுடன் வசிக்க அருள்புரிய வேண்டு” மென்றுகேட்டனர். அவ்வாறே பிரமரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் வரமருளிச் சென்றனர். பின்னர் அம்முனிவர் விட்டுணுவையும் சங்கரனையும் நோக்கித் தவங்கிடந்து அவ்வாறு சுதந்திரமாகச் சஞ்சரிக்கும் வாததைப் பெற்றனர். திரிமூர்த்திகளிடத்தும் திரிலோகத்திலும் வசிக்குஞ் சுதந்திரத்தைப் பெற்றமையால் தீரிசுதந்திரர் எனப் பெயர் பெற்றார். அதுவும் போதா தென்று மூவுலகுந் தடையின்றிச் சஞ்சரிப்பதனாற் கந்தன் என்னும் பெயர் பெற்ற முருகக் கடவுளை உள்ளன்புடன் கருதித் தவங்கிடந்து அவ்வுரிமையுடன் தம்மோடபேதமாக விருக்கும் சுதந்திரமும் பெற்றனர். மூன்று உலகினுஞ் சஞ்சரித்துக் கந்தன் றிருப்புகழைக்கருதி யிருந்தார்.

அவர்கள் பூமியின்கண் வந்து நிலைத் திருந்த தன்மையும் கூறுவாம்.

விருத்தாசலத்தில்	ஆயிரவர்	௧௦௦௦.
திருச்செந்தூரில்	நாயிரவர்	௨௦௦௦.
சிதம்பரத்தில்	மூவாயிரவர்	௩௦௦௦.
கமலாசனபுரத்தில்	நாலாயிரவர்	௪௦௦௦.
திருவண்ணாமலையில்	ஐயாயிரவர்	௫௦௦௦.
சகநாதத்திலே	ஆறாயிரவர்	௬௦௦௦.
திருவீழி மிழலையிலே	ஏழாயிரவர்	௭௦௦௦.
மதுரைத் தலத்திலே	எண்ணாயிரவர்	௮௦௦௦.
தண்டக வனத்திலே	ஒன்பதாயிரவர்	௯௦௦௦.

திரிசுதந்திராபேதமூர்த்தி.

ஸ்காந்த புராணம் - சங்கர சங்கிதை.

[illegible]

பராசர குமாரோப தேச மூர்த்தியே நம:

எழுபத்திரண்டாவது,

திரிசுதந்திரா பேத மூர்த்தி.

கங்கை யாற்றின் கரையிலே எழுபத் தேண்ணுயிர முனிவர்
யிராமனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். காமம், குரோதம், உலோபம்,

பழைய வடிவங்கொண்டு அவர் திருவருளு மடைவீரென்று கூறிப் போனார். இவ்வறுவரும் மீன்வடிவெடுத்து அத் தடாகத்தில் விளை யாடி நின்றார். அதனற் பராசர முனிவர் புத்திர சோகங் கொண்டு நல்ல புத்திரரைப் பெறப் பன்னெடுங் காலந் தவமுருற்றி நல்ல வோரை வந்ததை நாடிப் போம் போது பரிமே கந்தி யெதிர்ப்பட அவளை யாற்றிடைக் குறையிற் கலந்து கிருட்டிணத் துண்பாய னர் என்னும் வியாத முனியைப் பெற்றார்.

இவண் மீனருவாய புத்திரர்கள் இறைவி பகவனுக்குப் பாலூ ட்டும் போது மிக்கு வழிந்த பாஸ்யுண்டு மீன்வடிவ நீங்கித் தொன் மையமுனி வடிவம் பெற்று இறைவனையு மிறைவீயையும் வணங்கி நின்றார். மகாதேவர் ஆன சிவபெருமான் “முனி குமார்கான் ! நீவிர் பா பருப்பதம் (திருப் பாங் குன்றம்) சென்று ஆங்கிருந்து நங்குமாளி னனுக்கிரகம் பெறுங்காறுந் தவய்யுரிதிர். அவ்வந்த சாலை யாதாவுடன் சேர்ந்து மேன்மை பெறுமின்” என்றருளினர். அங்ஙனம் அவர்கீள் குமார சுவாமியின் ஆறு படைவீட்டுத் தலங் களு ளொன்றாய், அரிச்சந்திரன், நக்கோர், சிபிச்சக்கிரவர்த்தி முத லியோராற் பூசிக்கப்பட்டதாய், மதுரைத் தலத்திற்கு மேற்பால் விளங்குந் திருப்பாங் குன்றிற் சேர்ந்து தவஞ் செய்தனர். சுப்பிர மணியக் கடவுள் சூரபன்மன் முதலாய அசுரர்களைக் கொன்று கின் னா கானத்தில் வேட்டை யுற்றாராய்த் திருப்பாங் குன்றத்திற் சேர் ந்து அதனுச்சியில் விசுவகர்மனைக் கொண்டு கோயி லொன்று செய் வித்து வீற்றிருந்தருளினர்.

அதுகாலை முனிகுமாரர்கள் அறுவரும் வந்து வணங்கித் துதி மழை பொழிந்தார்கள். தேவேசன் மகிழ்ச்சி யுற்று,

கெவாஸாஃ கொஃஃ வெ பாகுஃ கவோஃஃ வபுராகிஃ ।

வதிஸாஃ விபொ ஜெயஸாயிகார வபெஷிதஃ ।

பரிவஸுஃஃ வெ பாகொபொ பிகாரவ்விதஃ ।

அவர் தவப்பேறு காரணமாக ஆறு குமாரர்கள் தோன்றினர். அவர்கள் பெயர்க ளாவன-தத்தன், அனந்தன், நந்தி, சதுர் முகன், சக்கரபாணி, மாலி யென்பனவாம். அவ்வறு குமாரர்களும் இளமைப் பருவத்திலே நாணற் புற்க ணிறைந்த சரவண வாவியின்கட் சென்று நீராடப் போயினார். விளையாட்டின் பொருட்டு ஆங்குள்ள மீன்கள் சிலவற்றைப் பிடித்து வாயிற் கயிற்றைக் கோத்து வேடிக் கையாகக் காலங் கழித்தார். தந்தையாரான பராசர முனிவர் மைந் தர்கள் வாராமை கண்டு சரவண வாவிக்குச் சென்றார். ஆங்கே மீன் பிடித்து விளையாடுவதைக் கண்டு “நடுநடுங்கி ஆ! ஆ!! கெட்டே” மென்று மனநொந்து மிக்க கோப முடையராய்ப் புத்திரர்களை நோக்கி, “பிள்ளைகள்! நம்மரபிற் கேலாத விவ்விடயத்தைச் செய்தீர். எல்லாப் பாதகங்களினுங் கொலை அபிபாதக மெனக் கூறப்படுகின்றதே.

பு ஷுஷா ஸ்ஷிஸா வரிமு வுஃவஸஹுஃ வபதொ
தமஹாஷதொஹாஷதொஹாஷத | ப்ரஹ்ம சர்ய
மஹிம்சா பரிஶ்ரஹம்ச சத்யம்ச யதோந ஹே ரக்ஷதோ ஹே ரக்ஷ
தோ ஹேரக்ஷத | என கூடாருணிகோப நிதந மாகிய வேதசிரசு
முழங்குவதை யறிகிலீர் போலும். நீவிர் மதிக்கெட் டிண்டு மற்சங்
கட்டுத் துன்பஞ் செய்தமையால் நெடுநாள் இப் பொய்கைக் கண்
மற்சங்க ளாதீர்” என்று சாபமிட்டார். புத்திரர்கள் “பகவானே!
தெரியா திழைத்தேம். தேவரீ ரிட்ட விச்சாபம் நீங்கு மெல்லையும்
உரைத்தருளுகல் வேண்டு மென்று கேட்டனர். “சர்வேசனான
குக்கடவுள் திருவவதாரம் புரிவார். அவரை யெடுத்தனைத்தற்
காக இறைவனு மிறைவியும் எழுந் தருளுவர். உலக மாதாவாகிய
பாமே சுவரியார் போதானந்த வடிவமாகிய தமது திருமுலைப்
பாலைப் பொற்கிண்ணத்திற் கறத்து குக்கடவுட்கு ஊட்டுவர். அது
போது கார்த்து வடிந்த பால் இத்தடத்திற் கலப்ப வதனையுண்டு

பராசர குமாரோப தேச மூர்த்தி.

நகடு

பூறுதே னருவிகால வயர்ந்தவான் பரங்குன் றத்தி
னேறுசீர் நடனநாத னெனவொரு பெயர்பெற் றானல்.

நடன நாத மூர்த்தியே நமஃ

எழுபத் தோராவது,

பராசர குமாரோப தேச மூர்த்தி.

“பிந்து ரூபம் மஹா தேவம் வ்யோ மாகாரம் சதாசிவஃ! சுத்த
ஸ்பதிக சங்காசம் பாலேந்து க்ருத சேகரம்! பஞ்சவக் திரதாம்
சௌம்யம் தசபாகுந் த்ரிஸோசநம்! சர்வரயுத த்யோத கரம் சர்வ
பூஷண பூஷிதம்! உமார்த்த தேகம் வரதம் சர்வ காரண காரணம்!
சிந்தயந் சித்த ஷிந்யஸ்தஃ முகூர்த்த மபிதாரயேத்! எனச் சீகரிணி
மாலே யுடையா ருரைத்தாங்குப் பரமேசுரனை எல்லா முகூர்த்தங்க
டோறுந் தியானிப்பவரும், “சர்வாங் கோத் தூளநம் யத்தத் விர
தம் ப்ரோக்தம் மநீஷிநி:! ஏதத்வேத சிரோநிஷ்டா: ப்ராகு: பாசு
பதம் முநே” எனச் சூதசங்கிதை ஞானயோக கண்டத்துப் பதி
னான்காம் அத்தியாயத்தும், “ததௌததைச்வரம் ஞானம் ஸ்வசாகா
விசித வ்ரதம்! அசேஷம் வேத ஸாரந் தத்பசு பாச விமோசநம்!
எனக் கூர்ம புராணம் பூருவ காண்டத்துப் பதினான்காம் அத்தி
யாயத்தும், “அயமத் யாச்ரமோ தர்மோ யைஸ் ஸமா சரிதஸ்ததா!
தேஷா மேவபரம் ஞானம் சம்சாரச் சேத காரணம்!” எனப் பிரமோ
த்தர காண்டத்தும், “வ்ரதம் பாசுபதம் ச்ரௌத மதர்வ சிஷி ச்ரு
தம்” என வாயு சங்கிதையினும் கூறப்பட்டதாகி, விபூதி வ்ரதம்,
சிரோவிரதம் அத்தியாச்சிரமம், விரதம், சாம்பவம், ஐசுவர மென்னும்
பெயர்களையுடைய மகாபாசுபத விரதத்தை யதுட்டிக்கின்றவருமா
னபராசர முனிவர் ஒருவருளர்.

மாற, வீழ்ந்து வீழ்ந்து வணங்கி வேதப் பொருள்களை யெடுத்துத்
துதிப்பானாயினான்.

மாமணிச் செவ்வேற் சேய்ரின் வாசச் சரோருகச்செந்
தேமலர்ப் பொற்றான் வணங்காச் சென்னியுஞ் சென்னியோ
தூமறைத் தொல்லோ னுதற்கட் டோன்றுமுந்தன் சோதியுருக்
காமரெழில் காண்புன் கண்களுங் கண்களோ.

அண்டர் சேனாதிபரின் சீர்பாடி யாரணமுந்
தண்டமிழ் துவலாத தாலுவுந் தாலுவோ
பண்டை மறைதொடராப் பண்ணவரின் பாதமலர்
கண்டுசிர முகிழாத கைகளுங் கைகளோ.

பைங்கண் மயிலோய்கிற் பரசநா வாய்குவிப்ப
வங்கையெழில் காணக்க னாயிர மாயிரமா
யுங்குவைபெற் றோரிருப்ப வோர்வாயு மிவ்விரண்டு
செங்கையுங் கணும்படைத்தோர் செல்வமுஞ் செல்வமோ.

என்றிவ்வாறு வழத்த, குகப் பெருமான் “அரசனே! நீ விரும்பிய
தென்”னென்று கேட்ப, வேந்தன் விளம்புவான். “தேவ சேனாபதி
யே! தேவரீரது தந்தையார் மதுரை மாநகரத்திலே செய்தருளிய
அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் அடியேன் றரிசித்து
மகிழ்வடையக் காட்டி யருள வேண்டு”மென்றான். அவ்வாறே செல்
வேற் பெருமான் கந்த புராணத்திலே அகத்திய சங்கிதையின்
பகுதியான ஆலாஸ்ய மகாத்மியத்திலே யுரைக்கப்பட்ட வொவ்
வோர் திருவிளையாடலையுங் காட்டியருளித் திருப்பரங் குன்றத்
திற்கு எழுந்தருளினர். அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடலையும்
நடித்துக் காட்டி யருளினமையால் நடன நாத ழரீத்தி யாயினர்.

திருச்சேந்தூர்ப் புராணம்.

கூறரு மறுபா னன்காங் கோலத்தின் செய்கை யெல்லாம்
வேறுவே ருகக் கந்த வேடிரு நடனங் காட்டி

எழுபதாவது,

நடன நாத மூர்த்தி.

சூரிய குலத்திலே தோன்றிய அரசர்களுட் புருகுச்சன் என்னும் அரசனுக்குத் திரசதசியு என்னுமகன் பிறந்தான். அவனுக்கு அநாணியன் என்பவன் தோன்றினான். அவன்மகன் பிரடதசுவன். அவன் குமாரன் அரிய சுவன். அவன் புதல்வன் அத்தன். அவன் சுதன் வசுமனசு. அவன் புத்திரன் திரிதன்வா. அவன் ரோன்றல் திரயாருணி. அவனுக்குச் சத்திய விரதன் என்னும் * திரிசங்கு உதித்தான். அவனுக்குச் சத்தியவநீ யென்னும் மனைவியிடத்திலே சத்தியம் என்னும் பெருந்தவத்தை நிலைநாட்டிய அரிச்சந்திரன் ரோன்றினான். அவன் குமாரன் லோகிதாச்சுவன், அவனுக்கு அரிதனும், அவ்வரிதற்குத் துந்தனும், அவனுக்கு விசயனுந் தோன்றினார். அவ்விசயன் புத்திர ரில்லாமையால் அரிய தவத்தைச் செய்து காருகன் எனவீழங்குஞ் சித்திரசேனைப் பெற்றான். அவன் நன் நந்தையான விசடன் வானுலசேற, சிலகாவம் மணி முடி தரித்து உலக மெல்லாம் ஒருகுடைக்கீழ்நாண்டு, பின்னர்த்துறவு கொண்டு ஒப்பற்ற சுதமார சிகாசலம் எனும் ஞான கிரியிலே தவஞ் செய்தான்.

குமார்க்கடவுள் தோன்றி, அரசனே அநேகவருடமாகக் கடுந்தவஞ் செய்தற்குக் காரண மென்னை யென வினாவியருளினார். சித்திரசேனை தாய்கண்ட குழவி போலவும், கார்கண்ட மஞ்ஞை போலவும், கதிரைக் கண்ட கமலம் போலவும், உள்ளமும் முகமும் மலர்ந்து, அன்பு பொங்கி வழிந்தாற் போலக் கண்களி னின்றும் ஆனந்த வருவீ சொரிய, உரோமஞ் சிலிர்ப்ப, நாக்குழற உரை தடு

* மூன்று குற்றஞ் செய்த காலத்திலே, அக்குற்றத்திற்குப் பரிசாரமாக வசிட்ட முனிவராலே மூன்று முகம் யடிக்கப் பட்டமையாற் சத்திய விரதன் திரிசங்கு எனப் பெயர் பெற்றான். திரி—மூன்று. சங்கு—முகம்.

கவும், உருத்திராக்க மாலையை யேந்தியதாகவும், இடத் திருக்காங்க
ஞள் ஒன்று இரத்தீன தும்பத்தை யேந்தாநிற்கவும், மற்றொன்று
அரையினிடத்தே பொருந்தவும், தெய்வத் திருவெலாஞ் சேர்ந்து
திரண்டாற்போலும் வள்ளியம்மையார் வலப்பாகத்தில் விளங்கா
நிற்கவும், சர்வ அலங்கார முடையாராய், மாமனாகிய தீருமால் “மகட்
கொடுத்தேன்; ஏற்றருள்க” வென்று காக நீர் விடுப்ப, திருக்குறு
முறுவல் பூப்ப விளங்கி யிருந்து திருமணக்காட்சி கொடுத்தார். யா
வருந் தரிசித்து ஆனந்தக் கடலி லமிழ்ந்தி நின்றார். விசாகப் பெரு
மான்விரும்பித் திருமணக் காட்சி வழங்கி யமர்தலால் அவ்விடத்தி
ற்கு விசாகபவனம் என்று பெயர். அது இப்போது விசாக பட்டி
னம் என வழங்கப் படுகின்றது. வல்லி யாகிய வள்ளியம்மையாரு
டன் மணக் கோலங்கொண்ட அழகராயிருந்தமையால் வல்லி கல்
யாண ழர்த்தீ யெனப் பெயருற்றார்.

குமார தந்திரம்.

வல்லீ கல்யாண ஸ்வாமீ! ஹஸ்த த்வந்த்வேக்ஷி மாலா மபய
மபி ப்ருதம் குண்டிகாம்ச்ரோணி பத்தம் சவ்யே வாமே நிஷண்ணே
மச்ர வத்ருத விதிநச் ரூய மாநே யுக்தம்! சர்வாலங்கார யுக்தம் ஜல
கமலத்ருதா விஷ்ணுநா சாருணபம் வல்லீ கல்யாண மூர்த்திம் சகல
சுகணேஸ் ஸ்தூய மாநம் ப்ரபத்யே!

தணிகைப் புராணம் - அகத்தியனருளிப்பெறுபடலம்.

அல்யாப் பவிழ்க்கும் வலக்காங்க ளபய மக்க வடந்தாங்க
வெல்யாப் புறுத்த மணிக்கடமுங் கடியு மிடக்கைத் தலஞ் சேரச்
சொல்யா ழனைய வள்ளிவலந் துன்ன மணிநீ ரரிவார்க்கக்
கல்யா ணத்தி னெழில்வாய்ந்த கடவு ளருவங் காண்போரும்.

வல்லி கல்யாண மூர்த்தயே நமஃ

முற்றே மல்லேம். தெய்வயானை யம்மையார்க்குத் திருப் பாங் கிரியில் மன்றல் செய்வித்து ஆனந்தித்தது போல இதனையும் யாஞ் செய்து தரிசித் தின்புறுதல் வேண்டு” மென்று விந்த மலையிற் சென்று தவஞ் செய்தார்.

குமாரக் கடவுள் தோன்றி “நும் மெண்ணப் படி யாகுக” என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினர். தேவர்கள் உடனே அம்மகாமலையின் பக்கத்தே யுள்ள இடத்திலே சிறந்த கோயி லொன்று தெய்வத் தச்சுறை புனைவித்து, தீருமண மண்டபம் வகுப்பித்து விட்டுணு முதலிய தேவர்களும், இலக்குமி சாசுவதி முதலிய தேவப் பெண்களும் நிறைந்து அலங்காரஞ் செய்தனர். அவை முடிந்தவுடன் குமாரப் பெருமானும், வள்ளி நாயகியாநுந் தோன்றியருள,

சிந்தா மணியே தெய்வத் தருவே
கொந்தவர் தருவிற் குலவுங் கொடியே
யந்தா மரைசங் கெனுமா நிதியே
நந்தா வொளியே நறையே யமுதே.
மாவின் குயிலே மருதின் கிளியே
காவின் மயிலே கானப் புறவே
பூவின் னனமே புறவின் பிணையென்
றேவின் விழியா ரினிதேத் தினரால்.

என்று இலக்குமி தேவி முதலாயினோர் துதிக்க, திருமால் முதலாயினோரும் வேத மந்திரங்களாற் றுதித்து வேண்ட, மணச் சாலையுட் பெருமானாகும் பெருமாட்டியாரும் புகுந்தருளினர். தேவ மகளிருந் தேவர்களுந் திருமணக் கோலத்தைச் செய்ய, வள்ளியம் மையாரும் கந்தக் கடவுளுந் திருமணக் கோலங் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். அதுபோது குமாரக்கடவுள், ஆணவ விருட் டொரு தியை யழிக்கும் வலத் திருக்காங்கள் இரண்டும் முறையே அபயமா

கல்யாணசுந்தரி சேவை செய்து.

இங்ஙனம் பிரமசாரி வடிவங் கொண் டுணர்த்துங் குமார ராகலின் குழகஞர் குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தி ஆகி விளங்கினர் என்க.

நீருச்சேந்தூர்ப் புராணம்.

மலயத்தின் மேல்பான் முத்தி வழங்குமந் தாங்க மாண நிலயத்திற் குமார தாரை நீணதிக் கரையின் பாங்கர்க் கலைமுற்று முணர்ந்த வேத வாரிடர் கண்ணே யாகித் தலைமைத்தன் வேத பாடந் தணப்பிலா தவர்கள் கூட.

இருந்துருச் சொல்லிக் கொண்டி யாவர்க்கு மிறைவ னாகிக் கருந்தட நெடுங்கட் செவ்வாய்க் கௌரிவார் முலைப்பான் ஞானத் தருந்திவெஞ் சமணை மாய்த்த வாறுமா முகங்கொண் டுற்ற பெருந்தகை யாங்கு மாரப் பிரமசா ரிப்பேர் பெற்றான்.

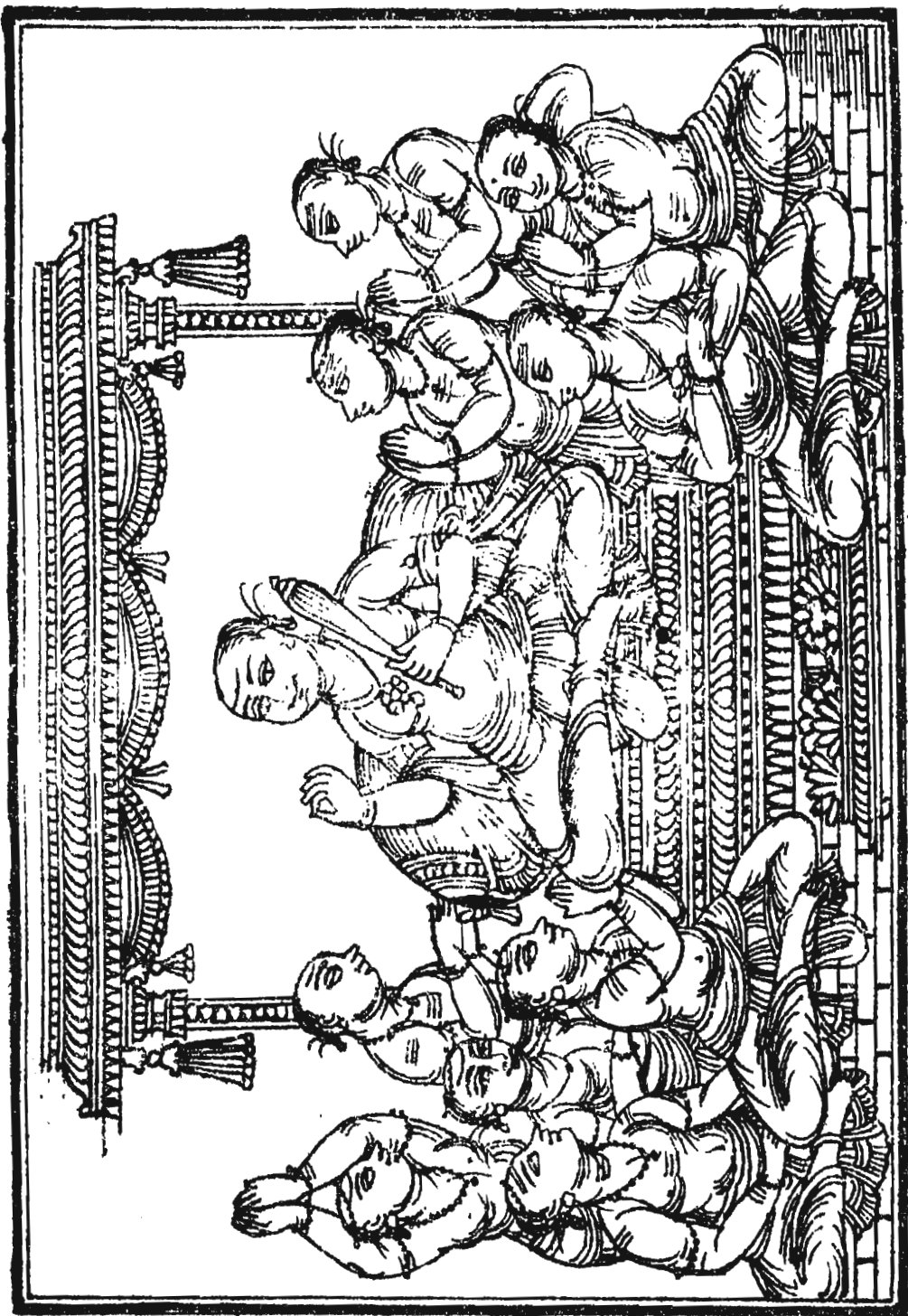
குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தயே நமஃ

அறுபத் தொன்பதாவது,

வல்லி கல்யாண மூர்த்தி.

இம் மூர்த்தம் சோடச மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாய் வல்லி கல் யாண திவ்விய மூர்த்தம் போன்றது. அதன் வரலாறுவது—சுப்பிர மணியக் கடவுள் வள்ளி யம்மையாரைத் திருமணஞ் செய்தருளியது கேட்ட பிரமன் முதலிய தேவர்கள் விட்டுணுவிடஞ்சென்று “கமல நாபனே! உனது திருமருகராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் நினது கண்ணி னின்றும் உதித்த புத்திரிகளுட் கூந்தர வல்லியார் மான் வயிற்றிற் றோன்றி வள்ளி யெனத் திருநாமங் கொண்டு வளராநிற் கக் களவிற் கொணர்ந்து பின்னர் வேடர் இரக்க, அவனாரிற் செ ன்று திருமணஞ் செய்தருளினர். அப்போது யாம் சிவ பெருமான் உடன் விண்ணின்று கண்டேம் அன்றி நேரிற் றரிசித்து ஆனந்த

மலைக்கு மேற்கே யுள்ளதும், முத்தியைக் கொடுப்பதும் ஆகிய அந் தரங்க தானத்திலே, குமார தாரையின் பக்கத்தில் உள்ள கலைப் பிரகாச தலமொன் றுண்டு. ஆங்கே ஆதிசைவப் பிராமணர்க ணிறைந்து வேதாதி கலைகளை யத்தியயனஞ் செய் திருப்பர். அங் கண் பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு சென்று, காமிகாதி சிவாகமங்கள் இருபந் தேட்டினையும், அவற்றின் பிரிவுகளையும், அக்கிரிந்தி, மாந ஸ்தோகே, திரியாயுஷம், சிந்தாமணி, காலாந்தகம், உருத்திரம், மாதிருகை, மேளாமந்திரம், பஞ்சாக்கர வகை என்னும் மந்திரங் களையும், ஸ்ரான விதி, அருச்சுணை விதி, தீக்ஷாவிதி, நவ நைவேத் திய விதி, அருச்சுணங்க விதி, குண்டலக்கணம், அக்கினி காரியம், காலவிதி, நிமித்த பரீக்கை, பூமி பரீக்கை, பிரவேச பலி, கிராமாதி இலக்கணம், சங்குத் தாபனம், மாநோப கரணக் கிரமம், பதவிந்நி யாசம், சூத்திர மர்மம், வாத்துதேவபலி ஆயாம வித்தார விதி, ஆயாதி நிருபணம், நட்சத்திர சகர விதி, தண்டகாதி விதிந்நியா சம், துவாராதிப் பிரமாணம், தெய்வத் தாபனம், துவிச சங்கியாவிதி, பிரம தேவ பதாதி, அங்கத்தான நிர்ணயம், கர்ப்ப நியாசம், பாலத் தாபனம், கிரகவிநியாசம், வாத்து சாந்தி, சாலா லக்கணம், நந்தியா வர்த்த லக்கணம், ஏகதுவி சாலா லக்கணங்கள், சர்வதோ பத்திரம், தண்டமாலிகா லக்கணம், பீட கண்டாதி விதி, சிகரம், தூபிநாளம், மூர்த்தாட்டக விதானம், இலிங்கம் என்பவற்றின் இலக்கணம், அங்குரார்ப்பணம், சிவலிங்கப் பிரதிட்டை, பிரதிமா லக்கணம், சூலம் தெய்வம் இடபம் கோபுரம் பரிவாரம் விமானம் பீடம் என் னுமிவற்றின் தாபன விதி, துவார பூசை, சகளார்ச்சனம், நபனம், நித்திய மகோற்சவ விதிகள், அபிடேக விதி, பல பூசை, அந்தி யேட்டி, பித்ரா யஞ்ஞம், பிராயச் சித்தம், சிவசொத்தம், சம்புரோக் கணம், தான லக்கணம், விக்ஷிணேசாதி தாபனம், க்ஷேத்திர கந்த சிவராத்திர கிருத கம்பள பஞ்சுந பூசைகள் முதலாய விதிகளை யெல்லாம் மந்திர பாவன கிரியா சகிதம் உணர்த்தி யருளாநிற்பர்.

குமாரப் பிரமசாரி முர்த்தி.

கிரதபன், அத்திரி, வாலி, கோதமன், வேதசீரிடபன், கோகன்
 னன், குகன், சிகண்டி, சடாமன், அட்டகாசன், தாருகன், இலாங்
 கலி, சுவேதன், சூலி, திண்டாமுண்டி, சயிட்டுணு, சோமதர்மன்
 இலகுலீசன் என்பவருஞ் சூழ்ந்திருந்து பாடங்கேட்பர். இவர்க்
 குற்ற ஐய விபரீத மயக்கங்களை யெல்லாம் நீக்கித் தத்துவ ஞானத்
 தையுணர்த்தி யருளலானும், இம்மாணவர்க் கெல்லாங் தலைமை
 பெற்ற ஆசிரியராகலானும் சீடாதிப ழரீத்தி யெனப் பெயர் பெற்ற
 னர். இதனையே சிஷ்யேச மூர்த்தி, பிரதமாசிரிய மூர்த்தி யெனக்
 கூறும் வராகமா புராணம்.

வராக புராணம். (மொழிபெயர்ப்பு.)

வான திக் கரையின் மஞ்ச வுருங்கன கலத்துப் பட்டி
 யானமண் டபத்துக் கோடி யருணரொன் றிணைதன் மானக்
 கோனெழுத் தாணி வேதங் கொளுஞ்சிவா கமங்க ளாதி
 மேனென் முறைக டாரித் தமர்ந்தவேத் திரமூர் தாங்கி.
 சூவனிற் பொலிந்து மார்பிற் குருமல ரத்தஞ் சாத்திப்
 பரவிய முனிவர் தேவர் பலமறை வியாதர் தாலர்
 திரகலை யமிர்த முண்ணச் சீடரா யவர்பி றங்கச்
 சாவண பவனுஞ் சீடத் தலைவனா யிருந்தான் மன்னே.

சீடாதிப ழரீத்தயே நமஃ

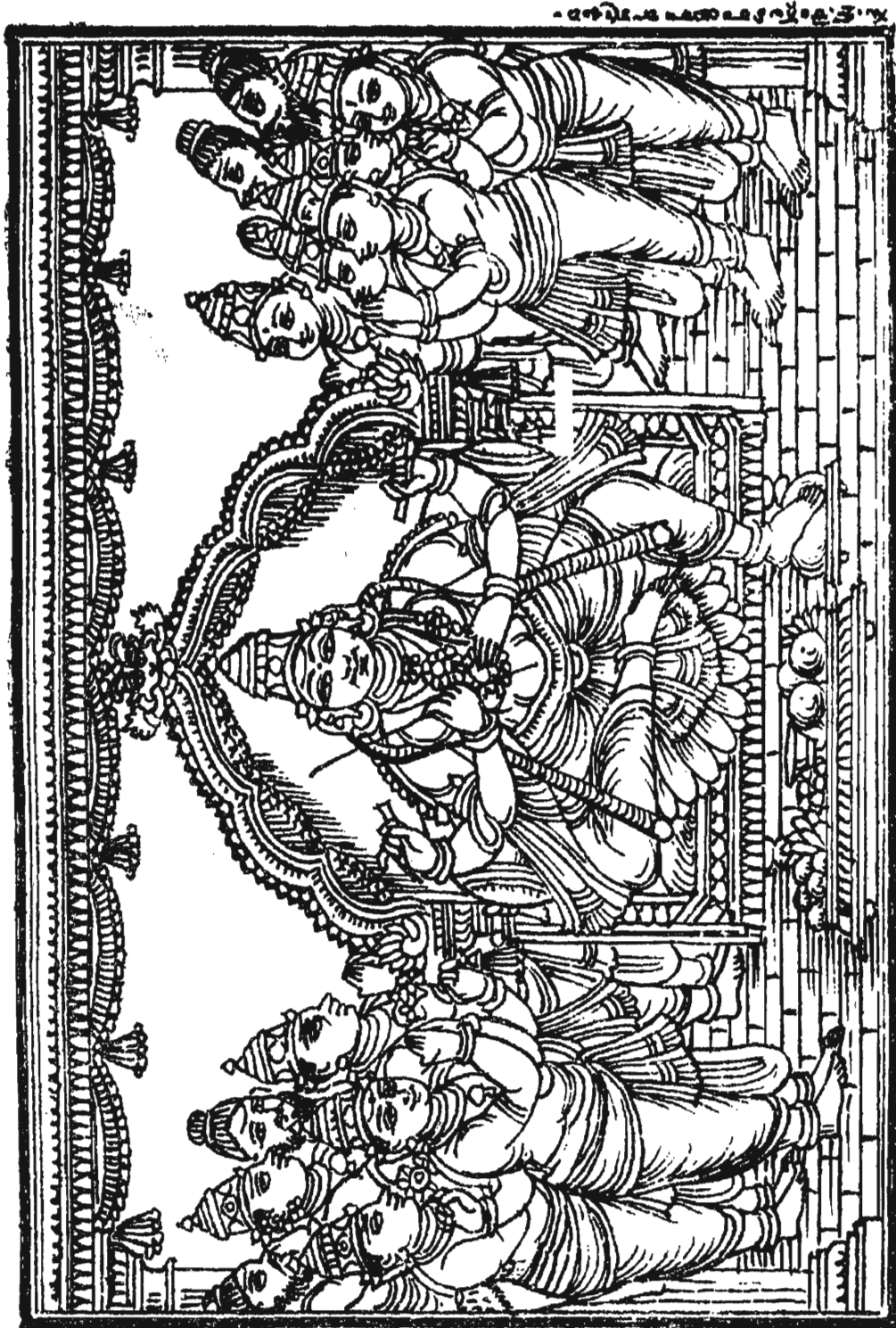
அறுபத் தேட்டாவது,

குமாரப் பிரமசாரி மூர்த்தி.

இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத் தமிழ் என்னும் முத்தமிழ்த்
 திவ்விய மணஞ் சிறுதென்றற் காற் றுட னனாவி வீசும் பொதிய

மை நூல்களுந் தரித்து, மற்றொரு காதலை மார்பில் வைத்தருளிய திருக்கோலத்துடன் வீற்றிருந்து, வேதம், உபநிடதம், சிவாகமச் சித்தாந்தம், மிருதி, புராணம், இதிகாசம், தருக்க முதலாகிய வட மொழி தென் மொழிகளை யெல்லாஞ் சகல லோகத்து முன்ன தேவர் முனிவர் முதலாயினோர்க் குணர்த்தி யருள்வர்.

அங்கே விட்டுணு, பிரமன், இந்திரன் என்பாரும், தேவர், அசுரர், கருடர், கின்னரர், கிடபுருடர், இயக்கர், விஞ்சையர், இராக் கதர், கந்தருவர், சித்தர், சாரணர், பூதர், பைசாசர், தாரகாகணம், ஆகாய வாசிகள், நாகர், போகபூமியர், தைத்தியர் என்னும் பதி னெண் வகைப் பட்ட கணத்தவருட் பேரறிவும் பக்குவமும் வாய்ந் தவரும், அகத்தியர், வசிட்டர், மார்க்கண்டேயர், அத்திரி, பிருகு, அங்கிரா, விசுவாமித்திரர், நாரதர், பிப்பிலாதர், புகுண்டர், சனகர், சனாதனர், சனந்தனர், சனற்குமாரர், சுதீர்க்கணர், கபிலர், ததீசி, துருவாசர் தத்தாத் திரேயர், வாமதேவர், கண்ணுவர், சதானந்தர், சாதாதபர், சிகண்டி, தெளமியர், கணாதர், கௌதமர், சுகர், பாரத் துவாசர், முதலாய இருஷி மாணவரும், சுவாயம்புவர், பிரசாபதி, உசன், பிருகற்பதி, ஆதபன், மிருத்தியு, இந்திரன், வசிட்டன், சாரச்சுதன், திரிதாமன், விடபன், தருமன், தாக்கு, திரியாருணி, தனஞ்சயன், கேமகன், உருதுஞ்சயன், பரத்துவாசன், கோதமன், வாச்சுவான், சூட்டுமாயணன், திரணவிந்து வான்மீகி, சத்தி, பரா சான், சாது கன்னன், கிருஷ்ணத்துவை பாயணன் (திருமால்) என் னும் இவர்கள் ஒவ்வோர் துவாபா யுகங்கடோறும் வேத வியாச ராகப் பிறத்தலால் இது காரும் பிறந்த இருபத்தேழு வியாச மா ணுக்கீர்களும், அசுரர் குருவும் தேவகுருவுமாகிய சுக்கிரன், வியாழபக வான் என்னும் சூருமாண வரும் சூழ்ந்து பாடங்கேட்டு முறையின் இருந்து பயிலப் போதிப்பர். வியாசர்களின் மாணுக்கர்கள் ஆகிய, சுரதன், தமனன், சுகோத்திரன், கங்கணன், உலோகாகி யோகி, சதக்கிரது, சைகிடன், தநிவாகன், விடபன், பிருகு, உக்

சீடாதிபமூர்த்தி

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்.

எழுமுகிற் படலை தூங்கு மிமயமால் வரையின் பாங்க
ரழகினுக் கழகு நோத்து மாடியின் சிறப்பு வாய்த்துச்
செழுமைபெற் றுயர்ந்த ஞானச் செய்யவிந் திரநீ லப்பேர்
தழுவிமுத் தேவர்காக்குந் தகையபட் டினமெர்ன் றுண்டால்.

அந்தமா நகரிற், நேவர் யாவருந் திரண்டன் பாக
முந்துமோர் தேவர் சேனா பதியென முருக வேட்குச்
சிந்தையார் வத்தி னோடுந் திருமணி மவுலி சூட்டிச்
சந்தநான் மறையின் வாழ்த்தித் தண்மலர் மாரி தூற்றி.

அன்றுதொட் டின்று காறு மாரரு ளபிடே கப்பே
ரொன்றிய குமா ரென்ன வும்பர்கள் வணங்கி யேத்த
வென்றிவே லண்ணல் போற்றி வேண்டுகர் வேண்டி யாங்கே
நன்றருள் புரிந்து வேத நவீற்றவீற் றிருந்தான் மாடோ.

அபிடேக குமார மூர்த்தயே நமஃ

அறுபத்தேழாவது,

சீடாதிப மூர்த்தி.

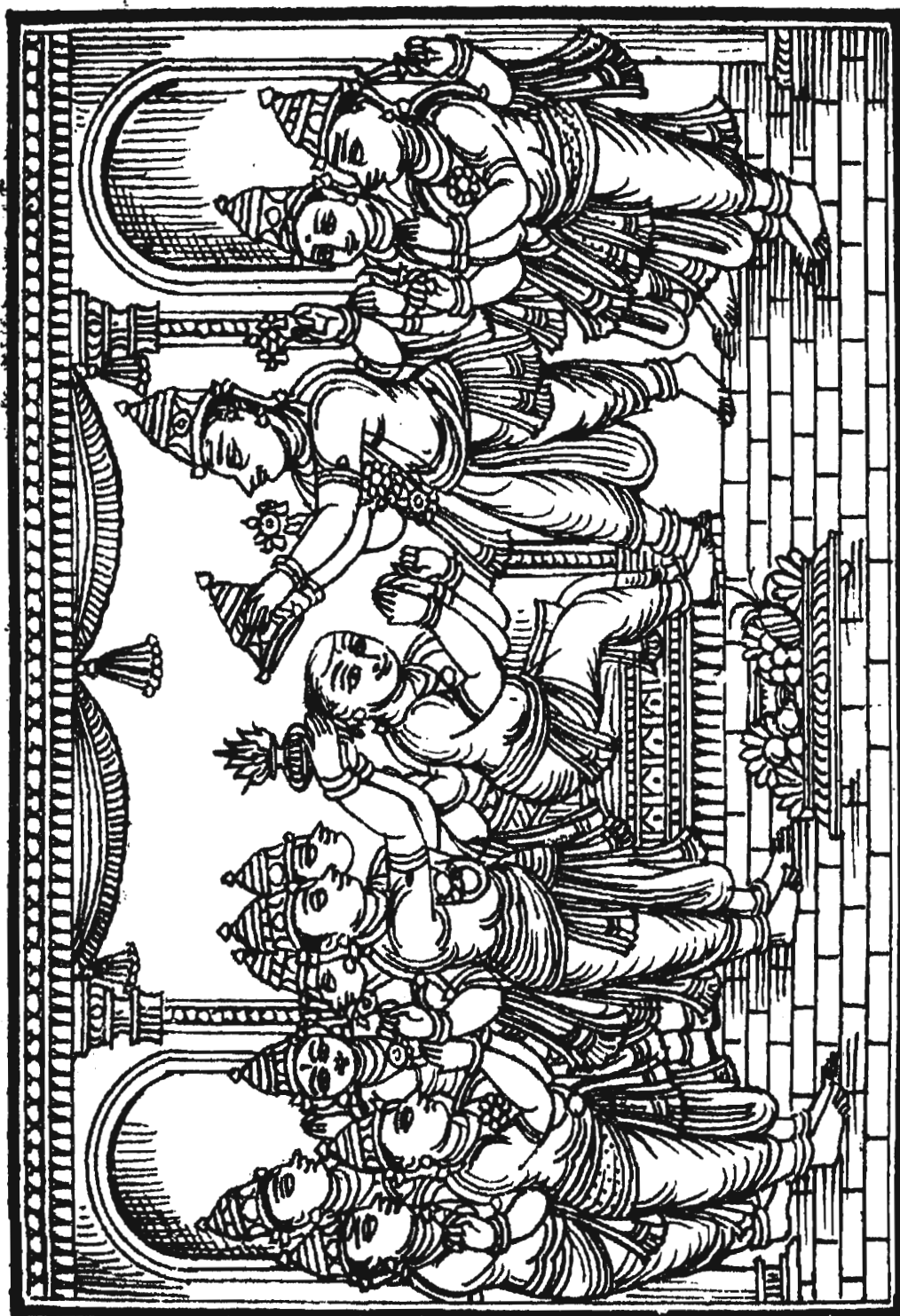
கங்கா நதிக்கரையி னுள்ள கனகலம் என்னுந் தலத்திலே
அழகுவினங்க விருக்குங் கோயி லொன்றுண்டு. ஆங்கே வித்தியா
விலாசமண்டபம் எனப் பெயரிய ஒரு பட்டி மண்டபம் விளங்கும்.
அதன்கண் குமாரக் கடவுள் ஆயிரகோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற
நவமணி யிழைத்த சிங்க வாசனத்தின்கண், ஒரு திருக்கரத்திலே
விராயகக் கடவுளின் கொம்பாகிய எழுத்தாணியும், ஒரு திருக் கரத்
திலே வேத்திரப் படையும் ஒரு திருக்கரத்தில் வேதமுதலியுடைய

அறுபத்தாறாவது,

அபிடேக குமார மூர்த்தி.

பரத கண்டத்தி னுள்ள குகதலங்க ளெல்லாவற்றினும் மேலா
னவை பதினேட்டுத் தலங்களாகும். அவை யாவன—இந்திரநீலம்,
கனகலம், பொதியமலை, பழநிமலை (திருவா வினன்குடி)சுவாமிமலை
(திரு வேரகம்) விசாகபட்டினம் (விசாகபவனம்) திருப் பரங் குன்
றம், குமார தாரை, சந்தனாசலம் (திருச்செந்தூர்) தண்டக வனம்,
கதிர்காமம், சையச்சித்தம், திரி கூடாசலம், குமாரவனம், சிங்கி
பேரி பட்டினம், விருத்தாசலம், மூகாம்புரி, துங்க பத்திரோத்தரம்
என்பனவாம். இவற்றுள்ளே இந்திர நீலம் என்னுந் தலத்தில் வீற்
றிருக் கின்றவரே அபிடேக குமார மூர்த்தி எனப்படுவர். அதன்
வரலாறுவது:—

முகிற் கூட்டங்கள் வந்து பழகின்ற இமயமலையின் பக்கத்
திலே பலவளவிகளை யுடைத்தாய், மும்மூர்த்திகளுங் காவல் கொ
ண்டு இருக்கும் இந்திர நீலம் என்னும் பெரிய நகரம் ஒன்றுண்டது.
அதன் கண் விட்டுணு பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்க ளெல்
லாம் ஒன்று சேர்ந்து, ஆகாய கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்க
ளெல்லாவற்றினும் அபிடேகஞ் செய்து, மணிமுடி சூட்டிப் பூமாரி
பொழிந்து, வேத மங்கள வாழ்த்துக்களைக் கூறிக் குமாரக் கடவு
ளைப் பூசிக்க, பெருமான் கருணை கூர்ந்து, “தேவர்காள் நாமக்கு என்
வேண்டு” மென்றார். விட்டுணு முதலினோர், “ஐயனே! தேவரீர்
எங்க ளெல்லவர்க்குந் தலைவராய், எஞ்ஞான்றும் இவ்வாறாய் அபி
டேகத்தை யியற்ற அதனை யேற்றுக் கொண்டு எங்கட்கு வருந்
துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கி யருள வேண்டு” மென்று பிரார்த்தித்
தனர். அவ்வாறே வேண்டும் வாங்களை யெல்லாங் கொடுத்து, அன்
றுமுதல் அபிடேக குமார மூர்த்தி யென்னுந் திருநாமங் கொண்டு வீற்
றிருத் கின்றனர்.

உ. பி. பி. கிருஷ்ணமூர்த்தி

அறிஞேககுமாரமுர்த்தி.

புரிந்து ஏற்றுக் கொண்டேம் என்று திருவாய் மலர்ந்தருள விரவாகு தேவர் வந்து அதனை யெடுத்தனர். அதனா லெவர்களுங் குமாரக் கடவுளின் மகிமைகளைப் பாராட்டி யானந்தக் கூத்தாடினர். இத னாற் குகக் கடவுளார் சகலகலா வல்லப ழர்த்தீ யாயினர்.

தனிப் பாடல்.

* புலவீரன் றனையழைத்தீர் புரந்தானே யெனவவனும் பொதி கை வெற்பி, னிலகியகோ முனிபுலவ னென்றலுமே யவனுங்கேட் டிரங்கி நின்று, கலைமகளாம் புலத்தியெனக் கலைமகளுங் கருத் தழிந்து கௌரி யென்ன, மலையாசன் மகள்புதல்வன் சாவண வேள் புலவனென வகுத்தா ளன்றே.

இவ்வாறச் சபையினர்தாங் கேட்டுநனி விம்மிதமுற் றியம்பொ ணாத, துவ்வாரு மொளிவடிவிற் கந்தபுராஞ் சென்றிறையைத் துதி த்து நிற்ப, வவ்வாறங் குணரந்தருளிப் புன்னகையுத் திவ்வரிசை யழகிற் கொண்டேந், தவ்வாத குணத்திரெனுஞ் சகலகலா வல்லப னஞ் சாமி தானே.

சகல கலா வல்லப ழர்த்தியே நமஃ

* புலவீரன் றென யழைத்தீர் புரந்தானே யானல்ல பொதிகை வெற்பி-னிலகிய கோ முனியென்றுங் கும்பமுனி வனுமெழுந்தே யெளியே னல்லேன்-கலை மகளாம் புலவி யெனக் கலைமகளும் யானல்ல கழறக் கேண்மின்-மலை யரையன் மகன்சதனஞ் சாவண வேள் புலவனென வாழ்த்த லாமே” எனச் சிலர் பாடல் கொள்வர். ஆதுபொருந்தாது.

வர்த்திரீம் சந்தர்களாம் சப்தசீம் மஹாநித்யோ பஸ்திதாம் - ஸ்ரீ
பீடே பராம் பைரவீம் சித்தகளாம் மஹா திரபுரா தேவீம் த்யாயே”

எனவருவம் லேபமந்திரங்களை யெடுத்து வழுத்தியகாலே யம்
பிகையா ரென் னென்று வினவி யருளினர். அவர் நிழ்ந்தன கூறி
னர். அவையிற்றைக் கேட்டருளிய மகாதேவி திருவாய் மலர்ந்
தருளும். அன்பீர்! தலைச்சங்கத்தி லிருந்து தமிழாராய்ந்தமை
யாலும், தமிழழ வளர்த்த புலவன் அருந்தியனுக்குச் செந்தமிழைச்
செவியறிவுறுத் தமையானும், உடைச் சங்கத்திலே களவியலின்
மெய்யுரையைக் காட்டினமையாலும், பாம குருவாந் தன்றந்தை
யார்க்குப் பிரணவாந்நத மொழிந்து சிவகுருவாய் விளங்கலானும்,
நக்கீரன் முதலிய அடியவ மறையுந் தமிழ்மலை கேட்டு அவர்க் கருள்
புரிதலாலும், பாரசு குமாரர்கள், நந்தி முதலாயினோர்க்கு ஞானோப
தேசம் புரிதலானும், செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறப்பாயுள்ள அகப்
பொருளிற் களவியல் கற்பிய லென்னு மிரண்டனுட் களவிய
லொழுக்கை மடவரல் வள்ளியானும், கற்பியல் என்னும் ஒழுக்கத்
தைத் தேவ குஞ்சரியானும் நிறுத்து உணர்த்தினமையாலும், சர்வ
கலாஞான கற்பி யென்னும் வேலாயுதத்தை தரித்து ஞானசத்தீத்
ரன், ஞான சத்தி யான்மா வென விளங்கலானும், அருணகிரியின்
புகழ்கொண் டருளியதனானும், வேதப் புலவனெனவிளம்பியவிரீ ஸ்ரீ
சுனைச் சிறை யிட்டமையானும் இன்னும் பல வேதுக்களானும் நங்
குமாரன் சுப்பிரமணியனே சகல கலா வல்லப னாவான். அவனிடஞ்
சென்மினென் றேவி யருளினர்.

அவ்வாறே யவர்க ளிறுதியிற் கந்தலோகஞ் சார்ந்து பாம
கருணாநிதியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளைத் துதித்துப் பன்முறை
வணங்கி நின்றனர். வந்த காரண மியாது என்று வினவியருளினர்
கந்தவேள். இவர்க டாம்வந்த காரணத்தை விண்ணப்பித்து நின்ற
னர். சகலகலா வல்லப மூர்த்தியாகிய குமார்க்கடவன் புன்னகை

என்னு மிதனைக் கூறித் துதித்தனர். கலைமகள் கேட்டு யாது காரணங் கழறுதி ரென்னலோடு மிவர் உரைப்பார். “இசைமடங் தாய்! வித்வ தாம்பூலங் கொடுக்க வேண்டிக் குறு முனிவர் பாற் போந்தகாலே யன்னவர் சகல கலாவல்லியாகிய நின்னிடம் போமாறு ஆஞ்ஞாபித்தனர். ஆகலி னிதனை யேற்றருள்க” வென்று வேண்டினா ராக, ஞான மூர்த்தி யாஞ் சரச்சுவதி யவர்களை நோக்கி யுரைக்கும். “அம்மவோ! யான் தாம்பூலம் வாங்கற்கு உரியளல் லன். நான் கற்றதுங் கல்லாததுமான அளவுகளை யறையுங்காற் கற்றதோ கைக்குளடங்கிய மண்ணை வாகும். கல்லாதனவோ உல களவு இருக்கின்றன. ஆகலாற் பூரண கலாவதியா யிருப்பவர் திரி புரா பரமேச்சுவரி யென்பது தேற்றம். அவர் தம்மையே அதீர்வண வேதழும்,

ஸர்வ மந்திரா ஸந கதாம் டீடோப டீட தேவதா பரிவ்ருதாம் ஸகல கலாவியாபிகீம் தேவதாம் ஸாமோ தாம் ஸபா ஹாம் ஸஹ்ருதயாம் ஸாம்ருதாம் ஸகளாம் ஸேந்த்ரியாம் ஸதோதிதாம் பராம் வித்யாம் ஸ்பஷ்ட க்ருத்வா ஹ்ருதயே நியாய விஜ்ஞாய நிலியம் கம யித்வா திரபுராம் பரமாம் மாயாம் ச்ரேஷ்டாம்.

என்றற் றெடக்கத்தவா வுரைக்கின்றது. சிவாகமங்களும் அவ் வம்மையார் தம்மையே வாகீசுவரி யெனக் கழறுகின்றது. ஆகலா னவரிடஞ் சென்று கொடுக்கவென் றேவினள். அவ்வாறே யன்ஞோர் திருக்கயிலை மலை சென்று திருநந்தியங் கடவுளின் விடைபெற்று அம்மையார் தம் நாயகமான பரமபதியுடன் றிருவோ லக்கங் கொண்டெழுந் தருளி யிருக்குங் கோயில் சென்று வணங் கித் துதிப்பாராயினார்.

“ஸந்ரிதாய ஹ்ருதய கமல கர்ணிகாயாம் பராம் பகவதீம் லக்ஷ மீம்மாயாம் ஸதோதிதாம் மஹாவச்யகரீம் மதநோந் மாதந காரிணீம் ததூர்ப் பாண தாரிணீம் வாக் விச்ரும் பிணீம் சந்திர மண்டல மத்ய

விளங்கு மவர்தம் பெருமை புகலற் கரியதே. ஆகவி னவரிடங் கொடு போதி ரென் றேவினன்.

அவர்க ளங்ஙனே தென்றிசைக்க ணுள்ள பொதியமலை நோக் கிச் சென்று குறு முனிவர் திருவடிகளைப் பணிந் தாங்காங்கு நிகழ்ந் தன கூற வவருரைப்பார். “கல்விப் பேற்றின் பெருமை கண்டிர்! எழுத்தின் கிழத்தி நாமநளாகலானும், திரிபுர வதஞ் செய்தருளுங் காலத் திறைவ னவருருக் கொண்டு நடித்தருள லானும், அவ்வப் புலவர்க ணாக்கடோறு மமர்ந் தன்னவர்க்குச் சொல்வன்மை யளித் தலா னுமக ளெனப் பெயரிருத்த லானும் அவளே கலா வல்லப முடையவள். அவளே யிதனை யேற்றற் கருகமு முடையள். ஆகவி னாங்குக் கொண்டு செல்குதிர்” என் றேவினார்.

அவ்வாஞ் னெனைய மறுக்க லாற்றாது” அன்றோர் சத்தியலோ கஞ் சென்றனர். ஆங்கே வெள்ளைக் கலையுடுத்து வெண்ணிறத்த பணிபூண்டு வெண் பூமலை புனைந் து வெண் சந்தனமணிந்து விளங் குஞ்சாகவதி தேவியார் வீற்றிருந் தனர். இவர்கள் அவரை வணங்கிஇருக்கு வேதத்திலே கூறப்பட்ட சாஸ்வதி * தசசு சுலோகி யென்னு மரிய மந்திரமாகிய,

நீஹாரஹார வநஸார ஸஹ கரஹர் கஜ்ஜாண
ஹர் ககிசு ஹவசுஹரீ ஹகுஹர் | உதஹ வீசு கஹ
கஹரீ ஹநாஹரஹர் . ஹணி கஜீ ஹலா வஹர்
வீஹரஹே | ஹ ஹ்ணோஹே வஹவதி வஹஜஹி
வஹஜநீவதி ||

* இம் மந்திரத்திற்கு இருடி ஆச்வலாயகர், சந்தசு அதட்டுப். தேவதை ஸ்ரீவா கீசுவரி, யத்வா ஹிதி பீசம். தேவீம் வாகம் சகதி. பிரணோ தேவீ கீவகம் என்று அறிக. இன்னும் பிரணோதேவீத்திய மந்திரம், பாவகான மந்திரம், மகோ அர்ணேதி மந்திர முதலியனவும் இருக்கு வேதத்திற் சாஸ்வதிராகிய சாகையிற் கூறப்படுகின்றன.

றுண்டாகச் செய்தவனும், சரசுவதியி னம்சமாகத் தோன்றிய வனும், அதிகமா னெடுமான் வஞ்சியி னிடம் அமிழ்த முடைத்தாக் கரு நெல்லியங் கனி பெற்றீஇ[†] நெடுநாளாக வசிப்பவனும் ஓளவை யாகலான் அவளே யித்தாம்பூலம் வாங்குதற் குரிய னென்று கொ ண்டு சென்று “இதனை யேற்றருள்க.” என்று பணிந்து நீட்டினர்.

தெய்வப் புலமை படைத்த ஓளவைப் பிராட்டி யன்னவரை நோக்கி “அன்புடையீர்! இது பெற்றற் குரியவர் யாமல்லேம். புல வர்களாகிய தேவர்கட் கெல்லா மதிபனும், ஐந்தீர வியாகரணம் என்னும் அரிய விலக்கணஞ் செய்தவனும், உலகிற்குக் காரணமா கிய மழையைப் பெய்விப்பவனு மான இந்திரன்பாற் சென்றீமின்” என்றருளினன். அன்னவ ரதிசயித்துச் சுவர்க்கஞ் சென்று நிகழ்ந் ததுரைத்து அவர்க்கு நீட்டினர். இந்திரனார் உண்ணாதுங்கி யுரைக் கும். “ஐயகோ! இதுபெற்றற்கு யான் பிரியனல்லேன். என்னினுஞ் சிறந்த புலவ ரொருவருளர். அவர் இறைவனிடம் புலமை பெற்ற வராய், சர்வஞானக் கடலாய், உமையை மணந்த ஞாந் றுற்ற விடர் களைந்த தவத்திற் கதித்தவராய், பிரண வோப தேசம் பெற் றுச் சங்கமும் முதனு லுந் தந்தவராய், பெரிதாய் விளங்கும் மகோ ததியை யுழுந்தளவாக்கி யுண்டு, அண்ட கோளகைகாறு முயர்ந்து வளர்ந்து மேலுலகர்க் கெல்லாம் பேரிடுக்கண் புரிந்த வித்தமலையை யொரு திருக்கரத்தா னடக்கிப் பாதலம் புகுத்தி, வில்வல வாதாவி யரை யழித்துக் காவிரி நீத்தந் தென்றிசை யுறச்செய்து, குற்றாலநா தரைக் குறுக குறுக வெனக் குழைத்து லிங்க வடிவ மாக்கியவராய்

† நெடுநாள் வாழ்ந்தமையா னன்றே ஓளவை யென்னும் பெயர் போக்த தென்னு மேது வறியாது காலகீட்டங் கண்ட வாக் கில வுணர்வினர் சிலர் ஓளவை யிருவரென்று உரைத்த இடர்ப் பபெ. இச்சரிதம் இந்திர னவைக்கனஞ் சென்ற ஓளவையை யவன் “புலவீர்” என்று அழைத்த தெனவும், அதனைக் கேட்ட ஓளவையார் தாம் அப்பெயர்க் குரியேனல்லே னென, ஆங்கிருந்த அகத்தியனார், சரசுவதி முதலாயினோரும் அங்ஙனே கூறின ளெனவு முறைப்பார் சிலர். அது பொருந்தாமை யுணர்க.

இங்ஙனம் சுவணசலம் என்னும் மேருமலையின் கர்வத்தை யொழித்துத் தண்டித்தமையாற் சுவணசல தண்டனழித்தி யாயினர்.

தீருவிளையாடற் புராணம்.

அடித்தலு மசையா மேரு வசைந்துபொற் பந்துபோலத்
துடித்தது சிகர பந்தி சுரார்பயின் மாடப் பந்தி
வெடித்தன தருண பாணு மண்டலம் வீண்டு தூளாய்ப்
படித்தலை தெறித்தா லென்னப் பன்மணி யுதிர்ந்த வன்றே.

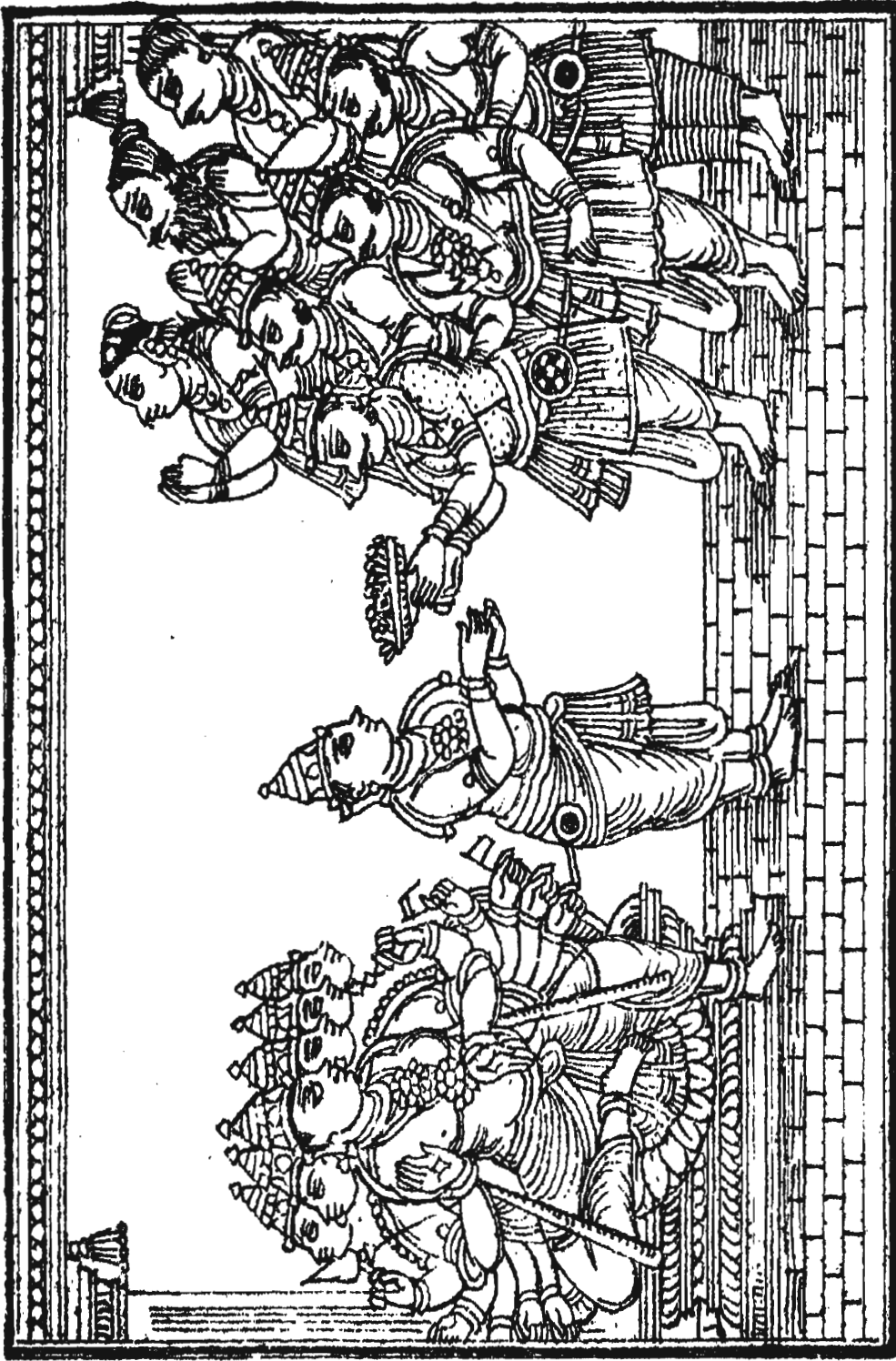
சுவணசல தண்டன மூர்த்தியே நமஃ

அறுபத்தைந்தாவது,

சகல கலா வல்லப மூர்த்தி.

முந்நைக் காலத்தேர் நாட் கலைப் புலவர்சளுந் தேவர் முனிவர் முதலாயி னோருங் கூடியிருந்த சபையிலே விநீவ தாம்பூலங் கொடுக்க நேர்ந்தது. யாவரீண்டு முதன்மைப் புலமை யுடையவர்; எவர்க்குக் கொடுக்கலாம்?" என்னு மாராய்ச்சி தொடங்கிற்று. அதுகாலை யாங்கிருந்தாருண் முதியவளும், "ஓம்! ஓம் லம் நமஸ் தே கணபதயே! த்வமேவ ப்ரத்தியக்ஷம் தத்வமசி!" எனவருஉ மதரீவண வேதப் பிரதி பாதிதரான விநாயகக் கடவுளைப் பூசித் துப் பெறற்கரும் பேறுற்றவளும், சங்கத் தமிழ் மூன்று மவராற் றரப் பெற்றவளும், சங்கப் புலவர்களை வென்றவளும், பாமாசாரிய ராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுடன் கானகத்திற் கலா விநோத சம் பாடணஞ் செய்தவளும், தெய்வப் புலமையளும், பாண்டிய னவைவக் களத்தி னுட்டப் பட்ட* பொற் சங்கிலியைத் தன்னமிர்தவாக்காற்

* இங்ஙன மெளவையா ரறுத்திருக்க விவ்வுண்மை யுணரா வைணவர் சிலர் தம் மாள்வாரு ளொருவ ரறுத்தா ளென்றுரைத்துப் பெரியோரா ளென்னப்படுவர்.

சகல கவாயல்லபமூர்த்தி.

ம.வி. செந்திரசேகரன்

தாண்டி, ஆயிர யோசனை யளவுடைய * குமரி கண்டத்தையும், அது போலுள்ள ஏனைய எட்டுக் கண்டங்களையும் உடைய பரதகண்டத் தை யகன்று, இமயத்திற்கு அப்புறத்ததாக வுள்ள கிம்புருட கண்டத்தையும், அரி வருடத்தையுங் கழிந்து றிடதஞ் சார்ந்தனர். அதற்கப்பால் இளாவிருத வருடத்தையுங் கடந்து சம்புநதி சூழ்ந் தோடுங் கானகங் கண்டு இறும்பூதுற்று மேரு மலையின் பக்கல் சென்று மலைத் தெய்வத்தை நோக்கி,

“மலைகளுக்கு அரசே! எந் தந்தையாரின் றிருக்கர வில்லே! பூமிக்கு ஓர் ஆதாரமே? அளவிலாக் கோள்களும் நட்சத்திரங்களும் தழுவிச் சூழ்கின்ற தெய்வத மலையே! தேவர் கோயிலே” யென்று விளித்தார். மலைத்தெய்வம் வாராது காலந் தாழ்த்தது கண்டு குமார பாண்டியர் அதனைத் தண்டிக்க வுன்னிச் செண்டு கொண்டு சிகரத்தில் மண்ட அடித்தார். அடித்தகாலையசையாத மேரு அசைந்து பந்துபோலத் துடித்து, தேவர் இருக்கும் மாடசிகரங்கள் யாவும் வெடிப்புற்றுப் பலமணிகளை யெல்லாங் சொரிந்தன. உடனே மலைத்தெய்வம் எட்டுப் புயங்களும் நான்கு தலைகளும், வெள்ளைக் குடையும் உற்ற வடிவத்துடன் வந்து தாழ்ந்து கூறும். “ஐயனே! தேவரீரது தந்தையாகிய சிவபெருமானைத் தினந்தோறும் இவ்வடி வுடன் சென்று பூசித்து வருவேன். இற்றைத்தினம் ஓர் பெண்ணி னாசையால் அது தவறிற்று. அக்கொடிய பாதகத்தை யெம்பிரான் றண்டித்து நீக்கி யருளினிர். அதற்கு அடியனேன் செய்யுங் கைம் மாறியாது?” என்று பொன் இருக்கு மிடத்தையுங் காட்டிற்று. பாண்டியனார் ஆங்குச் சென்று திறந் தெடுத்து, முன்போலடைத் து முத்திரையிட்டு மதுரைநாட்டைந்து மழை பெய்யுங் காலும் உயிர்களின் றுன்பங்களை நீக்கிக் காத்தருளினார்.

* பரதராசன் தன் குமாரிக்குக் கொடுத்த கண்டமாகலாற் குமரி கண்டமெனப் பெயர்பெற்றது. இம் மூர்த்தியி னியல்களை யெல்லாம் ஆலாஸ்ய மாகாத்மியம் இருபத் தோராவது அத்தியாயத்திற் பரக்கக் காண்க. ஆங்குது “மேரோ காஞ்சன ஹரண மூர்த்தி” யென இவ்விவரையைக் கூறுநிற்கும்.

சுவனாசல தண்டன மூர்த்தி.

உரை

னெடுத்துரை மறைபோற் சூழ்ந்து சிறைக்களத் திட்ட யாப்பு
விடுத்தனன் பகடு போல மீண்டன மேக மெல்லாம்.

பாக சாதன கருவடங்க மூர்த்தியே நமம்

அறுபத்து நான்காவது,

சுவனாசல தண்டன மூர்த்தி.

இத்திரன் கர்வத்தைப் பங்கப் படுத்திய உக்கிர குமார பாண்டியர் அரசு புரியு நாளிலே, முன்னர்ப்போலச் சனி, செவ்வாய், குரு, சூரியன், வெள்ளி, பாம்பு என்னும் ஆறு கோள்களுந் திரிந்து மழையின்றி மாநிலம் வருந்திற்று. தமது குடைக்கீழ் கப்பட்ட வயிர்கள் யாவும் வருந்திப் பசியால் அலமருதல் கண்ட குமார வர்மனார் ஆலவாயடிகளிடஞ் சென்று குறைகூற அவரும் பேசா திருந்தார். பாண்டியனார் இது காலக்கொடுமை போலும் என்று மீண்டு தங்கோயிலடைந்து துயில, பெருமான் அவர் கணவிற்பென்று சித்தர் போனின்றி, மைந்தனே! இப்போது மழையை விரும்பி வருந்தாதே. பூமிக்கு நடுவிடத்துள்ள மேருமலையி னோர்க்கு கையு ளள விறந்த பொன்னுள்ளன. மேருகிரியின் கருவம் போகுமாறு செண்டாலடித்து, பாதையைத் திறந்து வேண்டிய பொன்னை யெடுத்துக் கொண்டு, அடைத்து நின் முத்திரையும் பொறித்துத் திரும்புதி” மென்றார். குமார பாண்டியர் விழித்து நித்திய கடன்களைச் செயது, தந்தையாரைப் போற்றிச் சேனைகளுடன் தேரிலேறிப் பல வாத்தியங்கள் முழங்கச் சென்றார். ஆங்காங் குள்ள தம் நாடு கடந்து சோழனுடு சார்ந்து அவனாலுபசரிக்கப் பெற்று, தொண்டை நாடு, வடிக நாடு, கருநாதேசம், மாளவதேசம், அருஞ்சரம், விராட தேசம், மத்தியதேயம், காசி என்னும் இவையிற்றை யெல்லாம்

பெய்துவளம் பெருக, பாண்டிநாடு மாத்திரம் பண்டை நிலையதாக இருந்தது. அதனை மனத்திலவைத்த உக்கிர குமாரர் வேட்டை யாடி வரும் போது பொதியமலையின்கண், முறையே பொன் பூ மண் கல் என்பவற்றைப் பொழியும் புட்கலா வர்த்தம், சங்காரித் தம், துரோணம், காளமுகி என்னும் மேகங்கள் மேய்வது கண்டு அவையிற்றைப் பிடித்துச் சென்று சிறையி லிட்டார்.

இந்திரன் கோபங் கொண்டு ஐராவதத்தி லேறிச், சேனைகள் சூழ்ந்து வர மதுரையை வந்து வளைத்தான். உக்கிர குமாரர் கேட் டுப் பொருக் கென வெழுத்து வெகுளி பொங்கச் சேனைகளுடன் சென்றார். பாண்டியனார் சேனை * பாகசாதனன் சேனையைச் சிதைத்தது. இந்திரன் வந்தெதிர்த்தான். குமாரபாண்டியர் அவன் விடுத்த படைகளை யெல்லாம் விலக்கினர். மேகவாகனன் மற் றோர் புரியத் தொடங்கினன். குமார வழுதியாரு மதற் கிசைந்து அதில் இந்திரனை வென்றார். பின்னர் இந்திரன் வச்சிரம் வீசினன். அதனைத் தங்காத் திருந்த வளையை யெறிந்து வீழ்த்தி இந்திரன் ழடியையும் அறுத்தார். முடியற்ற பாகசாதனன் வலியிழந்து நா ணமுற்றுப் பயந்து ஓடிச் சென்றான். புறங்காட்டி யோடிய இந் திரன், “நின்னாட்டிற்கு மழை பெய்விப்பேன். விலங்கை நீக்கி மே கத்தை விடுப்பாயாக” என்று திருமுக மனுப்ப, அதுகேட்ட குமார பாண்டியர் சினங் கொண்டு மாறுபட்டார்.

அப்போது † நாலாங் குலத்தவராகிய வேளாளர்களுள் ஒரு வர் பாண்டியனார் முற்சென்று, நான் பிணை யென்று வணங்கி னான். குமார பாண்டியனாரும் உயிர்க்கிறுதி வரினும் மெய்காத்துப் பொய்களைத் தொழுகும் நாலாங் குலத்தானை வேளாள சிகாமணி

* பாகசாதனன்—பாகன் என்னும் அசுரனைக் கொன்றவன்; இந்திரன்.

† வேதாகம முதலிய நூல்களின் கருத்தும், சமய சந்தான குறவர்களதும், பெரிய புராணக்காரர் கந்த புராணக்காரர், காஞ்சிப் புராணத்தார் முதலிய தொல்லாசிரியர்க ளதும் உண்மைக் கருத்தறியார் வேளாளரை மூன்றும் குவமென் றிடர்ப்படுவர்.

பெய்விக்கும் இத்திரத் தெய்வத்தைக் கேட்டுப் பெய்வியுங்கு” னென்றார்.

“உத்தியை யுழுந்தளவாக்கி யுண்டுமிழ்ந்த அருந்தவத் தமிழ் முனியே! இத்திர னிடம் யாம் எவ்வாறு சேல்வே” மென்றார். “விரதங்க ளெவற்றினுஞ் சிறந்த சோமவார விரதத்தை யறுட்டித்து, அதன் பலத்தாற் செல்மின்” என்று, சோமவார விரத விதிகளையு முரைத்தார் முனிவர். மூவேந்தரும் அங்ஙனம் விரதம் அறுட்டித்த பலத்தினால் ஆகாயவழியாகச் சென்றார். அதனை யறிந்த இத்திரன் மூவர்க்கும் மூன்றாசனத் தனக்குக் கீழாய் இடத்தில் இடுவித்தான். வந்த அரசருள் சோலுந் கோழ்நும் இத்திரனை வணங்கிக் கீழிட்ட ஆசனத்தில் இருந்தனர். வருணன் அகங்கார மழியக் கடல் சுவற்றிய வேலாயுதத்தை யுடைய உக்சிர குமாரனார் இத்திர னுடைய தவிரில் ஏறி அவனுடன் கூடவிருந்தனர். ஆகண்டலன் அதுகண்டு அழுக்காறடைந்து கீழிருந்த அரசர் முகநோக்கி வடிகாரண மென்னென்று வினவி, அவர் வேண்டியபடியே மழைபெய்யும் வரம் அளித்து, மணிக்கலன், பொன்னாடை முதலியவற்றையுங் கொடுத்து நீவிர் போமினென்றான். அவர் போய பின்னர் இத்திரன் உக்சிர குமார வர்மர் தன்னாசனத்திற் சரியாக வீற்றிருக்குங் களிப்பையும், மழைபெய்விக்கும் வரத்தைக் கேளாதிருத்தலையும் பார்த்து, தெரியான் போல இருந்து ஓர் விநயத்தை நினைத்தான். குமார பாண்டியர்க்கு வரிசை செய்வான் போல எண்ணிறந்தோராற் கொண்டு வரப்பட்ட ஆரமொன்றைக் கொடுத்தான். அதனைக் குமாரக் கடவுளாம் பாண்டியனார் சிறிதேனும் கஷ்டமின்றிப் பூமாலேபோலெடுத்துத் தமது கழுத்திற் றரித்துக் கொண்டார். இத்திரன் கண்டு மிக்க வியப்புற்று இன்று தொடங்கி ஆரந்தாங்கு பாண்டியன் எனப் பெயர் பெறுக என்றான். அவற்றை யெல்லா மொரு பொருட் படுத்தாது ஆங்கு நின்று தந்நா டடைந்து வேட்டையாடச் சென்றார் உக்சிர குமார பாண்டியர். மற்றிருவர் நாடும் மழை

யின் மொழியைச் சிவபெருமானது ஆத்த மொழிபோற் கொண்டு விலங்கை விடுவித்தனர். மேகங்களெல்லாம் யானைகள் போல் மேலெழுந்து சென்றன. பின்னர் இந்திரன் பயந்து மழை பெய் வித்தான். பாண்டிநாடு மற்றை நாடுகளைப் பார்க்கினும் மிக்க செழிப்புற்றிருந்தது. காராகிய மேகங்களைச் சிறையி னின்றும் நீக்கு வித்த வேளாள வமிசத்தார் கார்காத்த வேளாளரெனப் பட்டார்.

பாகசாதன னாகிய இந்திரனது அகங்காரத்தைப் போக்கி யரு ளினமையாற் குமராக் கடவுள் பாகசாதன க்ருவபங்க ழுந்தீய யாயி னார். இதனை விருத்தாரி மௌலி பேதந மூர்த்தி யென்று ஆலாஸ்ய மான்மியத்துப் பதினெட்டாம் அத்தியாயங் கூறுகின்றது.

ஸ்காந்த புராணம் - அகத்தீய சங்கிதை.

உமராலீஜித ழுவுத ஈரினுதாஸம்வநாநிதஃ சிஹ லிஹுய-வொவெஷுஜயவொஷுவுவஹிதஃ வ-ஸீனு சபாராஸ்பா வுலாஸாஸம்வநாநிதஃ உமராலீஜித ழுவுத ஈரினுதாஸம்வநாநிதஃ ஸீதகாராஸு நாயெமஜீயம் ஈகதிதஸீரஃ எனவருஉஞ் சுலோகங்களா னுணர்க.

தீருவியையாடற் புராணம்.

காய்சின மடங்க லன்னான் கைவளை சுழற்றி வல்லே வீசினன் குவிசந் தன்னை வீழ்த்தது விடுத்தான் சென்னித் தேசினன் மருடந் தள்ளிச் சிதைத்தது சிதைத்த லோடுங் கூசின் னஞ்சிப் போனான் குன்றிற கரிந்த வீரன்.

இடுக்கண்வந் துயிர்க்கு மூற்ற மெய்தினும் வாய்மை காத்து வடுக்களைந் தொழுகு நாலா மாபின னுரையை யாத்த

களைவது கருதினான் பேயுங் கண்படை
கொளவரு நனந்தலைக் குருட்டுக் கங்குல்வாய்.

எடுத்த வேல்வ லந்திரித் தெறிந்த வேலை வேன்முனை
மடுத்த வேலை சுஃறென வறந்து மான வலிகெட
வடுத்து வேரி வாகையின்றி யடிவ ணங்கு தெவ்வரைக்
கடுத்த வேல்வ லான்கணைக் காலின் மட்ட தானதே.

வாருணைக்கிர மர்த்தன மூர்த்தயே நமஃ

அறுபத்து மூன்றாவது,

பாக சாதன கருவபங்க மூர்த்தி.

உக்கிர குமார பாண்டியர் அரசுபுரியுங் காலத்திலே, கிரகநிலை
பிழைத்து மேகம் மழையாகிய வளத்தைச் சுரத்தலின்றிப் பொய்த்
தது. அதனாலே பயிர்கள் தீய்ந்து பசும்புல்லின் றலையுங் காண்பரி
தாய், உயிர்கள் பசியினால் வருந்திப் பெரிதும் துன்பமுற்றன. இங்
ஙனஞ் சேர சோழ பாண்டி நாடுகள் மூன்றுங் கையற வடைய,
மன்னர் ழுவருஞ் செந்தமிழ் வளர்த்த அகத்தியனா ருழைச் சார்த்
தார். பொதியமலை முனிவர் அவரை நோக்கி “இனி மழையில்லை.
யாதினா லென்பது கேட்டிர். மன்னர்களே! சூரியனுஞ் செவ்வாயும்
முன்னர்ச் செல்ல, அசுர குருவாகிய வெள்ளி பின்னர்ச் செல்லுத
லாலும், சனிக்கோள் இடபம், சிங்கம், மீன மென்னு மிவற்றினோடி
மாறுபட்டு நடத்தலாலும், ஆகாயத்தே காந்துறை கோட்களாகிய
ஸட்டம், சிலை, நுட்பம் தூமம் என்னும் நான்கனுள், தூமம் என்
னுங் கொடுங்கோள் எழுந்தமையாலும், இவ்வுலகிற் பன்னிரு வரு
டம் மழையில்லாகும் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இன்னும் மழை

உங்களுடைய கருத்து.

శ్రీ. జె. సుబ్బా రామారావు.

பாகசாகுணாகருவபங்கமூர்த்தி.

அலாஸ்ய மகாத்மியம் - பத்னேஜாம் அத்தியாயம்.

தீருவ்ளையாடற் புராணம்.

வினாவது தெரிந்திலன் வேலை வேந்தனும்
வளவயன் மதுரையை வளேந்திட் டும்மெனக்

அறுபத் திரண்டாவது

வாளுகோ கிர மர்த்தன மூர்த்தி.

இவ்வாறு உக்கிர துமாரனார் அரசுபுரியுங் காலத்திலே, தேவர் களெல்லாம் வியக்கும்படி சோதிட் டோமம், அங்கிட் டோமம், வா சபேயம், உத்தியம், சோடசி, அத்திராத்திரம், சோமயாகம், சாதூர் மாசியம், பலித்திரமேதம், செளத்திராமணி, பெளண்டரீகம், அங்கி சயம், இரகுயம், விச்சுவதித்து, பிரமமேதம், பிரணவ மேதம், பசுபந்தம் என்னும் பதினேழு வேள்விகளையு முடித்து, அசுவமே தயாகம் தையுந் செய்யத் தொடங்கித் தொண்ணூற் றாறாவது வேள்வியைச் செய்தார். இந்திரன் கண்டு நூறு யாகஞ் செய்யின் நம் மரசு நீங்குமே யென்று பொறாமை கொண்டு ஒருபாயஞ் செய் வா னாயினான். சமுத்திர ராசனாகிய வருணனைக் கூவி, ஊழிப் பிர வாகம் போற்பொங்கி விரைவிற் சென்று மதுரையை யழிப்பாயாக வென்று கட்டளை யிட்டனன். விளைவை யறியா வேலை வேந்தனும் வருணனும் ஈர்த்த ராத்திரியிலே ஊழிநாளில் ஆரவாரித் தெழும் பிரளய வெள்ளம் போலப் பெருகி யிரைந்து மதுரையை வளைத்து வந்தான். அஃதறிந்த உக்கிர துமாரனார் அமைச்ச ரொடுங் கடிது வந்து வாயில் பல்கடந்து, திரைகளை யெறிந்து பெரு முழக்கஞ் செய்து வருங் கடலைப் பார்த்து அதிசயத்தராய் நின்றார். சித்த வடிவின ரான சோம சுந்தரப் பெருமான் அவர் நனவிற் றேன்றி, “அப்பனே! காலந் தாழ்த்து நிற்ப தென்னை? விரைவில் வேலா யுதத்தை யெறிந்து, பொங்கி யெழுந்த கடலை வறளச் செய்து உலக மழியாது காத்தி” யென்ன, உக்கிர வர்மப் பெருமானார் தாம் முன்னர்த் தோன்றிய இடம் (சாவணவாவிக்கண்) நீரென்றும் பர ராது உலருயிர் பொருட்டு வேலாயுதத்தைச் சுழற்றி யெறிந்தார்.

ஆகாய மளாவி யுயர்ந்து வளர்ந்த பெருஞ் சமுத்திர வெள்ள மானது சூரியன் முற்பட்ட பனிப் படலம்போற் சுஃகென வற்றிக்

வாருஜேனக்கிர மர்த்தனமுர்த்தி.

தனர். அதன் பின் உலகத்தாராது துன்பங்க ளொழியவும், வேதங்
கள் முழங்கவும், பஞ்ச துந்துபிகளு மொலிக்கவும், வீரலக்குமி,
திருமகள், நாமகள் உவகை கொள்ளவும், அந்தணர் மகிழ்ச்சியிற்
றிளைக்கவும், யாகாக்கினி வலஞ் சுழித்து எரியவும், எட்டியாளை
களும் ஆட்சேடனும் தம்பார நீங்கி யிளைப்பாறவும், இத்தீரன், மேருந்
தேய்வம், வருணன் என்னும் இவர்க்கு இடத்தோள்கள் துடிக்க
வும், திருவாதிரை நாளிலே, சோமவாரத்திலே, சுபலக்கினத்திலே,
தேவகுருவாகிய வியாழன் கர்க்கடகத்திலேறிக் கேந்திர முற்று
விளங்க, மற்றைய கிரகங்களுந் தத்தமக் குரிய தானங்களி லிருந்து
வலியுற்று நிற்க, அறுமுகங்களையுடைய சாசகாரியான குமாரக் கட
வுள் ஒருதிரு முகத்துடன் நிருவவதாரஞ் செய்தார்.

தடாதகைப் பிராட்டியார் மிக்க மகிழ்வுட னெடுத்துத் தமது
காந்தலார் திருக்கரத்திற் கொடுத்து, மகிழ்ந்து, அத்தீரமந்தீரந்தால்
தூறு ஒமஞ் செய்து லாம மந்திரத்தாற் குழந்தையின் முக நோக்கி,
ஈசானாதி பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களை யுச்சரித்து உச்சியை மோந்து
தற்புருட மந்திரத்தை வலக்காதிற் செலுத்திச் செய்யப்படுஞ் சாத
கன்மத்தையுந் செய்து, உத்தாபனமு மியற்றி, உக்கிரத்தையே
கவசமாக வுடையராதல் பற்றி “உக்கிர வருமன்” என நாம கரண
முந் செய்தனர். பின்னர் நான்கா மாதத்திற் சந்தி மிதித்தலாகிய
பிரவாசக் கிரியையும், ஆராமதியில் அன்னப் பிராகானமும், பதின்

களால் ௧0௮ நாம் ஒமஞ் செய்து, தருப்பை, அத்தி, அரக்கொம்பு, மூன்றிடத்த விளர்ப்
புள்ள பன்றி முள் என்னு மிவற்றால்வித்தியாங்க மந்திரஞ் சொல்லித் தலையிறை வகிரும்
படி நெற்றி முதன்மே லிழுத்துச் செய்யுங் கிரியை. இது ௬, ௮ முதலிய இரட்டித்த மா
தங்களிற் செய்வது. விண்டு பலியாவது—சீமந்தச் சடங்கி னுறுப்புக்களி லொன்றாய்,
விட்டுணுவை இருடிசேசன் முதலியமந்திரங்களாற் காலமாலையில் ஆவாகனஞ் செய்
து அருச்சித்து, வியாபுருதி, அகோரங்களால் ௧0௮ ஒமங்களையும், விட்டுணு மந்திரத்தால்
ஆறு ஒமங்களையும், செய்து, முடிவிலேபிரம சாரிகள் எண்மருக்கு அன்ன முட்டிக் கருப்ப
வதியின் வயற்றிலுள்ள சிசுவுக்கு வலிமையுண்டாகச் செய்யுங் கிரியை யாகும். இவற்றின்
தத்துவார்த்தங்களைச் சதாசிவருபம், கிரியா விவரணம் என்னு நூல்களிற் பரக்கக் கா
ண்க.

மூன்றா மாதத்திற் சௌளமும், ஐந்தாம் ஆண்டில் உபநயனச் சடங்குச் செய்யப் பட்டன. இவற்றை யெல்லாம் உலகர் பொருட் டிக் கொண்ட உக்கிர வருமனார் பதம், நிரை, பாழி, சாகை, ஆர ணமென்னும் உறுப்புக்களையுடைய வேதங்களையும் சிவாகமங்களை யும், வேதாங்க உபாங்காதி சாத்திரங்களையும், அத்திர சத்திராதி வித்தைகளையும் நன்குபயின்று காழந்திரிகா லக்கணங்களை யெல் லாம் தம்வடிவினாற் காட்டி விளங்கிய நாளிலே, தந்தையாராஞ் சௌந்தர பாண்டியர் தமக்கு மணிமுடி கவிக்க அரசு செய்தார்.

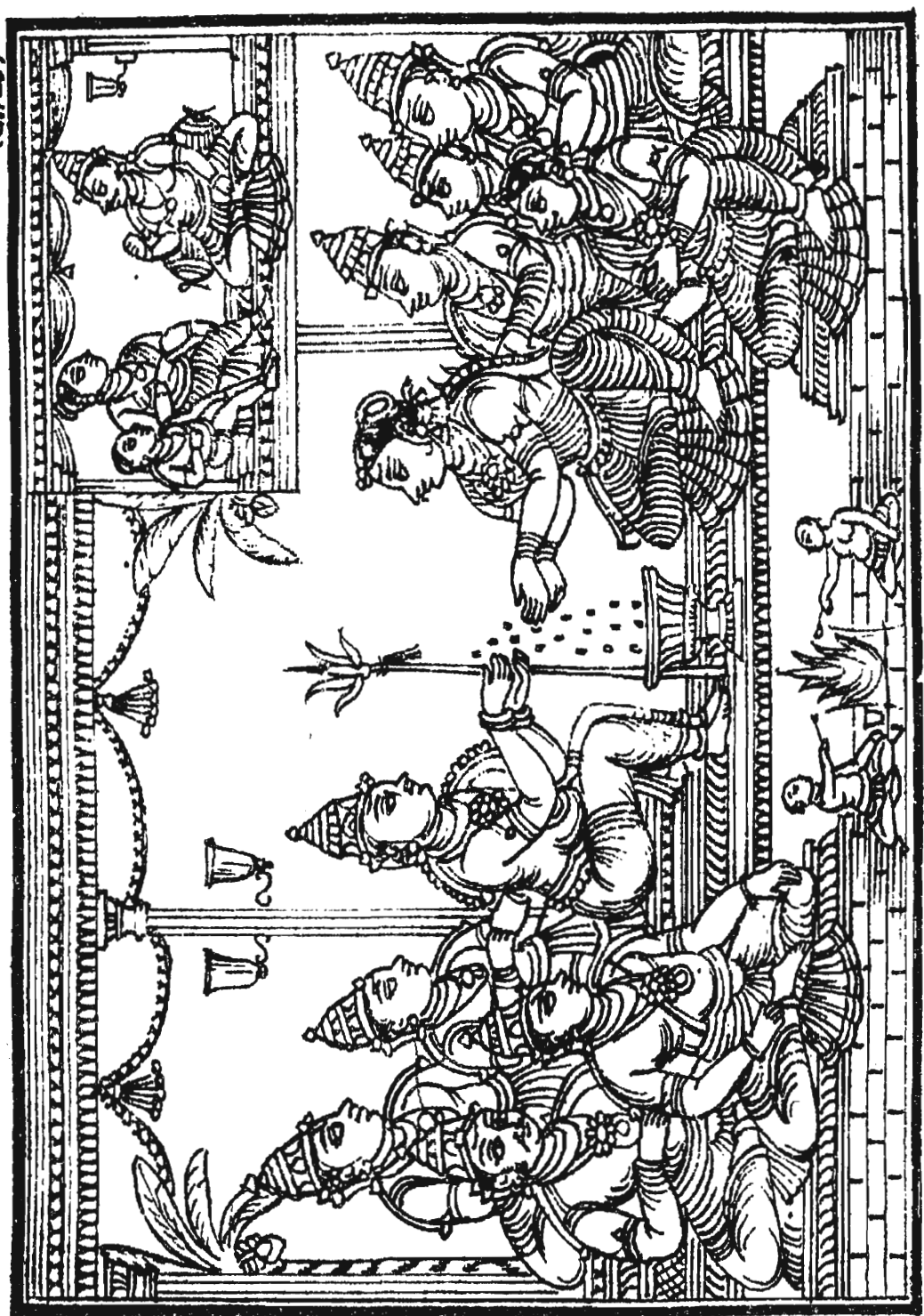
அதுகாலே “வள்ளியம்மையார், தாம் மான்மகளாய் வேடர் சேரிக் கணின்று வளர்ந்து, குறத்தியென்னும் பெயரைக் கொண்டிருத்த ற்குஆற்றே”னென்றமையால், முருகக் கடவுள் “மதுரைக்கு வடக்கி லுள்ள மணவூரிலே விட்டுணுவும் இலக்குமியுஞ் சோம சேகரச் சோழனாகவும் மனைவியாகவும் வாழ்கின்றார். ஆங் கவரிடத்துக் காந்திமதி யென்னும் பெயருடன் வளர்தி. நாம் திருமணஞ் செய் வேம்” என்று அருளிய கட்டளைப்படி வளர்ந்திருந்தமையால், சோம சுந்தரப் பெருமானது திருவரு ளாஞ்ஞைப்படி யவன் கொ ண்டு வந்து அளிக்க, பெண்களின் சாமுத்திரிகா லக்கணத்திற் கெல்லாம் ஒரிலக்கியமா நின்ற அக்காந்தி மதி யென்னும் வனிதை யை நன்னாளில் மணவினைகொண்டு வேல்,வளை,செண்டு என்னு மூன் றுந்தாங்கி அரசு புரிந்தார். உலக மெல்லாம் தம் ஒரு குடை நீழலிற் றங்கி யின்பெய்த, யானைகளும் சேடனும், ஆதி கூர்மமுந் தம்பாந் நீங்கிச் சுகமுற, நீதி பெருக, ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பேராயமும் * பதினெண்வகை யுறுதீச் சுற்றழங் கொண்டு இஃறமாட்சிகளை யெல்லாங் காட்டி யாண்டருளா நின்றார்.

* பதினெண்வகை யுறுதீச் சுற்றம் ஆவன—அமைச்சர், புரோகிதர், சேனாபதியர் தூதரவர், சாரணர், கரணத்தியலவர், கரும விதிகர், கனகச் சுற்றம், கடைகாப்பாளர் நகர மாந்தர் முதலாயினோர். அவற்றின் விரிவுகளை யெல்லாக் திவாகரம், கயாகரம், பிங் கலந்தை முதலிய விகண்டெளிப்பரக்கக் காண்க.

யான காஞ்சன மாலையாக வருவாய். அவன் புத்திர ரில்லாமை யால் யாகம் புரிவன். அந்த யாகாக்கினியி னின்றும் தோன்று வேன்” என்றருளியபடி மும்முலைகளையுடைய தடாதகைப்பிராட்டி யாராகத் தோன்றி யருளி,மணிமுடிபுனைந்து அரசாள்வா ராயினார். அந்நாளிற் றிக்கு விசயம் புரிந்து எவ்வுலகங்களையும் வென்று திறை வாங்கிக் கயிலை நோக்கி வந்து கணங்களை வென்று இறைய வற் காணத் தனம் மறைதலா னாணி மதுரைநகர் வந்தனர்.

இறையவன் சோம சுந்தர பாண்டியனாகிச் சுபமுகூர்த்தத்திலே மதுரை வந்து திருக்கல் யாணம் புரிந்து தாமே யரசாண்டு இருந் தார். அங்ஙனஞ் சுந்தரேச பாண்டியருடன் அறுபத்தாறாயிர வரு டம் மதுரையி லிருந்து செங்கோல் செலுத்துங் சாலத்தில் ஒன்று செய்தனர். உலகத்திலே யரசர் மரபும் அவர்செயும் நீதிகளுந் தழைக்குமாறு முடிவிலாப் பாமயோகியாங் கடவுள் தமது நெற்றிக் கண்களி னின்றும் முன்றோன்றி யருளிய கந்தக் கடவுளைத் தடா தகைப் பிராட்டியாரது திருவயிற்றினிற் கருப்ப மெய்தும்படி நினைத்தருளினார். துமாரகிகடவுளும் இந்திரசால வித்தை செய் வார் போலத் தடாதகைப் பிராட்டியாரது கருப்பத்தில், தாமவா யிலையிற் றண்ணிப் போல யாதோர் வருத்தமுயின்றித் தங்கி யருளி னார். தடாதகைப் பிராட்டியாரும் தூயவுடம்பினை யுடையராக இருந்தும் உலகிய னோக்கிக் கருப்பக் குறிகளைக் காட்டி அவ்வம் மாதங்கடோறுஞ் செய்யுங் கிரியைகளையும் பேணத் திருவுள்ளங் கொண்டார். ஆயத்தாரும் பிறருங் கூடிக் * கருப்பாதானம் புஞ் சவனம், சீமந்தம், விண்டுபலி யென்னுங் கருமங்களைச் செய்

* கருப்பா தானம் ஆவது-கர்ப்பத் தரிக்கும்படி செய்யுங் கிரியை. புஞ்சவனம் மாவது-வாமதேவ மந்திரத்தாலே ஆயிரத்தெட்டுத் தரம் அல்லது நூற் றெட்டுத்தரம் ஒழுங்கெடுத்து, அந்த மந்திரத்திலேயே ஆண்டுழந்தை பிறக்கூம்படி. கருப்பமுற்றவனின் மூக்குலே ஆலந்தளிர், பால், உழுந்த இவைகளைப் பிழியுங் கிரியை. இது இரண்டு அல் லது நான்காம் மாதங்களிற் செய்யப்படும், சீமந்த மாவது—வியாகிருதி, அகோர மந்திரக்

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

திர சன்ம ரொனவுரைத்து வானி
ராருக்கவோ வென்றதோர் சொல்.

* பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய முர்த்தயே நமஃ

அறுபத் தோராவது,

உக்கிர வர்ம முர்த்தி.

மாலி காஞ்சன முதலிய வித்தைகளை யுடைய வித்தியாதா
கணத்தவர்களுக்குள், “இதி விச்வாவசு வசச் ச்ருத்வா வித்யா வதீ
ததா” என்று ஆலாஸ்ய மாகாந்மீயம் விதந்த விசுவாவசு வென்
னும் வித்தியாதான் புதல்வி யாகிய வித்தீயாவதி யென்னும் பெண்
ணைவன், சந்தி பீடங்களுட் சிறந்த மதுரைத்தலத்தை யடுத்துப்
புவனேசுவரியாகிய மீனாட்சி யம்மையாரை நினைத்து உபாசிக்க,
அவர் மூன்று வருடக் குழந்தைபோல மகா செளந்தரியவதியாய்த்
தோன்றி, “நங்காய்! நிற்கென்வேண்டும்?” என்று வினவியருள,
வித்தியாவதி கூறுவாள். சர்வலோக மாதாவே! தேவரீர் அடியா
ருக்கு இவ்வடிவிற்புத்திரியாக வருதல் வேண்டு மென்றிரப்ப,
அம்மை திருவாய் மலர்ந்தருளும். “மங்காய்! நீ யடுத்த பிறவியிற்
சந்திராகுல குடாமணியாகிய மலயநீதுவச பாண்டியற்கு மனைவி

* இம்மூர்த்தி உருத்திரனாலே யடைந்த ஜன்மத்தையுடைய முகைப்பிள்ளையானமை
யால் இது அவர் பராக்கிரமத்திற் கிழக்கன்றோ வெனின், அறியாது கூறினாய். உருத்திரர்க்
கு மேலாய மகேசுரரிதயக்கணிந்நதும் அவர்க்கு மேலாய அதிபர மாப்த பதியாகியசதா
சிவ மூர்த்திகளின் றிருதுதற் கண்களி லிருந்துந் தோன்றிய விப்பரம் பொருளை உருத்தி
ரர் சபித்தன ரென்பதும் அதனற் சன்ம மெடுத்தா ரென்றதும் உபகாரமே யன்றி யுண்
மை யாகா தென்க. இனி யுருத்திர சன்ம ரென்பதற்கு உருத்திரக் கடவுளின் களவிய
னற் பொருளி னுண்மை தெரித்தற்குச் சன்மித்தோ ரெனக் காரணம் கோடலே சிறப்
புடைத்தா மென்பது. மற்றையோரா னுணர்த்தத் தரிய பொருளி னுண்மையைப் புலப்
படுத்தும் வல்லபம் பெறப்படலா னிஃதவர் பராக்கிரமத்திற் கிழக்கன்றோ மென்க.

பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி. ௨௮௭

ஸ்ரீ-தெய்வநெய் தாசுக்கொகாவிகொலாரணெவிவ
சூநாஸூ-குணிசீ-னாதுவப-னகாஹீ-தவிமு-கூஃ
சூநாடிவா-மரெழிமஃ-கய-வ்யகூ-ஹவகா

தீருவிளையாடல் புராணம்.

இம்மாநக நுள்ளானொரு வணிகன் றனபதியென்
றம்மாநிதிக் கிழுவோன்மனை குணசாலினி யனையார்
தம்மாதவப் பொருட்டால்வெளிற் றறிவாளரைத் தழுவும்
பொய்ம்மாசற வினன்போலவ தரித்தானொரு புத்தேன்.

பின்பாவல ரெல்லாம்பெரு வணிகக்குல மணியை
யன்பாலவழத் தேகித்தம தவையத்திடை யீருத்தா
நன்பான்மலர் மறுஞ்சாந்துகொண் டருச்சித்தனர் நயந்தே
முன்பாலிருந் தருந்தீந்தமிழ் மொழிந்தா ரவைகேளா.

துழைந்தான்பொருடொ றுஞ்சொற்றொரு துண்டஞ்சுவையுண்டே
தழைந்தா னுடல்புலனைந் தினுந்தனித்தான் சிரம்பனித்தான்
குழைந்தான்விழி வழிவேலையுட் குளித்தான்றனை யளித்தான்
விழைந்தான்புரி தவப்பேற்றினை விளைத்தான்களி திளைத்தான்.

கந்த புராணம் - யுத்த காண்டம்.

திருத்தகு மதுரை தன்னிற் சிவன்பொரு ணிறுக்கு மாற்றா
லுருத்திர சரும னாகி யுறுபொருள் விரித்தோன்.

தீருவள்ளுவ மாலை.

அசரீரி.

திருத்தகு தெய்வத் திருவள் ளுவரோ
ருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க

பின்னர்ப் பிரபந்த தார தம்மிய நிர்ணய மூர்த்தியாகிய குமரக் குழவி திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குற ளாங்கேற்றுங் காலத்தது கேட்டு, அவரொருவ ரோடு தாமுஞ் சங்கப் பலகையின்கண் வீற்றிருந்து தமிழின் பெருமையை நன்கு தெரித்து முடிவிற் றம்முருவங் காட்டி மறைந்தருளினர். இங்ஙனங் குமராக் கடவுள் வசியர் செய்த தவப்பேறு காரண மாகவும், செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாக லாற் றீந்தமிழ் தூலாங் களவியலின் மெய்யுரை தெரிக்கு நிமித்த மாகவும், ஐயாட்டைக் குழவியாய்த் தோன்றிச் சங்கப்பலகையினெ முந்தருளி யிருத்தலாற் பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி யா யினர்.

ஸ்காந்த புராணம் - அகத்திய சங்கிதை.

சுயம்சூ அந்நிபந்தனையுடையவனென்று உணர்ந்துகொள்ளுக. இவ்வாறு உணர்ந்துகொள்ளுதல் உயர்ந்த அறிவு. இவ்வாறு உணர்ந்துகொள்ளுதல் உயர்ந்த அறிவு.

* சிலர், இறையனார் அகப் பொருட்டு இப்போது கழங்கப்படும் உரை கக்கிரனார் செய்யப்பட்ட, உரையன்று என்றும், முசுரியாகிரியர் நீலகண்டனார் கேட்டுச் செய்த தென்றுத் தம் மறியாமையைப் புலப்படுத்தவர். இங்ஙனம் மயக்கி யிடர்ப்படுவா ரென்றே யாகிரியனார் உச்சி மேற் புலவர்கொள் கச்சினூர் கினியரும் தொல்காப்பியப் பொருளதி காரத்தில் “ஓதத் குத்திரம்” என வருவது குத்திர வுரைக்கண், “இங்வுரை செய்தார் யாரோ வென்ற வழி மதுரைக்கணக் காயனார் மகனார் கக்கிர என வுரையெழுதினன் பெயர் கூறுதலும்” என வுரைத்து ஐயக்கினமை புணர்வரே லங்ஙன முரையா ரென்க. இங்ஙா நே அடியார்க்கு நல்லாரும் களவியலுரை கண்டார் கக்கிரனாரெனச் சிலப்பதிகாரம் வே னிற் காணத்தக்க னுரைத்துளார். இந்த மூர்த்தத்தை உருத்திர சன்ம மூர்த்தி வென்றும் சுபுத்திர மூர்த்தி யென்றுஞ் சில வீடங்களிற் கூறப்பட்டுவது.

பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி. ௨௮௩

மனைவி குணசாலினி. இருவருஞ் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தமக்குப் புத்திரராக வரவேண்டுமென்று முன்னர்ப் பிறவியிற் றவங்கிடந்தமையா லிப்போ தக்கடவுளே யோர்குழவி வடிவெடுத்து அவர்வீட்டில் வளராரின்றார். அந்தக் குழந்தை செங்கண்ணன், புன்மயிரன்; ஐயாட்டைப் பருவத்தன். அவன் மூகைபோ லொன்றும் பேசலன். அன்னோனைக் கொடுவந்து வெள்ளாடை வெண்சாந்து வெண்பூ முதலியவற்றா னலங்கரித்து இச்சங்கப் பலகையி னேற்றி யுரைகளை வாசித்தின் மெய்யுரைக்குக் கண்ணீர் சொரிந்து உடல் கம்பிக்கு மென்று மறைந்தருளிஞர்.

ஆங்கு நின்றவ ரெல்லா மத்திருவருவங் கொண்டு வந்தவர் கூடலம் பதிக்க னூடல் புரிந்தருளு மோடுவான் றிங்கள் சூடிய வா வையடிகளே யென்று விம்மித முற்றுத் திருவருளைப் புகழ்ந்து வணங்கினர். பின்னர் நக்கீரர் முன்னாக நின்ற நவையிலாப் புலவரும் நரபதியுங் குமார சுவாமியின் றிருவவதாரமாங் குழவி யிருக்கு மிடமண்மிப் போற்றிப் பணிந்து வித்தியா மண்டபம் வருமா றிரப்ப, முழுதுணர் புலவனா மறுமுகக் கடவுட் குழவி யியைத் தடைந்த காலைப் பொருவிநீர்த்த மாட்டி வெள்ளைக் கலை வெண்சாந்து வெண்பூ வெண்ணு மிவையிற்று னலங்கரித்துச் சங்கப் பலகையி னேற்றி வீற்றிருக்கச் செய்து, புலவர் யாவருந் தத்த முரைகளை வாசிப்பாராயினர்;

எம்பெருந்தகையராஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளும், அவ்வுரைகளை யெல்லாங் கேட்டு வருவாராயினார். சிலபுலவர்களுடையசெய்க் கலாட்சிக்கு மகிழ்ந்தார். சிலர் பொருளை யிகழ்ந்தார். சிலருடைய சொல்வைப்பை நோக்கி யுவர்த்தார். கபிலர் பாணர் என்னும் புலவர்கள் வாசிக்குங் காலத்து ஆங்காங்குத் தலையை யசைத்தனர்.

அந்தணர் கண்டு எடுத்து அரசனுக்குக் கொடுப்ப, அவன் மிகவும் மகிழ்ந்து வாங்கி யதன் பொருள் காண்ட லரிதாயிருத்தலின் புலவர்களைநோக்கி “இதற்கு உரை காண்மின்” என்று ஆஞ்ஞாபித்தனன். அங்ஙனமே நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலாய நார்பத் தொன்பதின்மரும் உரைசெய்து தங்கடங்க ஞுரைகளே சிறந்தன வென்று தருக்கித்துக் கலகஞ் செய்வாராயினர்.

இவர்தம் முரைகளை யாய்ந்து இது சிறந்த தென்றுரைத்தற் கிவரினும் மேலான கல்விக் கடலாம் புலவர் யாண்டுளர்? அன்றோ! இதற் கென்செய்கேன்? ஆலவாயடிகளே வழிதெரித்தருளு மென்று சந்நிதி சென்று வணங்கி முறையிட்டான். அதுகாலை மீனாட்சி சமேதரான சுந்தரோசப்பிரபு காருண்யத்தானே யோர் திருவுருவங் கொள்வாராயினர்.

ஸர்வாவயவ ருத்ராஷ்ட மாஸந் தரித விக்ரக:
பஸ் மாங்கித லலாடாதி பரிசோபி களேபர:
உஷ்ணீஷ மண்டநோத்பாசி மௌலிமண்டலமண்டித:
நிர்மலாம்பர ஸம்பூத கஞ்சகாஞ்சித விக்ரக:
கவி வேஷதரோ தேவஸ்ஸர்வாவயவ சுந்தர:
|

என ஆலாசிய மான்மியங் கூறியவாறு வித்வ கோலந் தரித்துச் சென்று “அரசே! வருந்தற்க” - இவ்வூரிலே சிவபக்தியிற் சிறந்தவன் றனாட்டியன் * வைசியகுலதிலகன் ஒருவனுளன். அவன்

* தனபதி யென்னும் வைசியனுக்கும் அவன்மனைவி குணசாலினிக்கும் மகனாகியவன் ரந்தாரென்று திருவிளையாடற் புராணக்காரர் கூறியுள்ளார். அஃதங்ஙனம் கூறஇந்நிற்கு உரைகண்ட நக்கீரனார் தம்மைப் பிறர்போல் வைத்துரைத்த வங்வுரைப் பாயிரத்திலே, “இவ்வூரிலே உப்புரி குடிமுகூர்மகனாவான் உருத்திர சருமனை யழைத்து வந்து உரைகேட் பின் மெய்புரை யவன் றெரிக்கும். அந்தப் பிள்ளை குமாரசுவாமியாகும். மெய்புரைக்குக் கண்ணீர் சொரிக் துடல்கம்பித் தானந்த மடைவான். என்று அசிரீகூறிற்று” என நுரைத்தமை புணர்க. எனவே கிழார்என்னுஞ் சொல்வேளான குலததார்க் கன்றி வைசிய குலத்தார்க்கு முரிய பெயர்போதும் என்றெண்ணக்கிடக்கின்றது.

பிரபந்த தாரதம்மிய நிர்ணய மூர்த்தி. ௨௮௧

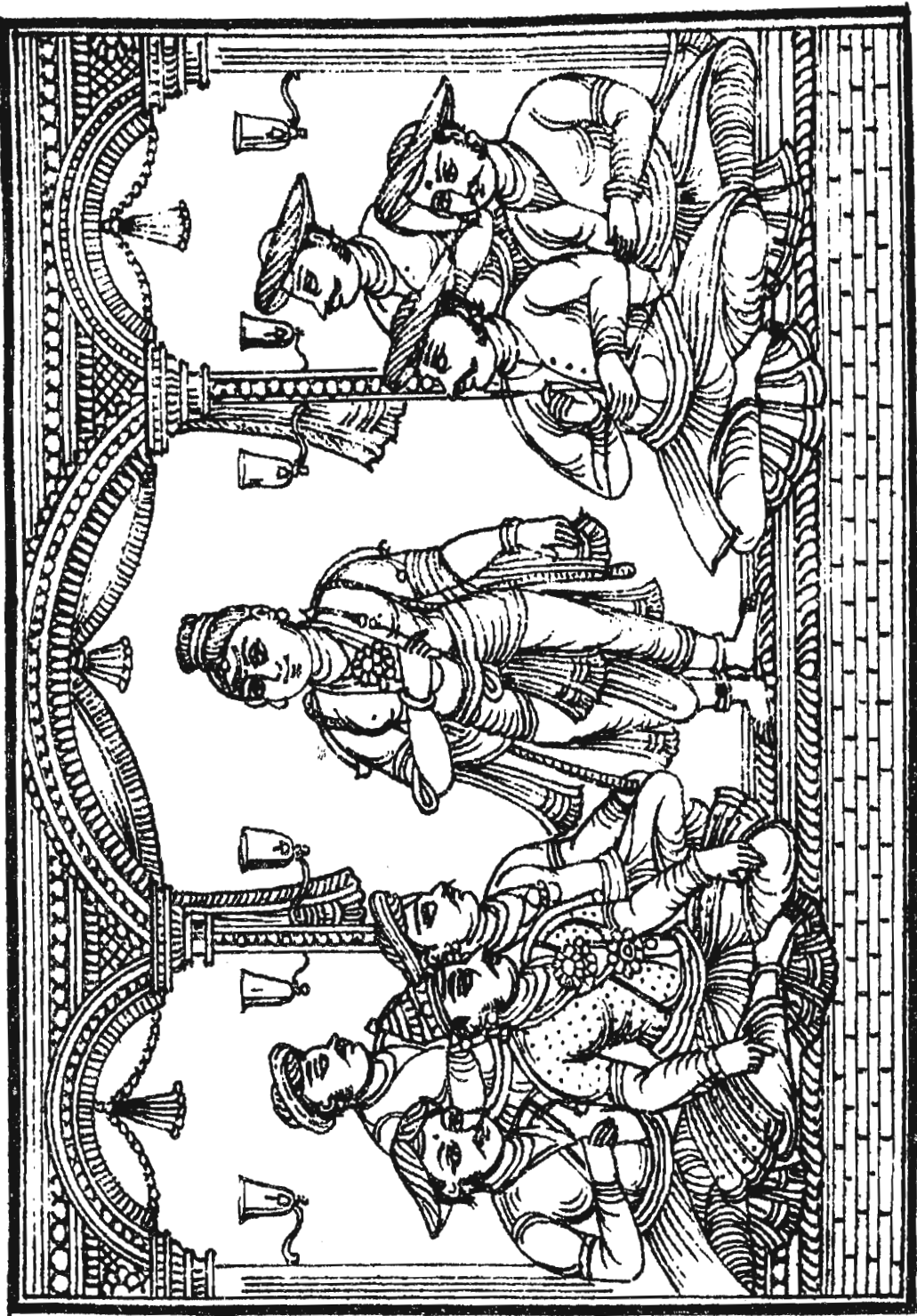
வற்கடம் பன்னீராட்டை நேர்ந்து பெரும்பசி யுடற்றவாற் றுய்ப் பின்றித் தம்முயிர் புரப்பா னிருபனே யென் றுங்காங் குள்ள புல வன்மா ரெலையரு மொருங்கே குழீஇக் கூடன் மாநகரத் தவனவை யஞ் சார்ந்தனர். தமிழ்ப் பாராவாங்களை பருகித் தேக்கெறியுங் கார்மேகமெனத் துலங்கு மாசிரியன்மா ரெவரையும் வழுதி யுப சரித் தினியவை கூறி யன்புட னறையும்.

“முத்தமிழ் வல்லுநர்காள்! அஞ்சாதீர்! இங்ஙனே யெஞ் ஞான்று மிருந்து அமிழ்தினு மினிய தமிழ் தூல்களை யாய்தீர்”என் றான். புலவர் யாவரும் “அன்னையினுஞ் சான்றவளியுடையமன்னவ கேண்மோ! எழுத்துஞ் சொல்லும் யாப்பும் அணியும் பொருண் மாட்டன்றோ தங்கும். ஆகலிற் பொருணா லின்றி யெங்ஙன மவை யிற்றை யாய்வ” மென் றுரைத்தாராக, அன்றோ நென் செய்து மென்றினைத் திக்குறை முடித்தருளு மாலவா யடிகளென் றெண்ணி, அவரெழுந் தருளுங் கோயிலை யடைந்து முறையிட்டான். தடங் கருணைப் பெருங்கட லெந்தையாகிய சோமசுந்தரக் கடவுள், “ஆரிய மொழிதானும் பாணினியாற் செய்யப்பட்ட வியாகரணத்தையே யுடைத்து. இத்தென்மொழியோ வம் முனியின் மேலு மாராளுள் படைத்த தவத்திற் கதித்த அகத்திய விருடியானுஞ் செய்யப் பெற்ற வியாகரணத்தை யுடையதன்றித் தம்பெயரிட்டுஞ் செய்தரு ளப் பெற்ற சீரிய விலக்கணத்தை யுடைத்தென்றறிஞ ரெலாம் போற்ற,

அன்பி னைந்தினைக் கனவெனப் படுவ
தந்தண ரருமறை மன்ற லெட்டினுட்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்.

என்றதனை முதலாக அறுபது சூத்திரங்களை யுடைய “இறை யறார் அகப்பொருள்” என்னும் பொருணூலை யருளிச் செய்து பீடத்தின் கீழ் வைத்தருளினார். அதனைத் திருவலகிடச் சென்ற

(510.)

தணிகைப்புராணம் - அகத்தியனருள்பெறுபுடலம்.

கடியி லிடக்கைத் தலமிருவிக் கமலம் வலக்கைத் தலமேந்தி
யடியின் மணிக்கிண் கிணிகவைஇ யமரும் பால வருத்தோற்றி
முடிக னூரிஞ வெதிர்வணங்கு முகுந்தன் முதலோர்க் கருண்கூக்கும்
படியி லெழிற்சுப் பிரமணிய பகவ னுருவம் பயிற்றுநரும்.

பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தயேநமஃ

அறுபதாவது,

பிரபந்ததாரதம்மியநிர்ணயமூர்த்தி.

“சிவகேசித்ரோத்தம மிதிஸ்ரீமத் ஆலாஸ்ய மித்யபி! ஸமஷ்டி
வித்யாநகரீ மதுராபுர மித்யபி! பூலோக சிவலோகஞ்ச சீவன் முக்தி
புரந்ததா! சதுஷ்கூட புரஞ்சேதி த்வாதசாந்தம் விதூர்ப்புதாஃ!” என
அகத்திய சங்கீதை யானே போற்றிப் புகலப் பெற்றதூஉம், சங்கப்
புலவர்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மர்க டகவின் வீற்றிருந்து தமிழா
ராய்ந்ததூஉம், தமிழ்பரி பாலித்த பாண்டியர்கள் இருக்கப் பெற்ற
தூஉம், இன்னோன்ன பற்பல சிறப்புக்களை யுடையதூஉமான மது
ரா புரியிலே “வம்ச சேகர பாண்டியஸ்ய வம்ச சூடாமணிச் சுதஃ!
விக்ர மேண கவித்வேந காந்த்யா கருண யாச்ரயா!” என ஆலாஸ்ய
மாகாத்தியத்தானே யுரைக்கப் பெற்ற வம்சசேகர பாண்டியன் நன்
புதல்வன் வமிச சூடாமணி யென்னும் பாண்டியன் அரசு புரிவா
னாயினான். நாடோறுஞ் சண்பக மலர்கள் கொண்டு சோம சுந்தரக்
கடவுளை யருச்சித்தலானே யவற்குச் சண்பக பாண்டிய னென்னும்
பெயரும் போந்த தென்க.

இங்ஙன மன்னோன் உலகைப் பொதுவறப் புக்குங் காலத்
திலே கிரகநிலை மாற்றத்தானே மாரி பெய்யாது வனம் பொய்த்து

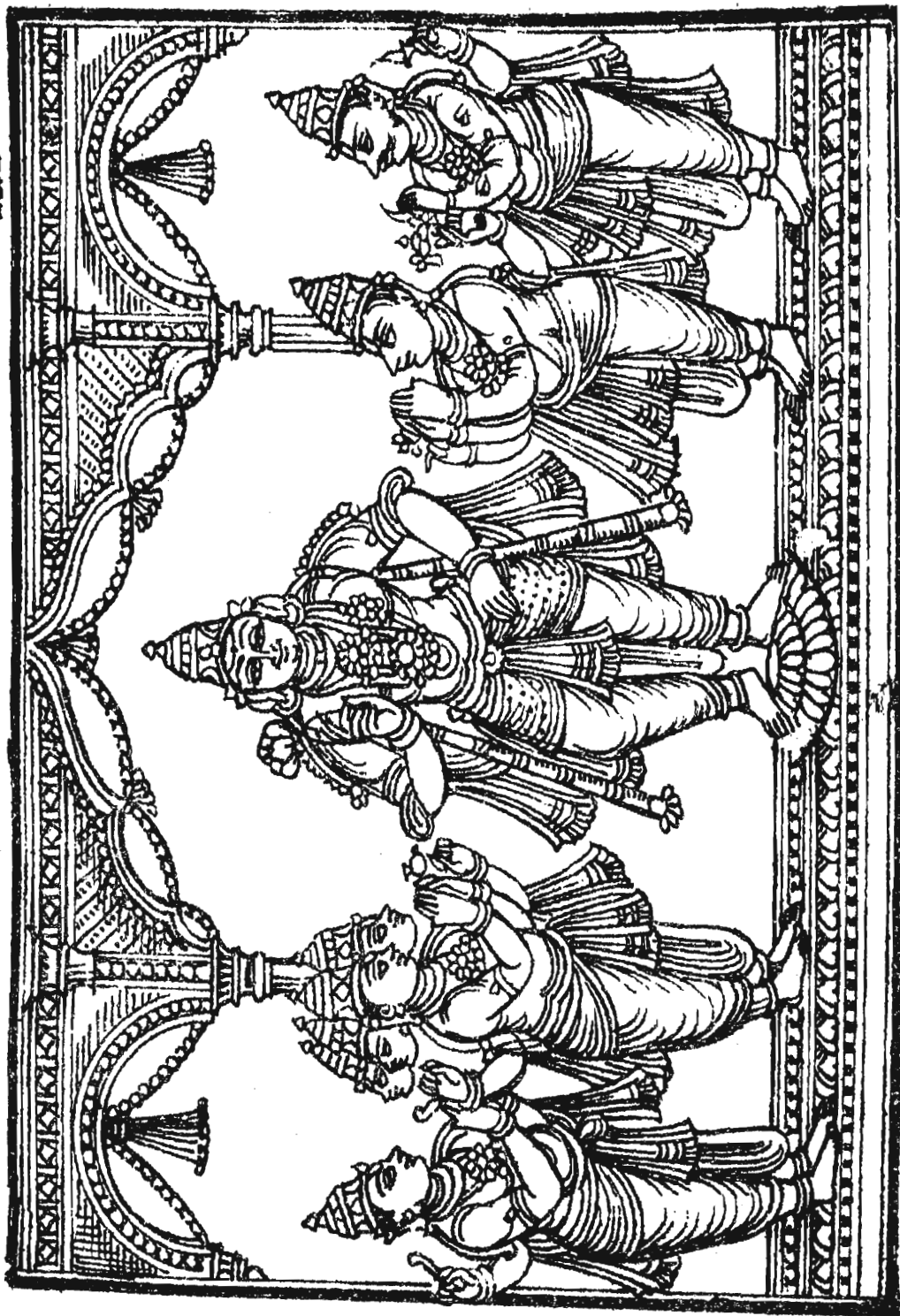
மூப்பு முதலியன வின்றி யெஞ்ஞான்றும் பாலப்பருவ முடைய ராக விளங்கலாற் பிறப்பு இறப்பு விகாரம் முதலிய பசுத்துவ மடையாத பதியென்று தெள்ளித் திறுணியப்படும். பத்தாம் ஆண்டில் இளமையும், இருபதாம் ஆண்டில் வளர்ச்சியும், முப்பதில் அழகும், நாற்பதில் அறிவும், ஐம்பதில் சரீர வலிமையும், அறுபதாம் ஆண்டிற் றுது விருத்தியும், எழுபதில் நேத்திரமும், எண்பதில் செவிக் கரு வியும், தொண்ணூற்றில் மனமும், நூறும் ஆண்டிற் சீவனுங் கெடு மென்று உண்மை நூல்கள் உரைத்தலால், அவ்வாறின்றி யிளமைப் பருவமதாகவே குமாரக் கடவுள் விளங்கு மென்க. இளமைப் பரு வம் அறிவு செறிதற்குக் காரணமாகலானும், அழகு வலிமை முத லிய பெருமைக் குணங்கட்கு மேதுவாகலானும், தாம் உபதேசித் தருள்கின்ற பேரறிவு எக்காலத்து முத்திராத பேரின்பத்தை யளிக்கு மென்னும் உணர்ச்சியைக் கொடுத்தலானும் பால சுப்பிரம ணிய மூர்த்தியாய் விளங்குவர் என்பதாம்.

புமார தந்திரம்.

பொருளார்! வதவவகுபிழைக்கும் வாழ்வகாணி
 மெனெகுவகாழி வாவெய்கிசாரீராவாருமும் வாயு
 மெனதவவஜம் பன்னதொலி! வனகவகூழிநயநம் வத
 அபகாஅடழி விவவி யகாரம் வநெவ்வாராருவம் ரவிவ
 லழி

பாலஸ்வரமீ|| பத்மசவ்யகடிசம்யுதவாமம் பத்மகாந்தி
முகமேகமுகத்வாம்| பாலவ்ருத்திகரமீச்வர சூதும் பால
முந்நதபுஜம்ப்ரணதோஸ்மி| ஏகவக்தரம் த்விரயநம் பத்மத்
வயகரத்வயம்| விப்ர ப்ரியகரம் வந்தேபாலரூபம் ரவிப்
ரபம்|

பஞ்சம.

மன்னாவிச் சகவாழ்க்கை மதித்தேனின் பெயரறியே
 ஞென்னதா ஞயிடினு முவந்தருள னின்கடனே.

கதீர்காமக் கலம்பகம்.

தோகைமீது விருப்படைந்தவர் தோகைமீது விருப்பிலார்
 தூயவன்ப ரகத்துளார்மலர் தூயவன்பா கத்தெரார்
 வாகைபட்ட கொடிக்குளாரடி வாகைபட்ட கொடிக்கிலார்
 மலைதணித்தவை வேலி ஞர்மத மலைதணித்திட வேலிலா
 ரோகையென்றவ ஞக்கடுத்தவ ரோகையென்றவ ஞக்குறா
 ரோதிமற்குரு வாகிவந்தவ ரோதிமற்குரு வாய்வாரர்
 சாகையார்பொழி லார்க திர்க்கிரி சாகையார்க்கிவை யொண்ணுடோ
 தாளினோடொரு தாளினின்றித வஞ்செயுங்கம லங்களே.

முருக மூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத் தொன்பதாவது,

பாலசுப்பிரமணிய மூர்த்தி.

இம்மூர்த்தி சோடச மூர்த்திகளுள் ஒருவராவர். திருவ்
 ரையி னிடத்தே இடக்கையை வைத்தருளி, கமலத்தை வலக்
 கையி னேந்தி, திருவடிகளினிடத்தே கிண்கிணி சூழ்ந்து விளங்
 கத் தரித்து, தாமரை மலர்நிறத்தை யொத்த ஒருதிருமுகமும், இரு
 திருக்காங்களும், இருதிரு விழிகளும், சூரியனது கிரணம் போன்ற
 காந்தி செறிந்த பால வருவமும் உடையராய், விட்டுணு, பிரமன்
 முதலிய தேவர்கள் தமது முடிகள் உரோஞ்சும்படி வணங்க அவர்
 களுக்கு அருள் புரியுந் திருக்கோல முடையராக விளங்குவர்.
 முருகக் கடவுள் ஐனைய தேவர்கள் போலப் பிணி, நரை, திரை,

வெளிப்பட வுரைத்தும் வருவாராயினார். ஒருநாள் நாயகன் வெளியே சென்று வீட்டு வாயிலில்வருங் காலத்து முருகா என்று அழைத்ததும், அதுகேட்ட அயல்வீட்டுள்ள முருகன் ஓடிவந்ததுங் கண்ட நாயகன் கோபங் கொண்டு, மனம் பொறுளுகிக் கத்தி யொன்று எடுத்து அம்மையாரது கரத்தை வெட்டினான்.

அம்மையார் “முருகா இதுசமையம் முன்வந்து கரத்தருளே” என்று கூவிப் புலம்பும் போது, முருகங் கடவுள் தோன்றி யபய மளித்து வெட்டப்பட்ட கையை முன்போலாக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளும். “அம்மையே! நம்மீது வைத்த அன்புடைமை கண்டு மகிழ்ந்தேம். இனி நம்முலகு சார்ந்து இச்சாசத்தி கிரி யா சத்தியென்னும் நந்தேவிமார்க்குக் குற்றேவல் புரிந்து இருப் பாபாக” என்று அருளினார். முருகம்மையார் ஆனந்த சாகரத்துள் ஆழ்ந்து துதித்துக் கற்புடைய நங்கையாகலாற் கந்தவேளை நோக்கி யின்னொன்று வேண்டும். என்னெனில், “பராபர முதலே! பரங் குன்றப் பதியே! பக்த வற்சல மூர்த்தி! அடியேனது நாயகனையும் அவ்வுலகி னமர்த்தி யருள்க” என்று பிரார்த்தித்தார். முருகக் கடவுள், “நங்காய்! பூவுடன் சேர்ந்த நார்தானும் மணமுறு மன்றோ? நின் பொருட்டு அவற்கு மங்ங னருள்கின்றும்” என்று கிருபை புரிந்தார்.

இடையறாது முருகா என்றுரைத்த முருகம்மையார்க்கு முரு கக்கடவுள் தோன்றிக் கரத்தையு மொன்றச் செய்து, கணவனுக்குந் தமது லோகத்தை யளித்தருளிய காரணத்தால் முருகமூர்த்தி யாயி னார். முருகன்—தெய்வத்தன்மையை யுடையவன், இளமைப்பருவ முடையவன்.

முருகன் முறையீடு.

முன்னுணின் பெயருரைத்த முதுக்குறையாட் கொருகரத்தைக் கொன்றாக் கொடுத்தனையென் றுரைத்திடுவர் கொடியேன்யான்

ருத்தி தோன்றினள். அவள் பூர்வபுண்ணிய பலத்தினாலே முருகன் என்னுந் திருநாமத்தையே கூறிக்கொண்டு இருந்தனளன்றி, சுப்பிரமணியப் பெருமானிடத்தே மிக்க அன்புடையளாகவும் விளங்கினள். முருகன் என்னுந் திருநாமத்தையன்றி வேறோர் தேவர் பெயரைத் தானும் மறந்து முரையாள். இங்ஙனஞ் சுப்பிரமணிய பத்தியின் முதிர்ந்த அவட்கு முருகம்மையார் என்னும் பெயரிட்டனர். மாதாசியாராம் முருகம்மையார் தாம் விவாகம் புரிதற்குப் பிரிய மில்லா ராயினும் தாய்தந்தையாது சொல்லேமறுத்தற்கு அஞ்சித் தங்குலத்திலே யுள்ளா னொருவனை விவாகஞ் செய்து, தாய்விடு விட்டுக் கணவன் இல்லிற் சேர்ந்து கற் பொழுக்கி னின்று இல்லற நடாத்தி வந்தனர். அவ்வா றிருந்தன ராயினும், “எத்தொழிலைச் செய்தாலு மேதவத்தைப் பட்டாலு-முத்தர் மனபருக்கு மோனத்தே” என்ற திருவாக்கின்படி, சிறிதுஞ் சுப்பிரமணிய பத்தியினின்றும் வழுவா திருந்தார். இடையிடையே முருகா ட் முருகா என்ற திருநாமத்தை யுச்சரிக்கின்றமையினாலே பக்கத்து வீட்டுள்ள முருகன் என்னும் பெயருடைய வாலிபன் ஒன்று நினைத்தான். முருகம்மையாரின் உண்மைக் கருத்தை யறியாமையினாலே தன்மேல் விருப்பமுற்று அழைக்கின்ற ரொன்று நினைத்து வருவான். இவ்விடயங்களி னுண்மையை யறியாத கணவன் முருகா என்று இனிக் கடவாதே யென்று கண்டித்து வந்தான். அவ்வாறு செய்தும் அம்மையார் அதனை விடுத்தாரல்லர். என்னை? பழக்க வயத்தானே மறந்தும் அப்பெயர் வருதலா லென்க.

அயலி லிருந்த தூர்த்த னாகிய முருகன் என்பவனும் அம்மையார் தன்பெயர் சொல்லி யழைப்பதும், அதற்குக் கணவன் பொருது தண்டிப்பதையும் அறிந்து, தன்மீது முருகம்மையா ராசையுடையளா யிருக்கின்ற னென்று மனத்தி னெண்ணி யிருந்தான். அம்மையார் தமது கணவனுக்குப் பயந்து அவனிருக்குங் காலத்து மனத்துள்ளே நினைத்தும், அவன் வெளியே புறப்பட்ட காலத்து

முருக மூர்த்தி.

உள்கு

ஹ்ருவெஃ! டயதகிரெஸைநாநாய கண்டாவுவாஹம் கதி
ஹ்ருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!

சங்கர சங்கிதை - சிவாகசிய கண்டம்.

ஜாக்ஜா தகபுஸாவநெ ஸாராயா கருவெஃ! கருவெஃ!
கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!
யலாக் பவதகாருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!
கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!
கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!
கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!
கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ! கருவெஃ!

தணிகைப் புராணம் - அகத்தியனருள்பெறுபடலம்.

அழகு நெடுவேல் வாள்பகழி யபயம் வலநாற் கரத்தமைத்துத்
தழல்வச் சிரங்கே டகம்வாதஞ் சாபமிடநாற் கரத்தாக்கி
யெழின்மிக் கொழுக முகமாறு மிஸங்கத் தோற்றிக் கிரவுஞ்சம்
புழைபட் டழியப் படைவிடுத்த புத்தே ஞருவம் பொறிப்போரும்.

கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத்தேட்டாவது,

முருக மூர்த்தி.

சோழநாட்டிலே யுள்ள சுப்பிரமணிய தல மொன்றிலே வே
ளாள குலத்திலே, தாய் தந்தையான அருமைத் தவத்தினாலே
வலம்புரி யிடத்தின் முத்துத் தோன்றினாற் போல நன்மகனொ

பக்கம். ௫௮.

என்னும் எண்மரும், இலக்கம் வீரரும் பூதவெள்ளங்களும் அவ்வாறே சென்று கிரவுஞ்சமலையின் மாயையால் மயங்கிக் கிடந்தனர்.

இதனை, நாரதர் ஓடிச் சென்று என்னை யாளாகவுடைய வேலாயுதக் கடவுளுக்கு அறிவிக்க, அவரங்குச் சென்று வேலாயுதத்தை யேவி யொருநொடியிற் பொடிபொடியாக அழித்தருள வீரவாகு முதலாயினோர் நித்திரையினின்று மெழுந்தார் போல் மாயையினின்றும் நீங்கி யெழுந்து குமாரக் கடவுளைத் துதித்தார். அவர் ஆறு திருமுகங்களும் பன்னிரு விழிகளும், வேல் வாள் அம்பு அபயம் என்பன அமைந்த வலத்திருக்கரங்கள் நான்கும், குவிசம் கேடகம் வாதம் வில் இவைகொண்ட இடத்திருக்கரங்கள் நான்கும் உடைய மூர்த்தியாகக் காட்சிகொடுத்து அருள் புரிந்தார். அதுவே கிரவுஞ்ச பேதழந்த மாசும்.

கந்த புராணம் - கிரவுஞ்சப் படலம்.

மாற்படு நமது பாணி வலிகெழு தண்டா லுன்றன்
பாற்படு புழைகள் யாவும் பற்பல மாயைக் கெல்லா
மேற்புடை யிருக்கை யாக வெம்பிரா னுதவுஞ் செவ்வேள்
வேற்படை தன்னிற் பின்னாள் விளிகுதி விரைவி னென்றான்.

ஷெ. புராணம் - தாரகன்வதைப்படலம்.

ஆங்கது காலே தன்னி லளப்பிலா மாயை வல்ல
வோங்கல திறப்ப வங்க னுறங்கிய வீர ரெல்லாந்
தீங்குறு மைய னீங்கிக் கதுமெனச் சென்று செவ்வேள்
பூங்கழல் வணங்கி நின்று போற்றியே புடையி னின்றார்.

குமாரதந்திரம்.

சுளம்வெடிவாரீ ! சுமய விக்ரவாணம் ஸகி
வாணாஸு வவெவெ வாகுகுயிஸவாவம் வெடகம் வாமு

யுரிந்து, பலநெடுங் காலஞ் செல்லும்படி மயக்குவான் ஆயின் அவன் வலிமை யாவர் கூற வல்லவர்? அத்தன்மையை யுடைய அசுரத் தலைவன் விந்த மலைபோலச் சிகரங்களை யாகாயத்திற் போக்கிப் பெரியதோர் மலைவடிவு கொண்டு தன்னுளே வழியுமொன்று செய்துநின்றான். அம்மலைக் குள்வழியே யொரு துரோச தூரஞ் சென்ற அகத்திய முனிவர் வழி காணாது நிற்ப, பின்னர் ஓர்வழி காணப்பட்டது. அவ்வழி செல்லப் பின்னரும் வழியிலதாயிற்று. அநந்திய முனிவர் மயங்கி யொருசார் சிறுவழி தோன்ற அதன் கண்நடந்த காலே, அக்கினி சுவாலித்துச் சூழ, மழை சோனையாகப் பொழிய, இடியிடிக்க, இருட்படலஞ் சூழமாறு மாயத்தைச் செய்தான்.

முனிவரார் இது கீழோராகிய அசுரரின் மாயமென்று உண்மைதெரிந்து ஐக்கொட்டி நகைத்துச் சீறி, “நல்லது நல்லது. இவன் வலிமையை யொழிப்பேனென்று தங்காதலத் திருந்த தண்டாயுதத்தாற் குற்றித் துவார மாக்கிச் சாபஞ் சொல்வாராயினார். “வெய்யோய்! நின் அசுரவுரு மாறி இம்மலை வடிவாய் அசுரர்க் கெல்லாம் இருப்பிடமாகி, அரியதவமுனிவர்க்குந் தேவர்க்குங் கொடுந்தொழிலைப் பலநாளாகச் செய்யக்கடவை. எமது தண்டாயுதத்தாற் புழைபடுத்தப்பட்ட இவை யெல்லாம் மாயைகளுக்கு இருப்பாக விளங்கிக் குமார்க்கடவுளின் ஸேவாயுதத்தாற் பொடியாக அழியக் கடவாய்” என்று சென்றார். அவ்வாறே யசுரன் மலைவடிவாய்ப் பலர்க்கும் மாயஞ் செய்து வந்தான். பின், குமாரக் கடவுளின் ஆஞ்ஞைப்படி போர் செய்யவந்த வீரவாதுதேவர் தாரகனுடைய மாயத் தெரியாது அம்மலைக்கு ளவனைப் பின்னொடர்ந்து சென்று மயங்கினார். “முதல்வர் சென்று திரும்பிலரே? என் நிகழ்ந்தனவோ” வென்று வீரகேசரி, வீரமா மகேந்திரர், வீரமா மகேசுரர், வீரமா புரந்தரர், வீர பாக்கதர், வீரமார்த்தண்டர், வீராந்தகர், வீரதீரர்

ரபேசுர ழூர்த்தியினுடைய நகக் கண்ணி லோர் உழுந்தளவாக இருந்து உருளலுற்ற தன்மையை அவ னெண்ணிலன் போலும். அன்றியுஞ் சரப ழூர்த்தியின் சிறகுகளின் விசைக் காற்றா லம்மேரு அடிபட்டு நொந்து மின்மினிப் பூச்சிபோ லெங்கணு மோடித் திரிந்ததை மறந்தனன் போலும்” என் றிவ்வாறு விந்தங் கூற நாரத ராசி கூறி விராவின் ஆகாய வழிச் சென்றார். விந்த மலையானது மேருமலையுடன் பகைத்து வானளாவி வளர்ந்தது. அதனாற் சூரிய சந்திரர் முதலிய கிரகங்களும் நட்சத்திராதிகளுந் தேவமுனிவராதி யரும் சஞ்சரிக்கும் வழியின்றி யிடர்ப்பட்டுத் தமிழ்முனியை யுன் னித் துதித்து ஓல மிட்டார்.

அதனை யகந்திய ழுனிவர் அறிந்து பாமசிவனைநினைத்துத் தவ ம்புரிந்து விந்த மலையை யடக்கும் வலிமையும் பூசைக்குக் காவிரித் தீர்த்தமும் பெற்றுத் தென்றிசை நோக்கி வருவார், புத்திரோற் பத்தியை விரும்பி விதர்ப்ப ராசன் மகளாகிய உலோபா ழுந்திரை என்னும் பெண்ணரசை மணந்து சீத்த ழுனியை யீன்று வருவாரா யினர். வழியிலே மாயமா புரம் வாராரிற்புழி, சூரபன்மன் றுணைவ னாகிய தாரகாசுரனுக் குறுதுணையா யிருந்து பலப்பல மாயங்களைப் புரிந்து தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கொல்லுகின்ற கீரவுஞ்ச னென்னும் அசுரன் கண்டான். அன்றில் வடிவத்தை யுடையானா னாகிய அவனது மாயைகளையும் வல்லமையையும் இவ்வளவென்று சொல்லுதல் அரிது. அவனோ வானுலகை மண்ணுல காக்குவன். மண்ணை விண்ணாக்குவன். கடலினை மலையாகவும் மலைகளைக் கடல் களாகவுஞ் செய்வான். இன்னுஞ் சூரியனைச் சந்திரனாகவும், சந்திரனைச் சூரியனாகவும், அணுவை மேருவாகவும், மேருவை யணுவடி வாகவும், வடவா முகாக்கினியை நீராகவும், நீரைவடவையாகவும் இவ்வாறே யொன்றை யொன்றாக மாற்றுவான். ஒருநாழிகையின் ஆயிரத்து னொன்றுங்காலத்து யாவர்க்காயினும் பற்பல மாயங்களைப்

காமாசார தேவ மூர்த்தி.

உளக

தீருச் செந்தூர்ப் புராணம்.

கொண்டரூழ்மகேந்திரத்திற்குருக்கத்தித்தென்கீழ்ப்பாங்க
ரண்டுதற்கரியகூர்மச்சிலையிடையணிகொள்சோதி
மண்டபத்திரண்டுமாதருடியும்புணர்ந்தும்வாரோர்
கண்டடிவணங்கக்காமக்கடவுளென்றொருபேர்பெற்றான்.

காமாசார தேவ மூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத் தேழாவது,

கிரவுஞ்ச பேத மூர்த்தி.

இந்திரன் இந்திராணியுடன் சுவர்க்க லோகத்தை விட்டுக்
கிளியுருக் கொண்டு பூமிக்கண் வந்து சீகாழிப் பதியிலே மூங்கில்
வடிவமாக விருந்து தவம்புரிந்தான். அங்ஙனாகவும் நாரதமகாபு
ரிவர் விந்தமலையை யடைந்தார். விந்தாசல தேவதை யவரை
யுபசரித்துத் தேவரீர் இவ்விடம்வந்த தென்னென்று வினவ, நார
தர் கூறுவார். “விந்தமே! மேருமலையி னிடத்தி னின்றும் வருகின்
றேம். அம்மலை கூறியதை யென்னென் றுரைப்பேம். நாடோ
றுஞ் சூரியசந்திரர் முதலிய கிரகங்களெல்லாந் தன்னை வலம்வந்தே
போகின்றனவாம். தன்னிடத்தே சகல தேவர் முதலிய கணர்க
ளெவரும் வசிக்கின்றனராம். தான் சிவனார்க்கு வில்லாயிற்றாம்.
ஆகலாற்றைக் கீடான பருவதங்கள் மூவுலகங்களினு மில்லை யென்
றது” என்றார்.

அதனைக் கேட்ட விந்தம் மிகவுங் கோபங்கொண்டு, “மூனி
வர் பெருமானே! மூடத் தன்மையை யுடைய மேரு வீண்பெருமை
கொண்டு பிதற்றினன். நரசிங்கநீதை வதைப்பான் எழுந்த பூதீச

ஞள். ஏனைய காமங் காட்டுத லரியதாகலின் எம் பெருமானாகிய குமார்க்கடவுளே யறிப்பா னுன்னினர்.

அக்காமம் களவு, கற்பு என இருவகைப்படும். அவற்றுட் கற் பென்னும் ஒழுக்கத்தை இத்திரன் மகளாகிய தேவசேனையென்னும் கசநாயகியாரை அக்கினி யறிய விவாகஞ் செய்தமையினாலும், களவு என்னும் ஒழுக்கத்தை வேடர்மகளாகிய இலவலி நாயகி யென்னும் வள்ளி யம்மையாரைக் களவிற் புணர்ந்தமையாலுங் குகனார் காட்டி யருளினர். இக்களவிற் புணர்ச்சி கந்தருவ மணம் எனப்படும். அஃ தாவதுகந்தருவ குமாரருங் கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக்கண்டு இயைந்தது போலத் தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.

அதிர்ப்பில்பைம் பூணரு மாடவருந் தம்மு
 ளெதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப-கதிர்ப்பொன்யாழ்
 முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக்
 கந்தருவர் கண்ட கலப்பு.

இங்ஙனங் களவு கற்பென்னும் இருகைகோளையு முலக மறிய நடித்துக் காட்டிய எம்பெருமான், புணர்ச்சியைக் களவென்றும் பிரிவைக் கற்பென்றுங் கூறும் ஒழுக்கத்தை விழுப்பமோடு உணர்த் தவெண்ணி, மகேந்திரமலையின் தென் கீழ்த் திசையிலே, யாவரும் அடைதற் கரிய ஒருயோசனை யளவுகாறும் யாமை மணைபோலும் வடிவினை யுடைய கூர்மப்பாறையிலே விளங்குஞ் சோதி மண்ட பத்தை யடைந்து, ஆங்குத் தெய்வ யானை யம்மையாரோடும் வள் ளியம்மை யாரோடுங் கூடியிருந்து, காமஞ் சிறிது மில்லாத கடவு ளாயிருந்தும் உலகர் பொருட்டாக, களவுக்கும் கற்புக்கும் உரிய தகையணங் குறுத்தல், புலவி, புணர்ச்சி விதும்பல் முதலிய துறை களையெல்லாங் காட்டி, காம தூலிற் கூறிய ஆசாரங்களை யெல்லாங் கொண்டு திருவிளை யாடல் செய்தருளுதலாற் காமாசார தேவ ழுரித்தி யெனப் பட்டார்.

எவ் வொழுக்க மெனின் உலகின்கண் இல்லறம் நடத்தற் கேதுவா
கிய காமம் எனக் கொள்க. இதுபற்றியன்றே ஒல்காப்பெருட்புகழ்த்
தோல்காப்பியனும்,

இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றங்
கன்பொடு புணர்ந்த வைந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனுட்
டுறையமை நல்யாழ்த் துணையோ ரியல்பே. என்றார்.

இத்தன்மை யாகிய காமம் எனப்படும் இன்பம், அறம் பொ
ருள் என்னும் இரண்டின் பிரயோசன மாகு மன்றி, மேலாயுள்ள
வீட்டின்பத்தை ஒவ்வா தென்று இவ்விற்பத்தை வெறுத்து, அத
னையவாவியடைதற்குங் காரணமாகும். அதனாற்றான் இதுசிறந்தது.
இந்நான்கு உறுதிப் பொருளையும் “உலகெலா மாகி வேறா யுடனு
மாய்”நிற்கும் முழுமுதற் பொருள்கொள்ளாக்கால், உலகத்தி னிடத்
தும் அவை நிகழாவாம். உமாதேவியாரைச் சிவபெருமான் பிரிந்து
ஓர்கணம் யோகத் திருந்த போது, உலகத்திலுள்ள வுயிர்கள் யாவும்
ஈருடல் முயங்குங் காமாசை யில்லாமல் வருந்தியதும், அது கண்ட
பெருமான் திருமணஞ் செய்து இறைவியை இடப்பாகத்தில் வைத்
தருளிய காலத்து அவை யொன்றை யொன்று விரும்பிச் சேர்ந்த
துங் கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வா றிருக்க, அறம், பொருண்முதலிய நாற் பொருள்களுள்
வீடு என்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத் தாகலின் அது
உரைக்குஞ் செயலுக்கும் அடங்காதாகும். அதனைத் தக்கிணை மூர்த்
தியாயிருந்து குறியாற் காட்டியும், பொருள் வகையைப் பட்டினத்து
ப்பிள்ளையார்க்குப் புதல்வராகச் சென்று காட்டியும், மதுரைக்கண்
வளையல் விற்பும், மாணிக்கம் விற்பு முணர்த்தியும் சிவபெருமான்
நின்றார். இறைவியோ காஞ்சியி லிருந்து அறங்களை வளர்த்தருளி

இரவி, உலோகப் பிரகாசன், உலோக சாட்சி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அங்கிசமாலி என்னும் பன்னிரு பிள்ளைகளையு மீன்றான். இவர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்தவரானார். அத்தியின் புத்திர ரானமையால் ஆதித்தர் ஆதித்தியர் எனவழங்கப்பட்டார். பின்னர் மேலுலகத்திற்கு அதிபதியாகிய இந்திரனைப் பெற்றான். அதன் பின்னர் விட்டுணுவாகிய உபேந்திரனை யீன்றான். அவர்களாலே அத்தி பெறற்கரும் மகிழ்வையடைந்தனள். இங்ஙனம் சந்தானம் வேண்டினவர்களுக்கு மகிழ்வுடன் அளித்தலாற் சந்தான்வரதமிழீந்தி யாயினர். இதற்குமேற்கோள் திருச் செந்தூர்ப் புராண முதலிய நூல்களிற் காண்க.

சந்தான வரத பூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத் தாருவது,

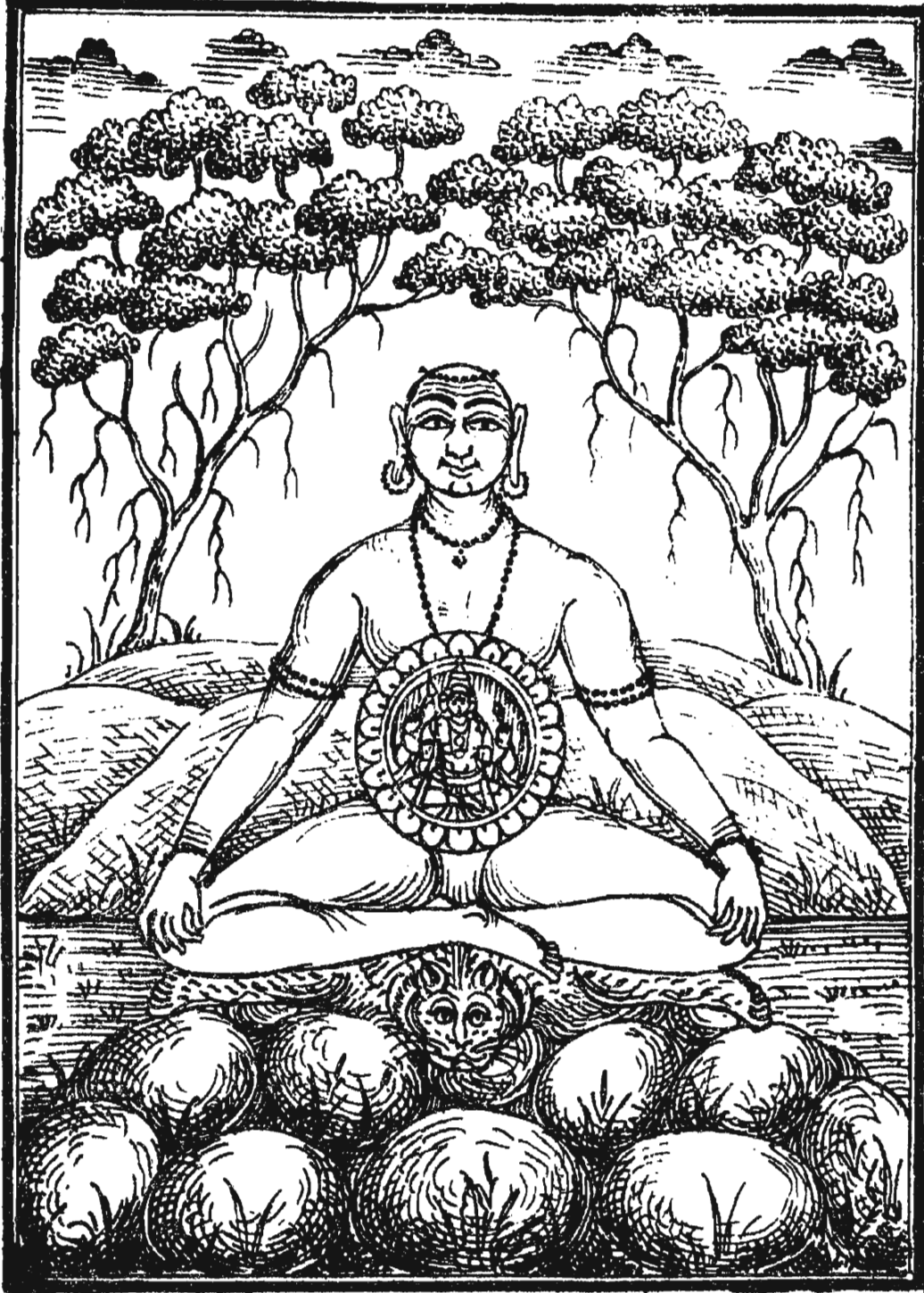
காமாசார தேவமூர்த்தி.

மக்கட் கூட்டத்தவராலே அடைதற் பாலன வாய உறுதிப் பொருள்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்குமே. இவையிற்றை முறையே தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்பர் வடநூலார். காமம் என்னும் மொழி கேட்டுக் காமம் தீது என்றலும், களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீதென்றலும் ஆகாது. என்னை? “பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த-நன்மை பயக்கு மெனின்” என்று தேய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனருங் கூறினார்களின். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட காமம், பொதுமகளி ரிடத்தும் பிறன் மனைவியர் முதலாயினோ ரிடத்துஞ் சென்று கூடுங் கேட்டிற்குக் காரண மாகிய தூர்த்த வொழுக்கத்தை யன்று. இது

வாயெனுஞ் சீரியதலஞ்சென்று, கார்த்திகை மாதப் பெளர்ணமியி லே தொடங்கி, கந்த புட்காணி முதலிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கி விரதம் முற்ற வேண்டுமென்று சங்கற்பஞ் செய்து, இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்களினும் ஆடிப் பன்னிரு முறை வலம்வந்து, பன் னிரு கண்ணாகிய வேளின்றிருவடிகளைப் பன்னிருதாம் வணங்கி, மேலே சக்கர வடிவமுங் கீழே சூலவடிவமும் நடுவே வேலாயுத வடிவமும் எழுதி, சோடச உபசாரத்தாற் பூசித்து, சமுத்திர தீர்த் தத்துண் மூழ்கி, கும்ப தம்ப விம்பங்கள் என்னு மூன்றிடத்துங் குமா வேட்கு அருச்சுனை புரிந்து, பன்னிரு பிராமணர்க்கு அன் னம் அளித்து, பன்னிரு மாதப் பூரணையிலும் இவ்வாறியற்றி ஒரு வருடம் நோன்பு கொண்டாள்.

இச்சாசத்தி, கிரியாசத்திக ளாகிய வள்ளியம்மையார் தெய்வ யானை யம்மையார் என்னும் இருவரும் பக்கத்தில் வீற்றிருக்க அநேக கோடி சூரியர்கள் திரண்டு ஒருவடிவெடுத்தாற் போன்ற வேலாயுதம் திருக்காத்தில் விளங்க, கணர்கள் போற்ற, மயில்வாக னத்தின் மீது துமாரகவாய் தோன்றினார். அதிநீ ஆனந்த சாக் சத்துன் மூழ்கி, அம்மைமார்களுயும் அப்பனையும் வணங்கி, தன் வேண்டுகோளை விண்ணப்பித்தாள். முருகக் கடவுள் கூறும். “பன் னிரு சககளத்தியர் பிள்ளைகளைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த புத்திரர் வேண்டு மென்கின்றாய்; அவ்வாறே அளித்தேம். நீ பன்னிருமாதம் ஆறுட்டித்தமையால் உலகெலாம் புகழ்த்தக்க பிரகாச மமைந்த பன்னிரு பிள்ளைகளைத் தந்தேம். இன்னும் இருவ ருதிப்பார்; அவர் சகல கணத்தவர்களிலுஞ் சிறந்தவராவர்” என்று அந்தர்த்தானமாயி னார்.

அதிதி யவ்விடத்தி னின்றும் தன் நாயகனிடஞ் சென்று நிகழ்ந்தன வெல்லாக் கூறி, அவருடன் மருவி வாழுக்காலத்திலே வைகதத்தன், விவச்சுதன், வாசன், மார்த்தாண்டன், பாற்கான்,

குகபரப்பிரம்ம ஸூர்த்தி.

றத் தனக்குப் பிள்ளை எல்லாம் விருத்தலால் வருத்த முற்றாள். ப்ரஜபாஹ்மிதாஷ்டம் வுருணபூம் வுருதெண கொகாஹ ஜபதி. வுருதெணா நமக் ஷிஸுமெ. நாவுருவூரொ கொவூ. எனவருஉம் வேதவசனங்கள் சற்புத்திரப்பேறு உத்தம லோக சாதகமா மென்றுரைத்தனவே. “மங்கல மென்ப மனை மாட்சி மற்றத - னன்கல நன்மக்கட் பேறு” என்றாங்குப்புத்திரரில் லேயே வில்வாழ்க்கையாற் பயனென்று மில்லை.

ஆகலிற் கிருகத்தாச்சிரம மாகிய இல்லற வாழ்க்கைக்குச்சிறந்த ஆபரணமாகவுள்ளது புத்திரப் பேறன்றோ? புத் என்னுங் கொடிய நாக வாதனையினின்றும் நீக்கிக் காப்பது சந்தான மாதலால் அது பெருத வாழ்க்கையும் வாழ்க்கையோ? அறிவறிந்த மக்கட் பேற் றைப் பார்க்கினுஞ் சிறந்த பேறியாது? எவ்வகைப் பொருளை யுடைய வராயினும், புத்திரப் பேற்றையுடைய ராஜரேல் அவர் யாதேனு முடையராவாரோ? இவை நோக்கியே முனிவர்களயாவரு ம்இல்லற வாழ்க்கையி னின்றார். பராசரர் வியாசராயின்றதும், செந் தமிழ் முனியாகிய அகநீதியர் சித்தமுனியைப் பெற்றதும், மீநு கணியேழனி மார்க்கண்டேயரை யுயிர்த்ததும், சிலாத முனிவர் செப்பேசுரரை யுயிர்த்ததும், வியாசர் சுகரை யின்றதும் இவ்வுண் மைக் கருத்துப் பற்றியே பென்று கவலைக் கடலுளாழ்ந் திருக்கை யில் நாரத முனிவர் வந்தார்.

அவரை வணங்கி மகதியாமுடைய தவசிரேட்டரே! அடியாள் கொண்ட கவலை தீர்தற்கு மருந்தியாது என்று கேட்டனன். அவர், “அம்மையே! தீருச்செந்தூர் சென்று குமாரக் கடவுளை நோக்கி, சுதபூனை விரதத்தை அதுட்டிப்பாயாக” என்று, அதன் விதினை யெல்லாம் உபதேசித்துச் சென்றார். அவ்வாறே அதிதி யென்பாள், கணவராகிய காசிப முனிவரி னுதமதி பெற்றுச் சீரலை

என்று “கோக்யே வாந்யாத் க:ப்ராணாத் யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ நஸ்யாத் | எஷஸ்யே வாநந்தயாதி | என தைத்திரீயச் சுருதியுரைத் தது. இவற்றி னியல்களை யெல்லாம் தைத்திரீயம், கைவல்லியம், நாராயணம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரண்ய முதலிய வேதசிரசு கள் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றன. ஆங்குப் பாக்கக் காண்க.

இங்ஙனங் கந்தக் கடவுள் தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை முதலிய உயிர்களின் பலவகைப்பட்ட சரீரங்களினுமுள்ள சிறிய வும் பெரியவுமான இருதயக் குகைகடோறும் அவ்வவற்றிற்குத் தக்கவாறிருத்தலால் அணுவிற்கணுவாதலும் மகத்திற்கு மகத்தாத லுமுடையானென்னும் ஆற்றல் கூறப்பட்டது. “அனோரணீயாந் மகதோமகீயாந் | ஆத்மாகுஹாயாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ” என்று மந்திரோபநிடதம் அதனை நன்கு விளக்கிற்று. இங்ஙன முயிர் களின் குகைகடோறும் விளங்கியும் உபாசிக்கப்பட்டு மிருத்தலாற் குமார்க்கடவுள் குகபரப்பிரம மூர்த்தி யாயினர்.

சங்கர சங்கிதை - சிவரகசியகாண்டம்.

மஹேதிஹிஹாஸொவெடி. நெஷ - ஹ்வாபுமெ. |
தநிஷொயாமஹம்: ப்ராதுஸவஹிபுசு கரீவாஸநம்: |
வஸஷொவஹிதவாஷாஹவிரஜ: 39 கபுவஜி-கம்: |

குக பரப்பிரம மூர்த்தயே நம:

ஐம்பத் தைந்தாவது,

சந்தான வரத மூர்த்தி.

காசிப முனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தி யாசிய அதிதி பெண் பான், மற்றைய பன்னிரு பெண்களும் பற்பல பிள்ளைகளைப் பெ

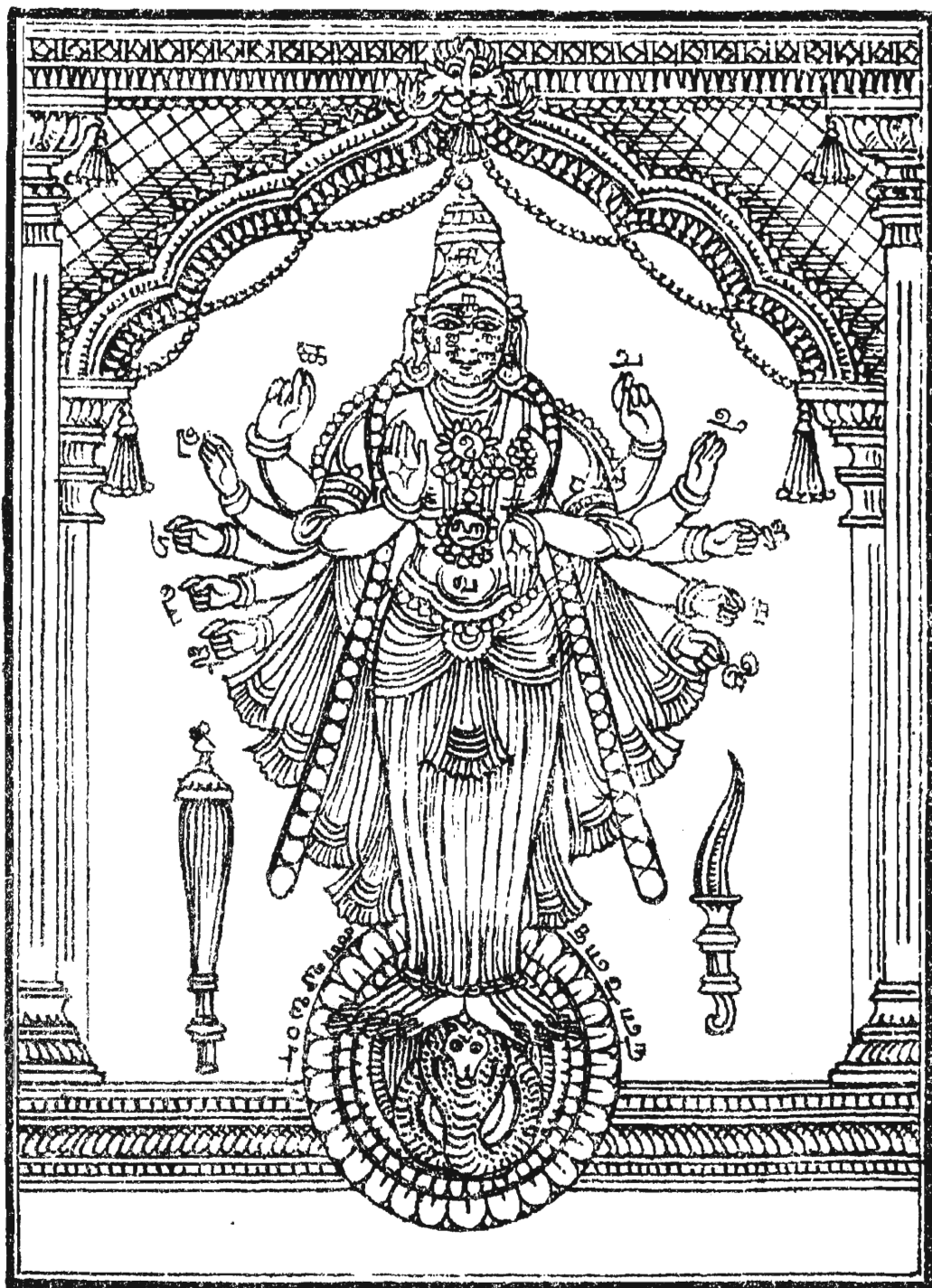
யமும் வாழைப் பூப்போன்று விளங்கும். அவ்விருதய நடுவண் கர்ணிகையுடன் எட்டிதழ்களுள்ள பதும் மிருக்கின்றது. இருதயம் ஒரு சாணளவும், கமலம் நாலங்குலப் பிரமாணமுமாகும். உந்திக்கு மேல் எட்டங்குலப் பிரமாணத்தில் அந்தத் தாமரை நாளம் இருக்கும். அந்நாளத்திற் றுவார மொன்பது உள்ளன. அதன் நான்கு பக்கமு முட்போன்ற வோர்வகைச் சவ்வு விளங்கும். இருதய கமலக் கர்ணிகை பெருவிறற் கணுவுக் கொப்பான றுனியுள்ளதாய்க் கேசரத்துடன் கூடியிருக்கும். “அக் கர்ணிகையின் மாட்டுச் சூரியனும், அவன் நடுவிற் சந்திரனும், அவர் நடுவில் அக்கினியும், அவர்கள் நடுவின் மகேசுர மூர்த்தியும், அவர் நடுவிற் சுப்பிர மணியக் கடவுளாகிய குகனும் விளங்கியிருப்பர்” என்று நிகுவாசகாரிகையென்னு நூல் கூறுகின்றது.

ஆஷாடிமுதலிய சத்திகளின் இருதயக்க ணுள்ள அகாரத்தில் விளங்கும் விசயை, செளமியை, அம்சமஞ்ஞா, திருதி, மதனை, பந்தினி, மோசனி, மாயை, மோகினி, போதினி யென்னுந் தச கலைகளையும் பிரேரித்து நிற்கு மென்று கந்தகாலோத்தர மென்னுமாகமங் கூறா நிற்கும். இவ்விருதய கமலமாகிய குகைக்க ணிருக்கும் வெளியே பரவியோமம், சிதம்பரம், சிதாகாசம், தகராகாசம், சிற்றம்பலம், ஞானம்பரம், அந்தராகாசம் என்றற் றொடக்கத்த வாகச் சுருதிக ளுரைக்கு மென்பது. அற்றுகவினன்றே குகபரப் பிரமமாகிய புருடன் அங்குட்டப் பிரமாணம் உடையவன் என “அங்குஷ்ட மாத்ர: புருஷோந்தராத்மா ஸதாசநாநாம் ஹிருதயே ஸந்நிவிஷ்ட:” என்று யசூர்வேதசாகையுங், “அங்குஷ்டமாத்ரோ ரவிதுல்யரூப: (பெருவிரலளவுள்ளன் சூரியனைப் போன்றவன்) என இருக்தவேத சாகையுங் கூறின. இங்ஙனமுள்ள தகராகாச மெனப்படுங் குகையி னிடத்தே இன்பவடிவான குகப்பெருமான் இல்லாவிடில் எதுதான் அசையும், எதுதான் உயிரோடிருக்கும்

தாய், முப்பா னிரண்டு உறுப்புக்களை யுடையதாய் இருக்கும். அதன்க ணுள்ள நாடிகளும் உரோமங்களுந் தனித்தனி மூன்றறாக் கோடியாகும். பற்கள் முப்பத்திரண்டு. கால் கை நகங்கள் இருபது. வீரியம் ஆழாக்கு. உடலின்க ணுள்ள பித்தம் உழக்கு. மிடற்றுக் கபம் உரியுடன் நாற்படி. நிணம் இருபது தொடி. மேதை ஐஞ் னூறு தொடி. தசை நூறு தொடி. இளகிய விரத்தமும் இறுகிய விரத்தமும் மூன்று தொடி. மூளையி னளவு பன்னிரு தொடி. உரோம முதலாக வெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து அளவிடின் ஆயிரந் தொடியாகும்.

இத்தகைய சரீரத்திலே சீவான்ம பரமான் மாக்கள் வியாபித் திருப்பாராயினும் இதயம் என்னுந் தானமே யவர்கட்கு முக்கிய தானங்களாம் என்று வேத சிவாகமங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வுண் மை பற்றியன்றே ஆயுர்வேத முதல்வராசிய தன்வந்திரியாரும், “இரத்தங் கப மென்னு மிவற்றின் தெளிவா லமைந்ததும், அவற் றைத் தெளியச் செய்வதும் இருதய மென்க. அதுவே முக்கிய சேதனத்தான மாகுமென்று சுஸ்ருதந்தில் “ஸோணி க கஹ வ ஸாடிஜம் ஹ்யூடியம் விஸௌஷண வெதநாஸூதம்” என்பதனா னுணர்த்தினர். இவ்விருதய கமலம், தகரம், தேகாலயம், அமலம், சத்து, பரம், மகத்து, ஆகாசம், வியோமம், இரண்மய கோசம், அந் தப்புரம், விவித்தம், புண்டரீகம், குகை எனவுங் கூறப்படும்.

இருதயக் குகையாவது-தாமரை முகுளம் போன்றதாய் ஐந்து துளைக ளுள்ள செந்நிற முடைத்தான மாமிச கண்டமாய்த் தலை கீழாகத் தொங்குவதாம். “பத்மகோச ப்ரதீகாசம் ஹ்ருதயம் சாப்ய தோ முகம்” (தாமரை மொட்டுப் போன்று தலைகீழாகத் தூங்குவ திதயமாம். என்று மகோபநிடதங் கூறிற்று. இருதயகமல மென் னுங்குகை கர்ணிகையுட னுண்டாயிற்று. எல்லா வுயிர்களின் இத

மாதுகா மந்திரமூர்த்தி.

பௌட்கராகமம்.

ஸம்ஸாரி வாராகாஷாஸெவாநகைநகலிதா । ஐமசி
வஹிராணஹைதகாஸி ஸிஹொதகாஹிவதிம் । வ
தெணஸாஸிதலாஸிவஹிவதி திகீயகெ ।

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தயே நமஃ

ஐம்பத்துநான்காவது,

சூக பரப்பிரம மூர்த்தி.

அநாதி மல முத்த பதியாகிய அறுமுகக் கடவுட்கு நூல்களிற்
சூகன்என்னுந் திருநாமம் படிக்கப்பட்டுளது. பலமலைகடோறுமுள்ள
சூகைகளிற் றங்கலானும், இரகசியப் பொருளாய் விளங்கலானும்
அத் திருநாமம் போந்த தென்ப. வெளியாகிய அண்டத்தினுள்ள
சூகைக டோறுந் தங்கியருள லோர் விசேட மன்றும். பிண்டமா
கிய தேகங்களினுள்ள சூகைகடோறுந் திகழ்தலே மிக்க விசேட
மாம். அதனானன்றே வேத சிவாகமங்க ளெல்லாங் சூகன், அங்
குட்ட வடிவன் எனப் பலவாறு கூப்பிடா நின்றன.

பூத வகைகளோ ரைந்தாய்ப் பொறியைந்தாய்
வாதனையோ ரையைந்தாய் மாருதமு-மேத்குசீர்ப்
பத்தாகு நாடிகளும் பப்பத்தாம் பாரிடத்தே
முத்திக்கு வித்தா முடம்பு.

என இசை நுணுக்கந்தார் கூறியாங்கு முத்தியை யடைதற்குரிய
விச்சரீரம் பூதங்களானும் பொறி முத்திய வற்றானும் பரிணமித்
துள்ளதாகும். அவ்வுடம்பு தொண்ணூற்றாறு அங்குல வளவுடைத்

உ.சு.க

இவ்வண்மை தெரித்தற் கன்றே நாத ரூபத்தை யறிக்குஞ்
சேவலைக் கொடியாகப் புதுச் சந்திரிப் பெருமான் வைத்தருளிய
தென்க. இம் மாதிருகா மந்திரங்களை யுருவமாகக் கொள்ளலால்
வரைபக வெறிந்த சரவணக் கடவுள் மாதிருகா மந்திர ழுந்தீ
யாயினர்.

ஜெனெரல் தாது-நாசு-வருசு-உவ-ரோஜாநா - ஸம்-ய-
மெ-ந-வ-கதி-சி-நா-ய-சி-பு-பரி-ஜ-வி-க-பெ-பா-ய - ச-
கதி-சி-கம்-யம்-வா-வ-மவந்தி-யம்-வ.

வாதுளாகமம்.

பொதி மானைத் தானை யா நி காங்கு ணாந்தலா!
யா தவகுஜாநி தாயநிலை ஸகல ஸவெசு!

மல்ல. அகார வெழுத்திற்கு இரொளத்திரி சிரமும், வாமை முகமும், அம்பிகை தோளும், சேட்டை தண்டு வடிவான வருவமுமாக விளங்கு மென்றறிக. இவ்வாறு அகார முதல் ஈழகார மிறுதியாக ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களாற் பிரிக்கப் பட்ட நாத மென்று பெயருள்ள சப்த மந்திரங்கள் ஆயிரத்து நானூற்று நூற்பத்தைந்து வகையாகவுண்டாயின.

அவற்றுள் மாதீருகா மந்திரமே யெல்லா மந்திரங்களினு முயர்ந்தது. அம்மந்திரம் ஐம்பது சத்தர் பேதங்களோடும் அத்துணைச் சத்தி பேதங்களோடும் விளங்காநிற்கும். இம்மந்திரத்தையே மேளா மந்திர மெனவும், மாலா மந்திரமெனவும் வேதசிவாகமங்கள் கூறின. “**கா து கா லவ-ஓ 3-தா ணா ௦ 3-வ ௮-ரு தா ஹ வெடிஹ| தாஸுகிர-ஹ வ-ய-கா: கெவ-ஹ-வ-வ-ஹ-வெ** சி| எனக் காமிகாகமம் மந்திராவதாரப் படலத்துச் சுலோகங்களா னவ்வுண்மை தெளிக. இம்மந்திரமான ஐம்பத்தோரக்காங்களையும் சுப்பிரமணியக் கடவுள் தமக்கு வடிவாகக்கொண்டு விளங்குவார். அதன்விவரம் வருமாறு:—

க (அ) தலையாகவும், சூ (ஆ) நெற்றி யாகவும், ஐ (இ) வலக் கண்ணாகவும், ா ௦ (ஈ) இடக்கண் ஆகவும், உ வலச் செவியாகவும், ள இடச் செவியாகவும், ஐ (இறு) வலக் கபோல மாகவும், ஐ (இறு) இடக் கபோல மாகவும் ள (இல) ளு (இலா) என்பனநாசிக ளாகவும், வ (ஏ) மேலுத டாகவும், வெ (ஐ) கீழுதடாகவும், ஓ ஓள என்பன மேலுங் கீழு முள்ள பற்க ளாகவும், கூ ௦ (அம்) கூ (அகா) என்பன முரசுகளாகவும், கூ வ ம வ ஐ என்பன வலத்திருக் காங்க ளாகவும், உ ஹ ஐ ஸ ரு என்பன இடத் திருக்க

ஐம்பத்து மூன்றாவது,

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தி.

“அப்பிரமேய மரூப மவ்வியத்தம்” என்று வேதங்கள் கோஷித்தலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு மந்திர வடிவும் மாயாவடிவு மில்லை யென்பதுண்மையாய் இருக்கவும் ஈண்டு மந்திர வடிவங்கற் பித்த லெற்றே வெனின் அறைதும்.

சூகக் கடவுள் உண்மையே சரீரியல்ல ராயினும் மூவ்வகை யாண்மாக்களின் றியான பூசாரிமித்தம் மந்திராதிரூபவங்கலையுடையா னக் கொள்க. எனவே யது கற்பனா வடிவ மென்று வாதுளாக மம், பேளட்கராகமம் முதலியன கூறா நிற்கும். மந்திர மென்ப தற்கு ம்=நினைத்தல், திர=காப்பாற்றல்; எனவே நினைப்பவனைக் காப்பது எனப் பொருள் கூறப்படுவ தல்லாமல் “மகாரச்சைவ மாயா ஸ்யாத் த்ருசப்தஸ் தாரகோபவேத்” என்று அசிதவாகமங் கூறிய வாறு, மா=மாயை. த்ரா=தாண்டு வித்தல்; எனவே மாயையைத் தாண்டிவிப்பது மந்திரமாகும் என்றும் பொருள் விரிக்கப்படும்.

“சுத்தமாம் விந்து தன்னிற் றேன்றிய வாதலானும்” என்று சிவஞானசித்தியார் கூறியபடி மந்திரங்கள் விந்துவினின்றுந் தோன்றிய வென்க. என்னை? உலகத்திற்கு முதற்காரணம் விந்து மோகினி மான் என மூன்றாகும். இந்த விந்துச்சத்தியே சுத்த மென்றும் பிரகாச மென்றும் அபர விந்து வென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகவே, குண்டலினி யென்னும் பரவிந்துவே விந்துமுதலாய மூன்றற்குங் காரணமா மென்றும், விந்துவின்கண் உண்டான சுத்தப்பிர பஞ்சத்திற்குச் சாந்தாத்மக மென்றும், மோகினியி லுண்டாயவற் றிற்குக் கோராத்மக மென்றும், மகானிலே யுண்டானவற்றிற்கு மூடாத்மக மென்றுஞ் சொல்லப்படும். அது,

மாதிருகா மந்திரரூப மூர்த்தி.

“அப்பிரமேய மரூப மவ்வியத்தம்” என்று வேதங்கள் கோஷித்தலாற் சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு மந்திர வடிவும் மாயாவடிவு மில்லை யென்பதுண்மையாய் இருக்கவும் ஈண்டு மந்திர வடிவங்கற் பித்த லெற்றோ வெனின் அறைதும்.

குகக் கடவுள் உண்மையே சரீரியல்ல ராயினும் மூவ்வகை யாண்மாக்களின் றியான பூசாநிமித்தம் மந்திராதி யுருவங்களையுடையா னக் கொள்க. எனவே யது கற்பனா வடிவ மென்று வாதுளாக மம், பேளட்கராசமம் முதலியன கூறா நிற்கும். மந்திர மென்ப தற்கு ம்=நினைத்தல், திர=காப்பாற்றல்; எனவே நினைப்பவனைக் காப்பது எனப் பொருள் கூறப்படுவ தல்லாமல் “மகாரச்சைவ மாயா ஸ்யாத் த்ருசப்தஸ் தாரகோபவேத்” என்று அசிதவாகமங் கூறிய வாறு, மர=மாயை. த்ர=தாண்டு வித்தல்; எனவே மாயையைத் தாண்டுவிப்பது மந்திரமாகும் என்றும் பொருள் விரிக்கப்படும்.

“சுத்தமாம் விந்து தன்னிற் றேன்றிய வாதலானும்” என்று சிவஞானசித்தியாரீ கூறியபடி மந்திரங்கள் விந்துவினின்றுந் தோன் றிய வென்க. என்னை? உலகத்திற்கு முதற்காரணம் விந்து மோ கினி மான் என மூன்றாகும். இந்த விந்துச்சத்தியே சுத்த மென் றும் பிரகாச மென்றும் அபர விந்து வென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகவே, குண்டலினி யென்னும் பரவிந்துவே விந்துமுதலாய மூன் றற்குங் காரணமா மென்றும், விந்துவின் கண் உண்டான சுத்தப்பிர பஞ்சத்திற்குச் சாந்தாத்மக மென்றும், மோகினியி லுண்டாயவற் றிற்குக் கோராத்மக மென்றும், மகானிலே யுண்டானவற்றிற்கு மூடாத்மக மென்றுஞ் சொல்லப்படும். அது,

போதநிறை சிவமறையோன் காஞ்சி வாழும்
 புனிதமிகு கச்சியப்ப குரவ னானேன்
 வாதமுறு புலவர்குழா மகிழ்ந்து போற்ற
 மதிமலிமா டம்புடைசூழ் குமா கோட்டத்
 தேதமறு சகாத்தமெழு நூற்றின் மேலா
 யிலகுகந்த புராண மாக் கேற்றி னானே.

முன்னையோர் முத்திநலத் தந்தணன்றன் பொருட்டா
 முதல்வனொரு வித்துவான் வடிவமதைக் கொண்டான்
 பின்னையுமோர் முத்திதலத் தந்தணனுக் கென்றே
 பிரான்மகனு மக்கோலம் பெட்புடனே கொண்டா
 னென்னையீ ததிசயமென் றெல்லவரும் பேசி
 யேத்திடவே † சோழியத்தின் விதிகாட்டி யிணைக்கத்
 தன்னவனை யழைத்ததொரு சகக்குரவன் மறையோன்
 றன்சாண மெனக்காணந் தானாக வளர்மே.

வித்வ மூர்த்தியே நமஃ

† இச்சரித்தானே வீரசோழிய மென்னுநால் கந்தபுராணத்திற்கு முற்பட்ட தென்
 றே தெரிகிறது. அங்ஙன மாகவுஞ் சிலர் குலோத்துங்க சோழன் வீரசோழ னென்பார்
 காலம் சாலிவாகனசகம் எண்ணுந் தவரையி லிருத்தலான் அவர் பொருட்டிச் செய்த
 வீரசோழியம் சாலிவாகன சகம் எழுநூற்றிற் செய்யப்பட்ட கந்தபுராணத்திற்கு மேற்
 கோணாலாமா நியாங்கனென வாசங்கித்து மலைகுவர். அவர் வீரசோழன் காலம் சாலி
 வாகனசகம் எழுநூற்றிற்கு மேலா மென்பதும், குலோத்துங்க சோழ னென்னும் பெயரு
 டைய அரசர் பலரென்பதும் காண்பரே லங்ஙன மாசங்கிக்க வொருப் படாரென்பது
 தேற்றம். “முக்குகாஞ்சியின் முற்றுணர் மேலையோர்” எனவரு உஞ் சிவாசாரியர் கூற்
 றுக்கள் இச்சரித்ததுடன் முரணமை வல்லார் வாப்க் கேட்டுணர்சு. விரிப்பிற் பெருகும்

லக்கில் வைத்துச் சகல உபசாரங்களுடன் தாமே தாங்கி நகர்வலஞ் செய்வித்து அரங் கேற்ற முடிப்பித்து வணங்கினர். ஆசங்கையுரைத்த புலவர் சுவாமிகள் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கி, “அடியேன் செய்த குற்றத்தை மன்னித் தருளவேண்டும்” என்று இரந்தனர். சுவாமிகள் “அன்பரே! நும்மா லன்றோ வித்தகைய பெருஞ் சிறப் படைந்தேம். எவர்க்கு முணரப்படா வொன்று வித்வகோலத் தாங்கி வரத் தரிசித்தேம். நீவிர் செய்த நன்றிக்கு யாமென் செய்ய வல்லேம்” என்று கூறினர்.

இங்ஙனங் கந்தபுராணத்தி னுண்மை கடைப்பிடித் தொழுகியுய்விப்பான் வித்வகோலங் கொண்டு வரலாற் கந்தக்கடவுள் வித்வழர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

தொண்டை மண்டல சதகம்.

அந்தப் புரமு மறுநான்கு கோட்டகத் தாரு மொன்றாய்க்
கந்தப் புராணம் பதினா யிரஞ்சொன்ன கச்சியப்பர்
தந்தப் பல்லக்குச் சிவிகையுந் தாங்கியச் சந்நிதிக்கே
வந்தப் புராண மரங்கேற்றி னுர்தொண்டை மண்டலமே.

கந்த புராணச் சுருக்கம்.

போதமுறு குதமுனி புகன்ற காந்தப்.

புகழ்க்கடலிற் படிந்ததன்கட் பொருள தான
மேதகுவண் புனலருந்தி வைய முய்ய
வெய்யதுயர்ப் பிறவியெனும் வெம்மை தீரத்
தாதவிழ்ப்பும் பொழிற் காஞ்சிக் குவட்டி லேறிச்
சலதியமு தினைநிகர்செந் தமிழ் தான
காதன்மழை பொழிந்தவருட் கொண்ட லான
கச்சியப்ப னிருபாத முச்சி வைப்பாம்.

அபியுக்தர் வாக்கு.

வேதமொடு வேதாங்கம் பயின்று வல்லோன்
விரிந்தசிவா கமமுணர்ந்து மேன்மை பூண்டோன்

யோக சித்தர்வேண்டுருக் கொள்ளுமா போல்” என்று சீவஞான சித்தியார் தெரித்தவாறே யிச்சையானே யவ்வுருவங் கொள்வா ராயினார். ஒரு திருக்கரத்திற் புத்தகமும், மற்றோர் கரத்திற் றண்டித் தரித்து, ஒரு திருமுக மிருதிருக்காங்க ளுடனே கடப்ப மாலே மார்பிற் புரளாசிற் ப, விபூதியைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்த திரு வரு விளங்க, கண்டிகை கவினக்குமரக் கோட்டத்தை யண்மினார். ஆசங்கை கூறிய புலவர் பரிதியைக் கண்ட பங்கயம் போல யாவர்க்கும் முன்னதாக விரைந்து சென்று பணிந்து, “தேவரீர் யாண்டு ளீர்? திருக் கரத்துள்ள புத்தகம் யாது? ” என வினவினார். புலவர் பெருமான் “ யாஞ் சோழ தேயத் துள்ளேம். ஈண்டுக் கந்த புராண வரங்கேற்ற நிகழ்வ துணர்ந் தது காண்பா னுவகையுடன் வந்தேம். கையினுள்ள புத்தகம் வீரசோழிய மாகும்” என்றனர். ஆசங்கைப்புலவர் அதனைவாங்கிச் * சந்திப்படலப் பதினெட்டாஞ் செய்யுளைக் கண்ணுற்று விதியிருத்த லுணர்ந்து பேராணந்த முற்றார். சுப்பிரமணியக் கடவுளாகும் புலவசிகாமணி சபையிலுள்ளார் யாவரையுந் திருநோக்கஞ் செய்து “சபையீர்! நுந்த மாசங்கை நீங்கிற்றா?” என வினா யபோது அவையும் ஆமாம் என முழங்கிற்று. “இனிப்புராணத்தை யாங்கேற்றுகிர்” எனவித்வமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். சபையார் யாவரும் என்றுமடையாத பெரு விம்மிதங் கொண்டு சுவாமிகளையும் புராணத்தையும் பன் முறை வீழ்ந்து வணங்கினர்; புகழ்ந்தனர்; கூத்தாடினர்.

முருகக் கடவுளின் றிருவருளை வியந்து மெய்யன்புடன் அரங்கேற்றுவிக்க விரும்பி, இருபத்து நான்கு கோட் டத்து முதலிமார் ஈனும் சுவாமிகளையும் புராண முறையினையும் யானைத் தந்தப் பஸ்

* சந்திப் படலம் பதினெட்டாஞ் செய்யுளாகது - நான்கொடு மூன்றென்ப தாமுயி ரின்பின்பு நவ்வுருமே - லேன்ற ஞகாரம் தாப்பதி னைந்திடுவெ டெண்ணிரண்டாய்த்-தோன்று முடற்பின்னகாரம் வரினிரண் டெம்மொருகா - லான்றவைத் தாமுடி லாமுன்பி லொற்றுக் கழிவுமுண்டே” எனவரும்.

யான குமாரக் கடவுள் நங்கனவில் எடுத்துக் கொடுத்தருளிய திருவாக்காகும் என்றார். புலவர் “சுவாமிகளே! தேவரீ ருரைப் பண வுண்மையே யாக. இறைவனுந் தான் விதித்த சங்கேதத் தைக் கடந்துசேற லன்னோன் முதன்மைக் கிழுக்கன்றே. தேவரீ ரிறைகூறுது இறைவனடி யென்ப தீண்டைக் கேலாது” என்றார். சுவாமிகள் அரங்கேற்றத்தை “நிறுத்தி நாளைத் தினம் அதற்கு விடை கூறுதும். எத்துணைக் கடாக்கள் வரினும் அவையிற்றுக்கு விடை விடுக்க வன்றோ விறைவன் விடை கொண்டான். அவ்வி டையுடையான் மகனெமை யுடையானாகலி னிதற்கு விடை கொ டுக்கு” மென்று எழுந்து அன்புடன் பூசை செய்து அற்றை யிரவி லே ஒன்று மருந்தாது,

“ஆறுமா முகப்பிரா னன்றி யிவ்விடை - வேறாரு துணையிலே மெய்ம்மை யீசெனத் - தேறின னவனடி சிந்தை செய்துளான் - மாறிழி யருவிரீர் வழியுங் கண்ணினு” ராகி மிக்க விசனத்துடன் கோயிற் றிருச்சந்நிதிக்கணை கிடந்தார். அன்ப ரிடரகற்றும் அறு முக நாதன் அவர்தஞ் சொர்ப்பனத்தி லெழுந்தருளி, “அன்ப னே வருந்தற்க. நாளைத் தினம் சோழ தேயக்கண் வசிப்பா னோர் புலவன் வரும். அன்னோன் கையின் வீரகோழிய மெனப் பெய ரிய இயல்நூல் இருக்கும். அதன்கட் சந்திப் படலத்துப் பதினெட் டாஞ் செய்யுளிற் நிகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதியுளது” என்று மறைந்தருளினார். சுவாமிகள் விழித்தெழுந்து பாவச மடைந்து ஆனந்தக் கூத்தாடி, வழக்கப்படி பூசை புரிந்து அரங்கேற்றச் சபைக்கண் சென்று நிகழ்த்தனவற்றை யெல்லாஞ் சபையார்க்குத் தெரித்தார். சபையி லுள்ளா ரெவரும் ஆனந்த மடைந்து புலவரின் வருகையை யெதிர்போக்கி யிருந்தார்.

அப்போது குமாரக் கடவுள் தந்தையார் கொண்ட வித்வக் கோலத்தைத் தாமுங் கொள்வான் திருவுளங் கொண்டு “வித்தக

காண்டங்களையும். “மாத்திரை யெழுத்திய லசைநிலை யெனா” என வொல்காப் பெரும்புகழ்த் தோல்காப்பியனு ரெடுத்தோதிய செய்யுளுறுப்பு முப்பாளுக்கும் பெரிது மமையச் சொற்சுவை பொருட் சுவை முதலிய வெச்சுவைகளு மியன்றுவா” பெருங்காப் பிய நிலை பேசங் காலை - வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றி னென் - நேற்புடைத் தாக முன்வா வியன்று” என்வருஉஞ்சுத் திரத்தாற் றண்டியாசிரியர் சொற்றாங்குப் பெருங் காப்பியத்திற் குரிய விலக்கண மெல்லா நிரம்பப் பெற்றுப் பதினாயிரத்து ழந் தூற்று நாற்பத்தாறு பாக்களாகப் பாடி முடிந் தருளினார்.

அவ்வரிய நூலை யாங் கேற்ற வேண்டு மென்று அடியவர் விழைந் தாங் கஃதியற்ற வியைந்தருளினார். குமர கோட்டத்திரு மண்டப மெங்கணும் விதான முதலியவற்றினுந் தோரணங்களா னுமழகு செய்து வேண்டியனவற்றை யெல்லா மாங்குள்ளா ரடியர் தந்து முற்றினார். கச்சியப்ப சிவாகாரிய சுவாமிகள் சுபதினத்தே புராணத் திருமுறையையலங்கரிப்பித்து அன்புடன் அதற்கர்ச்சனை புரிந்து முதற்காப்புச் செய்யுளைப் படித்து “திகழ் தசக் காச் செம் முகம் ஐந்து உளான்—விளங்காநின்ற பத்துத் திருக்காங்களையுஞ் செவ்வியஐந்து திருமுகங்களையு முள்ள சிவபெருமானது” என்று அருத்தம் உரைத்தார்.

அவைக்கட் குழியுள்ள புலவரு ளொருவ ரெழுந்து, உலக குருவென்னும் புட்பகிரி சந்தானச் சுவாமின்!” திகழ் தசம்— திகடசம் எனப் புணர்தற்கு விதி யாண்டையது? தோல்காப்பிய முதலிய விலக்கணங் களினுங் கண்டிலேம். ஆகவினதற்குச் செவ்வு னிறையளித்தருள லாவசியகமா மென் றியம்பினர். அவர் வினாயநீர் மையானே யவையத்தாரு மஃதுண்மையெயென் றகமகிழ் பூத்தனர். சுவாமிகள் புலவரைநோக்கிப் “புலவீர்! அவ்வடி யெம் வாக்கன்று. ஈண்டுச் சாந்நித்தியா யெழுந்தருளி விளங்குஞ் சர்வார்த்தநியாமி

வந்த குமரகோட்டக் குகார்ச்சனைத் தொழிலையே சிவாகம விதிப் படி தாமுஞ் செய்து வந்தார்.

குக பரப் பிரமத்தையே வழிபடு கடவுளாக் கொண்ட சுவாமி கள் சைவ சித்தாந்தத்தையே யுண்மை நிலையெனக் கொண்டு தமிழினும் மிக்க ஆர்வம் வைத் தொழுகினார். செந்தமிழ்ப் பரமாசாரிய னான சிவகுகக்கடவு ளொருநா ளவரது சொப்பனத்தின்கண் எழுந்தருளி, “அன்பனே! வடமொழிக் கந்த புராணத் துள்ள எமது புகழ்ச் சரிதையைத் தமிழிற் பாடுகி” என் றுஞ்ஞாபித்து, “தீரட சக்கர சீச் சேம்முக மைந்துளான்” எனவும் அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந் தருளினார். சுவாமிகள் வழித் தெழுந்து “புழுத்த நாயினுங் கடையேனாகிய அடியேனை யொரு பொருட் படுத்திப் பரம தெய்வம் எழுந்தருளிப் பணித்தவா நன்று நன்று” என்று திரு வருளை வியந்து வாழ்த்திச் சுப முகூர்த்தத்திலே கந்த புராணத் தைப் பாடத் தொடங்கினார்.

வடமொழிக் கந்த புராணத்தி லாறுசங்கிதையுட் சங்கர சங்கிதையிற் பன்னிரு கண்டத்துண் முதற் கண்டமாகிய சிவ ரகசிய கண்டத்தி னெழு காண்டங்களுண் முதலாறு காண்டத்தையே மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினார். பாடியகவிகளை யவ்வத்தினத்தி லேயேஎட்டி லெழுதிக் குமரகோட்டத் தெம் பெருமானாது திரு வடிக்கீழ்வைத்து அருச்சித்துத் திருக்கதவந் திருக்காப்பிட்டுச்செல் வார். மற்றைநாட் புலரியிற் றேய்ந்து சந்தியாவந்தன முதலிய கடன்களை முடித்துத் திருக்கோயிற் கதவு திறந்து பார்க்குங் காலத்தில் ஆங்காங்குள்ள பாடல்களிற் றிருத்தஞ் செய்யப்பட்டிருத் தலைக் கண்டு கரையிலா மகிழ்ச்சி யடைந்து, கசிந்து கசிந்துருகு வார். எம்பெருமான் றிருவரு ளிருந்தவா நென்னே யென்னே யென்று சாலவும் வியப்புக்கொண்டு தலையா மன்புந் தலைக்கொளப் பெற்றார். உற்பத்தி காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தகடி காண்டம் என்னும் ஆறு

தாற் போலக் குமர கோட்டத்து அடிகளா ரருளினாலே கானத்தி யப்ப சிவாசாரியார்க்கு ஓர் தவக் குமாரர் உதித்தார்.

அவர்க்கு உரிய காலங்களிலே செய்ய வேண்டிய சடங்குகள் செய்து கச்சியப்ப சிவாசாரியர் என்று நாமகரணமுஞ் செய்தனர். பின்னர் ஐந்தாம் வயதிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப்பட்டது. கச்சி யப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் குகக் கடவுளின் றிருவருளினாலே இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்கள், உபநிடதங்கள், வியாச சூத் திரம், மீமாஞ்சை, பாதஞ்சலம், வைசேடிகம், மிருதி, நியாயம், சிக்கை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி, உபவேதங்கள், புராணங்கள், காமிகம் முதலிய இருபத் தெட்டாக மங்கள், உபாகமங்கள் முதலிய வடமொழி நூல்களின் மிக்க பாண் டித்திய முடையவ ரானார்.

“சிவசாஸ்திர, சமாயுக்தாஃ பசுசாஸ்திர பராங் முகாஃ|

ப்ராஹ்மணாதி சதுர்வர்ணாந் ஆசார்யாஸ்துப்ர கீர்த்திதாஃ|

என்று சைவபுராணங் கூறியவாறு பசு சாத்திரங்களை யெல்லாம் பயிலாது கழித்துச் சிவசாத்திரங்களையே பயின்று ஆசாரித்துவ மடைந்தார். சிவாகமத்தில்இலக்கம், அதிற்பாதி(௫௦௦௦௦) அதிற்பாதி (௨௫௦௦௦)முறையே அத்தியயனஞ் செய்பவர்முறையே குரு சிரேட் டர், மத்திமகுரு, அதம குரு எனக் கூறலால் இலக்கங் கீரந்தங்கள் வரையில் அத்தியயனஞ் செய்யு மாசாரியத்துவ முதன்மை பூண் டார். தமிழினுந் தேவார திருவாசகங்கள், திருக்கோவையார், இறை யனார் அகப்பொருள், தொல்காப்பியம், அகப்பாட்டு, புறப்பாட்டு, ப திற்றுப்பத்து, பரிபாடல், இசைநூல், முத்தொள்ளாயிரம், தாளசமுத் திரம், திவாகரம், கயாகரம், பாதசேனாபதியம், இசைமாபு முதலிய பலப்பல நூல்களையுங் கற்று வல்லவராயினார். சுப்பிரமணியப் பெரு மானே புரமபதி யென்று உண்மையி னுணர்ந்து தந்தையார் செய்து

சாலிவாகன சகவருடம் * எழுநூற்றிற்குச் சமமான கலியுக வருடம் மூவாயிரத் தெண்ணூற் றெழுபத் தொன்பதிலே, தொண்டை மண்டலத்திலே சப்த முத்தித் தலங்களுட் சிறந்து பற்பல மகிமைகள் செறியப் பெற்றதாகி விளங்குங் காஞ்சி புரத்திலே, “சிவேந ஸ்தாபிதச் சைவ சைவேந ஸ்தாபிச் சிவஃ| சிவ சைவ விசு த்தாத்மா சசிவ ப்ராஹ்மணே குருஃ| (சிவாகமஞ் சிவபெருமானாற் றூபிக்கப் பட்டது. சிவபெருமான் சிவாகமத்தாற் றூபிக்கப்பட்ட னர். சிவபெருமானாலுஞ் சிவாகமங்களாலுஞ் சுத்த ஆன்மாக்களா யுள்ள சிவப்பிராமண ரென்னுஞ் சைவாசாரியர் தாபிக்கப் பட் டனர்.) என்று காரணாகமங் கூறிவிதந்த பஞ்ச விருடி கோத்திரத் தவர்களான ஆதிசைவ மரபின்கண் காளத்தியப்ப சிவாசாரியர் என்னு மருந்தவப் படிவர் ஒருவர் இருந்தார்.

சுப்பிரமணிய பக்தியின் மேற்பட்ட அவர் “ஈறுசேர் பொழு தினு மிறுதி யின்றியே - மாறிலா திருந்திடும் வளங் கொள் காஞ் சியிற் - கூறுசேர் புனைதரு குமர கோட்டம்வா - ழாறுமா முகப்பி ரா னடிகள்” போற்று மருச்சகராய் விளங்கினர். மூன்றிலக்கங் கிரந்தங்களை யுடைய சிவபுராணம் பத்தனுள், ஒரிலக்கங் கிரந்தங் களையும் ஐம்பது கண்டங்களையும் † ஆறு சங்கிதைகளையு முடைய காந்த புராணத்தி னோர் சங்கிதையின் பாகஞ் செந்தமிழிற் செவ் வனே வருதற்கேற்ற புண்ணிய மெல்லாந் திரண்டோர் வடிவெடுத்த

* சாலிவாகன சகவருடம் எழுநூற்றிற்கு, ஆங்கிலேய வருடம் எழுநூற் றெழு பத்தேழாம் வருடம். எனவே யிறறைக்கு ௧௧௨௬ஆத்திற்கு முன்ன ரென்க.

† சனற் குமர சங்கிதை ௮௦௦௦ கிரந்தமும், குதசங்கிதை ௬௦௦௦ கிரந்தமும், பிரமசங்கிதை ௬௦௦௦ கிரந்தமும், விட்டுணு சங்கிதை ௮௦௦௦ கிரந்தமும், சங்கர சங்கிதை ௬௦௦௦௦ கிரந்தமும், குர சங்கிதை ௬௦௦௦ கிரந்தமும் ஆக ஒரிலக்கங் கிரந்த சங்கியை கண்டு கொள்க. சங்கரசங்கிதை பன்னிரு கண்டங்களை யுடையது. அவற்றிற் பதின் மூவாயிரங் கிரந்தங்க ளுள்ள முதலாக் கண்டமறிய சிவாகசிய கண்டத்தின் ஏழு காண் டங்களுள் முதலாறு காண்டமே யின்புப் பாகமெனப் பட்டன.

வித்வ மூர்த்தி.

உசக

குணநூல்.

துடியாடல் வேன்முருக னுடலதனுக்
கொடியா வுறுப்போரைந் தாம்.

சீலப்பதிகாரம்.

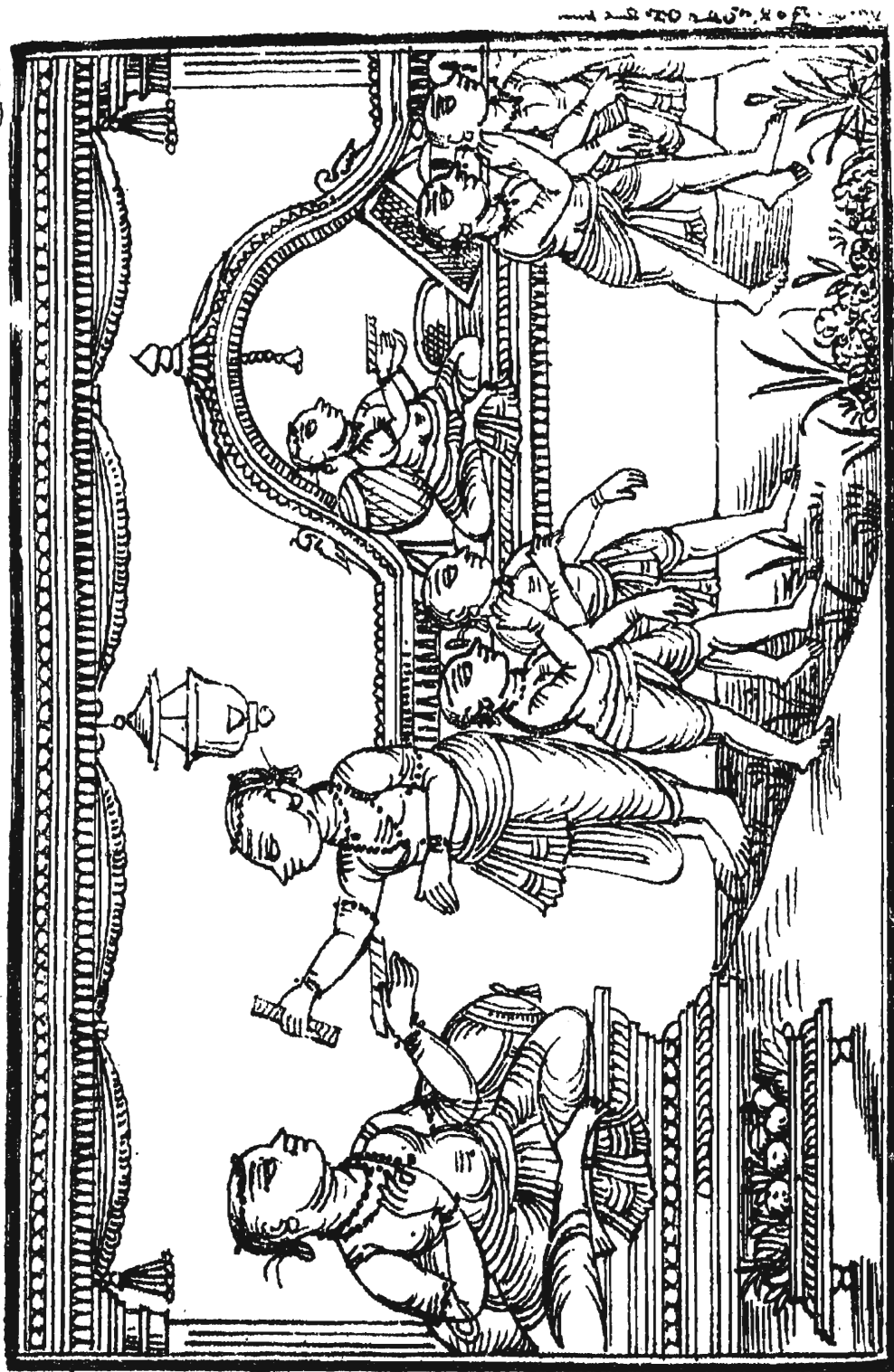
மல்லி னுடலு மாக்கட னடுவ
ணீர்த்திரை யாங்கத்து நிகர்த்துமுன் னின்ற
சூர்த்திறங் கடந்தோ னுடிய துடையும்.

துடிக்கூத்த மூர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத் திரண்டாவது,

வித்வ மூர்த்தி.

“மகனறிவு தந்தை யறிவு” என்ற முதுமொழிப்படி சுப்பிரமணி
யக் கடவுள் தந்தந்தையா ரெவ்வெத் தொழில்களை யியற்றி நின்றன
ரோ, அவ்வாறே தாமும் அவைபோலத் தொழில்களை யியற்றியருள்
கின்றார். என்னை? சிவபெருமான் அருண்மொழித் தேவராகிய பூதீ
சேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கு “உலகெலாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்”
என அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகிய
பெரிய புராணத் திருவருட் பாவைப் பாடுவித்தாற் போலக் கந்தக்
கடவுளார் தாமும் ஓர் பெருங் காப்பியத்தை யடியெடுத்துக் கொ
டுத்துப் பாடுவித்த சரிதம் பெறப்படுகின்றது. தந்தையார் தருமிக்
களித்த கவியை மெய்ப்பிக்குமாறு வித்வ கோலங் கொண்டு புலவர்
குழுமிய வவைக்களஞ் சென்றங்கு, மைந்தரா மிவருந் தாம் அடி
யெடுத்துக் கொடுத்தருளிய கவியை மெய்ப்பிக்குமாறு வித்வ கோ
லங்கொண் டெழுந்தருளினர். அவற்றின் வாலாற்றைச் சுருக்கிக்
கூறுவாம்.

சித்வ முர்த்தி.

யந்தரி முழுவொடு சந்திர வளைய
மொந்தை முரசே கண்விடு தூம்பு
நிசாளந் துடுமை சிறுபறை யடக்க
மாசி றகுணிச்சம் விரலேறு பாகந்
தொக்க வுபாங்கந் துடிபெரும் பறையென
மிக்க நூலோர் விரித்துரைத் தனரே.

என்னு நாடக நூல் சூத்திரத்தாற் பெறப்படுங் கருவிகளுள்
முடிவிலே தட்டுதற் குரிய உடுக்கை யென்னுந் துடியையொலித்து,
உல்லோலம், கல்லோலம் என்னுஞ் சிறுதிரை பெருந்திரைகளையே
ஆடும் அரங்க மாகக் கொண்டு, திருவடிச் சிலம்புகள் கலகலெனக்
கறங்க ஆடியருளினர். அவ்வாடலாலே சூரபன்மனா மசுரனது மாய
ங்களெல்லாஞ் சூரியன்முற்பட்ட பணிப்படலங்களே போலத் தொ
லைந்தன. வேற்படையாற் றருவைப் பிளந்து தேவர்ப் புரந்தார்.
இக்கூத்து ஐந்துறுப்புக்களை யுடைத்து.

இங்ஙனந் துடியென்னுங் கருவியைத் தட்டிக் கடனடுவனே
துலாமதி வளர்பக்கத் தாறா நாளிலே பெருமான் றிருநடனஞ்செய்
தருளலாற் றுடிக் கூத்த முர்த்தி யாயினர்.

மதிவாணர் நாடகத் தமிழ்நூல்.

கடையமிந்தி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமற் கும்பஞ்—சுடர்விழியாற்
பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையான் பாண்டரங்கங்
கொட்டியிவை காண்பதினோர் கூத்து.

புரமெரித்தல் சூர்மார் துளைபடுத்தல் கஞ்ச
நூரனெரித்தல் வாணனைவா னுய்த்தல்—பெரிய
வான்முத லாகவே லன்முதன் மாயோ
னமர்முத லாடிய வாறு.

நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. மரக்கால் ஆவது - கொடுங் கோ பத்தை யுடைய அசுரர்கள் வஞ்சத்தானே வெல்லக் கருதித் தேன் பாம்பு முதலிய வருவெடுத்துப் படுகளந் தோறும் புகுதலை யறிந்து துர்க்காதேவி யவற்றைக் காலால்நெரித் தழித்தற்கு மரக்கால் மே லேறின்று ஆடியது. இதுவு நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. பாவைக் கூந்தாவது - அசுரர்கள் கொடியபோரைச் செய்வதற்கு வந்த கா லைத் தன்னைக் கண்டு மோகித்து வீழும்படி திருமகளா மிலக்குமி தேவி, சோ நகரத்திலே கொல்லிப் பாவைவடிவா யாடியது. இது உறுப்புக்க ளிரண்டினை யுடைத்து.

இங்ஙனம் பத்தாடலும் விரிக்கப்பட்டன. ஏனைய துடியா டல்பற்றிச் சிறிது கூறுதும். முன்னர் ஞான்று காசிப முனி குமார னான சூரபன்மனுடன் யுத்தம் புரியாரின்றி காலத்து, அன்றோன் பொருகளம் விடுத்துப் பொருகடல் புக்கு எரியன்ன தளிரும், புகை போலு மிலைகளும், தங்கம் போலும் மலர்களும், பச்சைக் கற்கள் போலும் பிஞ்சுகளும், மாணிக்கம் புரையுங் கனிகளும், மேகங்களை யொத்த கிளைகளும் உடைய இலக்க யோசனை யடர்த்தியா யுள்ள தலைகீழான மாமாவடிவங் கொண்டு நின்றான். அவன் வஞ்சத்தை யுணர்ந்த குகப்பெருமானார் அவ்வஞ்சங்களும் மாயைகளும் ஒழிபு மா ரென்று செய்தருளினார். தந்தை யாகிய சிவபெருமான் ஆணந் தாண்டவ மென்னும் பஞ்சகிருத்திய நடனஞ் செய்தருளுங் காலத் துக் கடைத்தட்டட்டிங் கருவியென நூல்களான் விதக்கப்பட்ட துடியென்னுங் கருவியை யொலித்தாடி யருளல் சிவண, தாமும் நூல்களிலே நாடகக் கருவிகள் என்று கூறப்பட்ட,

பேரிகை படக மிடத்தை யுடுக்கை
சீர்மிகு மத்தளஞ் சல்லிகை காடிகை
துயிலை குடாமுழாத் தக்கை கணப்பறை
தமருகந் தண்ணுமை தாவி றடாரி

இருந்துந் தொழில் செய்யாது நின்றலினென்க. அது“ ஆடலின்றி நிற்பவை யெல்லா - மாயோ னுடும் வைணவ நிலையே” என்றார் கூத்தநூலாரும். இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

கோடு கோட்டியாவது - நாரண பாணத்தையும் மலைச் சிலையையு முடைய தேவர்பெருமான் சிரித்தருளாநிற்ப முப்புரத் தவுணரும் வெந்து சாம்பரான பாரதி அரங்கத்திலே யுமையம்மையார் பாணி, தூக்கு, சீரென்னுந் தாளங்களைச் செலுத்த, வென்றி யாணந்தத்தாற் கைகொட்டி நின்று ஆடியருளியது. கொடுங் கொட்டி கொடு கொட்டி யென விகார மாயிற்று. இது நான்குறுப்புக்களை யுடைத்து. துடையாடல் - சத்திர நடன மூர்த்தி என்னும் பராக்கிரமக் கட்டெரித்தாம். ஆங்குக் கண்டு கொள்க.

துடக் கூத்தாவது - காமன் புத்திரன் அநிருத்தனைச் சிறை மீட்டல் காரணமாக வாணன் நகர மாகிய சோவென்னும் புரியின் வீதிக்கட் கண்ணன்குடங்கொண்டாடியதாம். அக்ரீடம்பஞ்சலோகத்தாலும் மண்ணுலு மியற்றப்பட்டதென்க. இது ஐந்துறுப்புக்களை யுடைத்து. பாண்டரங்கக் கூத்தாவது-வானோராகிய தேரிலே நான்மறைகளாங் கடும்பரிபூட்டி யலங்கரித்துக் கூர்முட் பிடித்துச் சாரதியாயமர்ந்த பிரமன் தன் நேவியின் பிரிவிற்கு ஆற்றாது மாழ்கிய காலை யதனைநீக்கற் பொருட்டு இறைவனே சரச்சுவதி யருவந் தாங்கி யாடி யருளியதாம். இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து.

மற்கூத்தாவது - கஞ்சனா லேவப்பட்ட மல்லர்களைவேறல் காரணமாகக் கண்ணனா லாடப்பட்டது. இது ஐந்துறுப்புக்களை யுடைத்து. கடையமாவது - வாணனகரத்தின் வடக்கு வாயிற்க னுள்ள வயலி னிடத்தே இந்திராணி யாடியது. இது ஆறுறுப்புக்களை யுடைத்து. பேடாவது - காமன் தன்மகன் அநிருத்தனின் சிறை மீட்டற்குத் தன் னுண்மைதிரிந்த கோலமாகிய முலை முதலாய பெண்ணுறுப்புக்கள் பலவு முடைய பேடாகி யாடியது. இது

வான் றிருவுளங் கொண்டார். பூதர்களாலே தமக்குக் கவிக்கப் பட்ட குடையொன்றை யெடுத்து முன்னே சாய்த்து, அதனையே * யொரு முக வெழினியாகக் கொண்டு நின்று ஆடியருளினார். அதனையவர்கள் தம் மூடி வஞ்சனைக ளெல்லாம் ஒழிந்து புறங் காட்டி யோடினர். சத்திரத்தையே திரையாகக் கொண்டு குமராக் கடவு ணடித்தமையாற் சத்திர நடன முர்த்தி யாயினர்.

சிலப்பதிகாரம் - கடலாடுகாலை.

படைவீழ்த் தவுணர் பையு ளெய்தக்
குடைவீழ்த் தவர்மு னாடிய குடையும்.

சத்திர நடன முர்த்தியே நமஃ

ஐம்பத் தோராவதீ,

* துடிக்கூத்த முர்த்தி.

இத்துடிக் கூத்துத் தெய்வக் கூத்துப் பதினொன்றனுள்ளொன்று தெய்வக் கூத்துப் பதினொன் றாவன—அல்லியம், கொடுகொட்டி, குடை, குடம் பாண்டாங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மாக்கால் பாவை என்னு மிவைகளாம். இவையிற்றுள் அல்லியமாவது - கஞ் சன்றன் வஞ்சத்தாற் கொல்லவந்த குவலயா பீடமென்னும் யானை யையதன்கோட்டை யிறுத்தற்கு மாயோனாள் ஆடப் பட்டதாம். இது வைணவநிலையென்றும் அலிப்பேடென்றுஞ் சொல்லப்படும். என்னை? முகம், மார்பு கை கால்களின் வட்டணையும் அவநயமும்

* ஒருமுக வெழினி யென்பது - நாடகம் ஆடும் அரங்கி னிடத்துக் கட்டப்பட்டுத் திரைகள் மூன்றனு ளொன்று. இடத்துண் றிலையிற் கட்டப்படும் உருவு திரையே யஃ தாகும். “முன்னிய வெழினிதான் மூன்று கைகப்படும்” என மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் னாலரும், “அரிதாங்கிற், செய் தெழினி மூன்றமைத்துக் சித்திரத்தாற் பூதரையு - மெய்த வெழுதி யியற்று” என்ப பரத் சேனாபதிய னாலாரு முரைத்தமை சிதற்றெனக் காண்க.

இத்தகைய சூடையாடல் முன்னர் நாளிலே அதுலராய், சின் மாத்திர மூர்த்தியாய், சாந்தராய், சர்வதோ முகராய், சர்வஞ்ஞத் துவராய், அதிசூக்குமராய், விசுவாதிபராய், இரண்மயராய், பசுபதியாய், வேதாந்தக் கிருதாய், அப்பிரமேயசர்ய, சமானாதிக நாமரூப குணரகிதராய், தத்துவாதீதராய், வரராய், சகள ரிட்களராய், அத்து வாழர்த்தியாய், தத்துவ பிரேரகராய், ஞான சத்திதராய், காலத் திரயாதீதராய், அத்துவிதராய், சாந்தியதீதாதீதராய், நிராமயராய், நிர்மலராய், நிரஞ்சனராய், பிரபுவாய், அசிந்திதராய், அசுரகாலாந் தகராய், சிகிவாகன குக்குடத் துவசராய், அகண்டாகார சிற்குண னந்த மூர்த்தியாய், சர்வ லோக நாயகராய், எண்குணராய், பிர ணவரூபராய், பிரண வார்த்தராய், உபய கதிர்காம சாந்ரித்தியராய், செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியராய், சகல கலா வல்லப மூர்த்தியாய், பா சிவாசாரியராய் விளங்கா நின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளாலே யாடிய ருளப்பட்டது.

அற்றே லது எவ்விடத் தெது காரணமாக ஆடியருளப் பெற்ற தென்னிற் கூறுதும். தேவரைப் புரத்தற்காகக் குகப் பெருமானார் அசுரர்களுடன் போர் செய்தருளினார். அதுகாலை யவ்வவுணர்கள் யாவரும் தாங் கொண்ட சூலம் வேல், மழு, சக்கரம், தண்டு, வான், தோமரம், கேடகம், முசலம், வில் பாணம் முதலிய படைக்கலங் களை யெல்லாம் அறுமுகப் பகவன்மீது பிரயோகித்தனர். அவைக ளெல்லாம் பாதத்தில் மலர் போல வீழ்ந்து துண்டுகளாய்க் காணா தாயின. அங்ஙனங் தம்படைகளை யெல்லா மிழ்ந்து நிராயுதராய் வலிமை குன்றி வருத்தம் உற்ற மாத்திரையே நியாயப் போர்புரிந்த முருகனுக்கு அருள் தோன்றிற்று.

நிராயுதராய் நிற்பாரைக் கொல்லுத லறமன்றாகலானும், யா தேனுமோர் திருவிளையாடலைப் புரிந்து நிற்பின் அதற் கிடையில் அன்னவ ரெல்லாம் வெல்லற் குரிய வுபாயங் கண்டு மேற்கொள்வா ரென்னு மெண்ணத்தானும் ஒரு திருவிளையாடல் புரிந்தருள்

மென்னும் பதினாறு வகை யங்கக் கிரியைகளும், அப வேட்டிதம், உபவேட் டிதம், வியாவர்த்திதம், பராவர்த்திதம் என்னு நால்வகை வருத்தனையும், சதூரச் சிரம் முதலாக வலிதை யீராகவுள்ள முப் பதுவகை நிருத்தக் கையு முடையன வாகும். அது “அறுவகை நிலையு மைவகைப் பாதமு - மீரெண் வகைய வங்கக் கிரியையும்- வருத்தனை நான்கு நிருத்தக்கை முப்பது - மத்தகு தொழில வாகு மென்ப” என்னுஞ் சுத்தானந்தப் பிரகாச பரதநாபி கூற்றாற் றெ ளிக.

இவை யெல்லாம் அகக் கூத்துப் புறக்கூத்து என்னு மிரு வகைக் கூத்தினு ளடங்கப் பெறும். அவற்றுட் புறக் கூத்திற்சூரிய ஆடல்கள் பெருநடை, சாரியை, பிரமரி, பதினொராடல் என்பனவு மாம். பதினொராடல்க ளாவன:—அல்லியம், கொடு கொட்டி, குடை, குடம், பாண்டாங்கம், மல், துடி, கடையம், பேடு, மாக் கால், பாவை எனனு மிவைகளாம். இவற்றுண் முன்னைய ஆறும் நின்றாடல் எனவும், பின்னைய வைந்தும் வீழ்ந்தாட லெனவுஞ் சொல்லப்படும். இப்பதினொன்றும் வஞ்சக முள்ள அசுரரைக் கொல்லுமாறு தேவர்களால் ஆடப்பட்டமையாற் றெய்வ விருத்தி யெனவுஞ் சொல்லப்படும். அவையிற்றை,

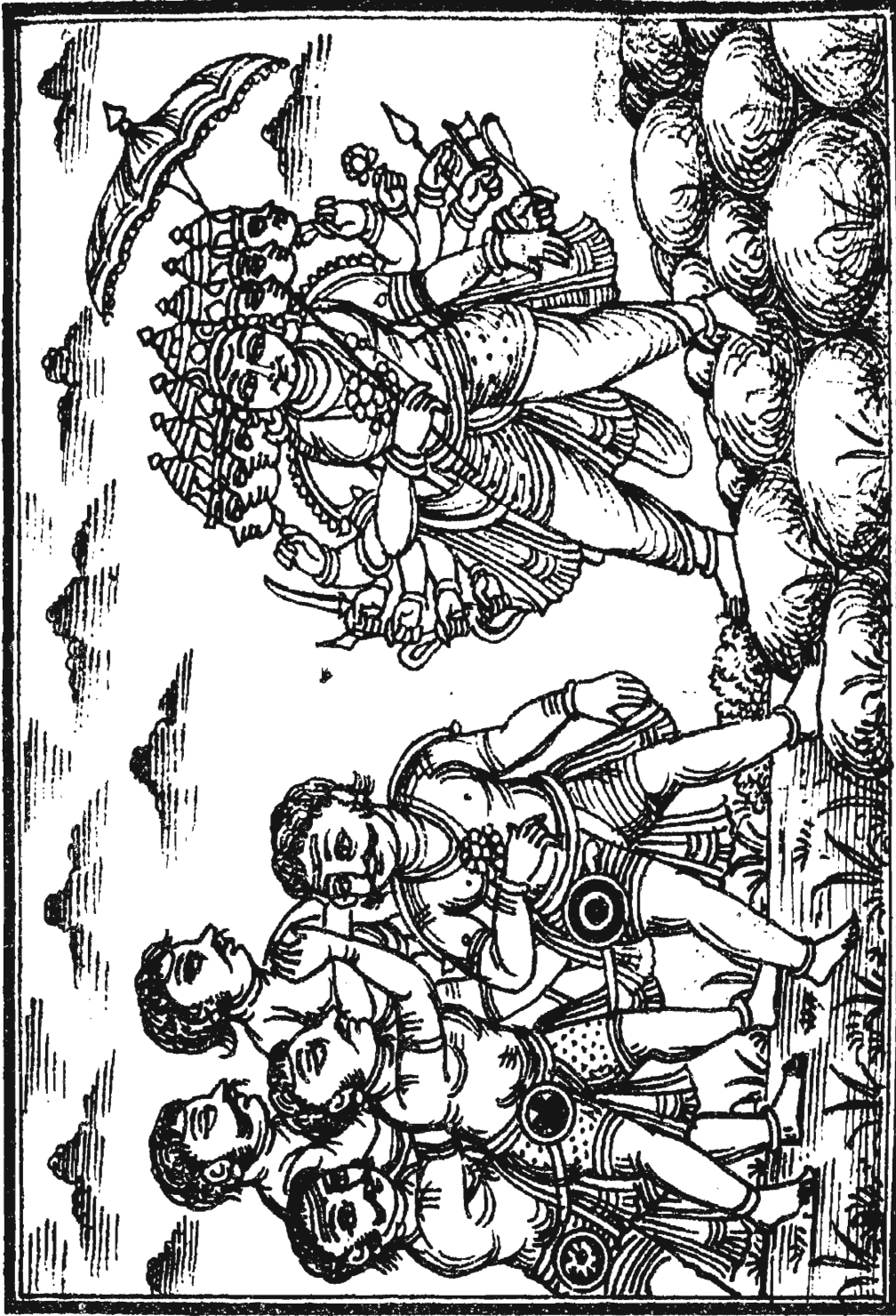
“அல்லியங் கொட்டி குடைகுடம் பாண்டாங்க

மல்லுட னின்றாட லாறு.”

“துடிகடையம் பேடு மாக்காலே பாவை

வடிவுடன் வீழ்ந்தாட லெந்து.”

என நாடகநூல் கூறிற்று. இவையிற்றுட் சத்திர நடனமென் பது குடையாடல் என்று சொல்லப்படும் மூன்றாவது ஆடலாம். சத்திரம்—குடை. இக்கூத்து நின்று ஆடலின்பாற் படும். இச்சத் திர நடனம் நான்கு உறுப்புக்களை யுடையது. அது “அறு முகத் தோ னுடல் குடைமற் றதற்குப் - பெறுமுறுப்பு ளான்கா மெனல்” என்ற சூத்திரத்திற் கண்டது.

சு. பி. இராஜகோபால்

சுந்திரா-நாமினி.

தாரகாநிஹதஃஷ்யஸ்தாபாபேவாஹவஃ-யஃ!
 ஸாஹவாஸ்யாபேவஹவஃ-யஃஸிவாஹவஃ!

தாரகாசுர சங்கார மூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பதாவது,

சத்திர நடன மூர்த்தி.

ஆரிய திராவிட நூல்கண் மாட்டுப் பலவகை நடனங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. கூத்துக்கள் சாந்தி விநோதம் என இருவகைப்படும். அவற்றுட் சாந்திக் கூத்து என்பது சுத்த நிருத்தம், மெய்க் கூத்து, அவிநயக் கூத்து, கதை தழுவிய வரும் நாடகக் கூத்து என நான்கு வகைப்படும். மற்றைய விநோதிக் கூத்து என்பது குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என அறுவகைப்படும். விதாடகக் கூத்து என்னும் நகைத்திறச் சுவையென்பதனையுஞ் சேர்த்து எழுவகைப்படு மென்றனர் மதிவாணர் முதலிய ஆசிரியர். அது “எழுவகைக்கூத்து மிழிகுலத்தோரை - யாட வகுத்தன நகத்தியன் றானே” என்று நாடக நூன்முதலிய கூறுமாற்றானுணர்க.

இக்கூத்துக்கள் விலக்கண முரைக்குங்கால் வைணவம், சமநிலை, வைசாகம், மண்டலம், ஆலீடம், பிரத்தி யாலீடம் என்னும் அறுவகை நிலையும், சமநிலை, உற்கடிதம், சஞ்சாரம், காஞ்சிதம், குஞ்சிதம் என்னும் ஐவகைப் பாதழம், சரிகை, புரிகை, சமகலி, திரிகை, ஊர்த்துவ கலிகை, பிருட்டகம், அர்த்த பிருட்டகம், சுவத்திகம், உல்லோலம், குர்த்தனம், வேட்டனம், உப வேட்டனம், தானபதப் பிராய விருத்தம், உகேபணம், அவக்கேபணம், நிகுஞ்சன

சுவாமி மீது சோனே மாரிபோலப் பாணங்களைப் பொழிந்தான். அவை யெல்லாம் பெருமான் பக்கல் வந்து வந்து ஒதுங்கின; துதித்து நின்றன. தாரகன் கண்டு அகந்தையை யொழித்தான்; சிறிது அஞ்சினான்; மிகவிம்மிதழுமடைந்தான். அரியசிவப்படைக்கலத்தை விடுத்தான். அதனைத் தம்முடைய கரத்தை நீட்டிப் பெருமானார் பற்றிக் கொண்டனர். பின்னர்த் தாரகன் மன நொந்து கிரவுஞ்ச மலையுடன் ருனுஞ் சேர்ந்து அநேக கோடி மாயைகளைச் செய்து திரிந்தான். பெருமானார் வேலாயுதத்தைத் திருக் கடைக்கண் நோக்கஞ் செய்து ஒரிறைப் பொழுதுள் மலையையும் அசுரனையும் அழித்து வீரரை மீட்டு வருதி யென்றார். அங்ஙனே வேலாயுதஞ் சென்று மலையைப் பொடிபடுத்தித் தாரகன் மார்பைப் பிளந்து சென்றது. தாரகன் அண்டமுகடு உடைந்து வீழ்ந்தாற் போல விழுந்தான். படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதம் வீரர்கள் யாவரையும் எழுப்பி விட்டு ஆகாய கங்கையிற் றேய்ந்து சுத்தவடிவாய் எம் பெருமான் றிருக்கரத்தில் வீற்றிருந்தது. பாப்பிரம பாஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய அறுமுகக் கடவுள், தாரகன் என்னும் அசுரனைக் கொன்றமையால் தாரகாசுர சங்கர மூர்த்தி யாயினர்.

ஸ்காந்த புராணம் - சிவரகசிய கண்டம்.

யதாவதஸ்யுராசாநாகே: ஸ்ரவஸுகுரிகிமகதா।

சுபுராஸுபாபிராஜஜெததாஸஸொஜிதாஸ்ய:।

விதிதாநவகௌதாவிதாஸகாஜமகதாநவா।

ததெடிவவிதிதாஸஸெபபுராஸஸதாநவாப:।

உசுபுதெராதுதவிபதிவஹுபாஸாநகாயக:।

வகிகாவிவஸஜதாஸகுஜதவிவாஸவச:।

அவ்வவ் வம்புகளை விடுத்தும், மாறான பாணங்களை யேவியும் அழித்தனர் வீரவாகு தேவர்.

மாயையில் வல்ல யானைமுக முடையதாரகன் அவரது யுத்த வல்லமைகண்டு அற்புதங் கொண்டு, இவனை மாயையினால் வெல்ல வேண்டுமென்று, மாயா மந்திரத்தை யுச்சரித்து, எண்ணில்லாத வடிவங்களைத் தாங்கி, இருட் குழாம் எங்கும் பரந்தாற் போல அவ னொருவனை யெங்குமாய்நின்றுபோர் செய்தான். அசுரர்களோருண் ணைத் தொனி செய்தார்கள். வீரவாகுதேவர் வீரபத்திரப் படைக்க லத்தை விடுத்தற்கு எடுத்தார். அம்மாத்திரையே தாரகன் மாயை யழிந்தது. தனித்து நின்ற தாரகன் பின்னரும் மாயையால் வெல்ல நினைத்துத் தோற்றோடுவோன் போலப் புறங்காட்டியோடி னான். வீரவாகு தேவர் தோற்றவன்மீது படைவிடுத லொல்லா தென்று படையைத் தூணியுள் இட்டு, இவனைப் பிடித்துக் கட்டி எம் பெருமான் முன்னர்க் கொடுபோவேம்” என்று அவனைத்தூரத் திச் செல்லுதலுங் கிரவுஞ்சமலையுட் சென் றொளித்தான். வீர வாகு தேவர் அக்குகை வழியே செல்லலும் மயங்கி வழிதெரியாது அறிவிழந்து துயின்றார். பூதர்களும் இலக்கத் தெண்மரும் எமது தலைவர் இன்னும் மீண்டிலர் என்று தாமும் மலைக்குட் புகுந்து அறி விழந்து மயக்க நித்திரைக் காளானார். தேவர்கள் கலங்கிப்பதைப தைத் தோடினர். தாரகன் வந்து வில் வளைத்துப் பாணங்களால் டித்தலும் பூதங்களெல்லா மோடின.

நாரத முனிவர் இவையிற்றைக் கண்டு நடுநடுங்கி யோடிச் சென்று எம்பெருமானுக்கு நிகழ்ந்தனவற்றை விண்ணப்பித்தார். அருட்கடலாகிய பெருமானார் “ஓரிமைப் பொழுதுள் தாரகனையும் மலையையும் அழித்து வீரரைமீட்கின்றும்” எனத் திருவாய் மலர்ந் தருளி, விரைவிற்பேர் செலுத்துவித்துத் தாரகனிடத்தை யடைந் தருளினார். தாரகன் பூதசேனைகளை யடித்துத் தூத்தி, குமாரச

மனந் தளர்த்து அஞ்சி யோடினர். சிறந்த இலக்கம் வீரர்கள் அத னையறிந்து வளைந்து யுத்தம் புரிந்தார்.

தாரகன் வைரத் தண்டத்தாற் நேர்களையடித்துச் சிதைத்து, இலக்கம் வீரர்களையும் வாரித் தன்று திக் கையா லெடுத்துக்கடவிலெ றிந்தான். அவர்கள் விழுந்து ஒருபக்கத்துப் போராள்கள். வீரகே சரி யென்பார் தாரகன் கிரீடத்தைத் தகர்த்தார். அவனும் தண் டத்தாலடித்தான். மயங்கிவீழ்ந்தார். வீரவாகுதேவர் எதிர்த்துப் பொருதார். புதுனுஞ் சுக்கிரனுஞ் சேருங் காலத்திற் சோனாமாரி பெய்வதைப் போலத் தாரகன் பாணங்களைப் பொழிந்து மறைந் தான். கருநிற முடைய சனி புதைந்த காலத்து மழையென்பது சிறிது மில்லாமையால் வீரவாகுதேவர் அவைகளை யெல்லாம் பா ணங்கள் விட்டு மாற்றினார். அசுரன் மிக்க கோபங் கொண்டு முத் தலைச் சூலமென்றை யெறிந்தான். அதுவீரபாகு தேவரது மார்பி லே பட்டமையால் அவர் சிறிது காலம் மூர்ச்சையடைந்தார். அப் போ தவரது தம்பிமார் எழுவரும் வந்துவளைந்து யுத்தம்புரிந்தனர். தாரகன் அவர்கள் விடுத்த பாணங்களை யெல்லாம் தன் றுதிக்கை யின்க ணிருந்த தண்டாயுதத்தினால் விலக்கி அவ்வெழுவரையுமவ் விருப்புத் தண்டாயுதத்தினால் புடைத்தனன். அவர்கள் மிக்க வருத்த முற்றோடுங் காலத்திற் சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யும் வீர வாகு தேவர் மூர்ச்சை தெளிந்து பாணங்கள் பலவற்றைக் கோபத் துடன் பொழிந்தார். அசுர னவைகளைப் பாணம் விட் டறுத்து ஓர் அக்கினியத்திரம் செலுத்தினன். வீரவாகுதேவரும் ஓர் அக்கினி யத்திரத்தை யுந்தி யதனை யடக்கினர். இதனாற்றான் வெப்பம் 'வே ப்பத்தாற் றணிகின்ற தென்பதோ ராச்சரிய வதந்தி வந்ததுபோ' லும்! பின்னரும் யானை முகமுடைய அவுணன் வருணத்திரம் சூரி யபாணம், சந்திரபாணம், பிரமாத்திரம், நாராயண பாணம் என் னும் அத்திரங்களை யெல்லாம் எவின்ன். அவைகளை யெல்லாம்

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

தே தேவர்கள் மனத்தினின்றும் பயம் வெளிச்
ருங்களிப்பு வந்து புகுந்தது. அசுரர்களின் நகரங்க
க்குறிகளும், கோரமான அவசகுனங்களுந் தோன்றின.
மேகங்கள் கழுதை கத்துவதுபோல் முழங்கி யிரத்தமழை பெய்
தன. அசுரர்களின் உபரிகைகளின் சிகரங்களிழந்து வீழ்ந்தன.
பூகம்பமுண்டாயிற்று. ஆங்காங்குக் காற்றுடன் கூடிய அக்கினிச்
சுவாலையு முண்டாயிற்று. மண்மாரி சில விடங்களிற் பெய்தது.
விண் வீழ்கொள்ளிகள் பன்முறைவீழ்ந்தன. நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்
தன. வால் மீன் விண்ணிற் காணப்பட்டது. நீர்க்கால்கள் கலக்க
முற்றன. எல்லாக் கடல்களும் நுரைகளால் நிரம்பப் பெற்றன.
அமங்களமான நரிகள் சூரியனை நோக்கி யூளை யிட்டன. நாய்கள்
குரைத்தன. அசுரர் தலைகளில் ஒணைகள் விழுந்தன. அவர்கள்
வீடுகடோறும் ஆமைகள் காணப்பட்டன. தேர்வீரர் தலைகீழாக
விழுந்தார்கள். குதிரைகள் கண்களி னின்றும் நீரைத் தாரைதா
ரையாக விட்டன. தேர்களிற் பருந்துகளுங் காகங்களும் வந்து
இருந்தன. யானைகள் காரணமின்றித் தங்கடங்கள் தலைகளைத்
தூங்க விட்டன. பொன்களைக் கட்டைகள் போலக் கண்டார்கள்
நீரிலே வானவில்லைப் பார்த்தனர். இங்ஙனம் அசுரர்க ளிருக்குமி
டங்க டோறும் உற்பாதங்க ணேர்ந்தன.

வீரவாகு தேவர் முதலினோர் சுவாமியை வணங்கிபொரமுன்
சென்றார். பூதர்கள் மாயமாபுரியினுள் நுழைந்து அசுரசேனைக
ளுடன் பொருது நின்றார். தாமகன் தூதராலதனை யறிந்துமிக்க
கோபமுற்றுச் சேனைகளோடும் எழுந்து போர்க் கோலங்கொண்டு
தேர்மீதேறி வந்தான். அசுர சேனைகளும் பூதசேனைகளுங்
கோர யுத்தம்புரிந்து அசுரச் சேனைகள் இறந்தன. தாமகன்
கண்டு தேரினின்றும் பூமியிலே குதித்து ஒருதண்டத்தைச் சுழற்
றிப் பூதர்களைக் கொன்று அண்டமுங் குலுங்கும்படி ஆர்த்துக்
கால்களால் உழக்கிச் சென்றான். அதனாற் பூதசேனா பதிகளும்

போது வாயு தேவன் முட்கோலும் மத்திகையுங் கொண்டு பாக
னாகி, † தன்னினமாகிய வாயுக்கள் பக்கத்துவர பகிழ்ச்சியோடுஞ்
செலுத்தினான். இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களும், ‡ நூற்றெண்
மர் சேனாபதிகளும், இலக்கம் வீரர்களும், தம்பிமார் ஒன்பதின்ம
ருஞ் சூழப் புறப்பட்டார். பூமியை வந்து அடைந்த காலே, தாரகா
சுரனுக்கு இருப்பிடமான கிரவுஞ்சமலை சேர்ந்தது. தேவர்கள்
அதனைக் கண்டு மனம் பதை பதைத்தார்கள். இந்நிரன் நடுங்கி
னான். நாரத முனிவர் அறு முகக் கடவுளின் நிருவடிகளைப் பணி
ந்து, பாரபர மூர்த்தீ! முனிவர் தேவர்களை யெல்லாம் வஞ்சத்தாற்
கொன்று அநந்திய முனிவர் சாபத்தால் மலைவடிவமாய் நிற்கும் அசு
ரன் இவனே. இம்மலையின் பக்கத்துள்ள மாயமா புரியிலே சூர
பன்மனுக்குத் தம்பியும், யானே முக முடையவனும், மாயை
யில் வல்லவனும், விட்டுணுவின் சக்கரத்தைப் பொன் மாலை
யாகத் தரித்தவனும் ஆகிய தாரகன் என்னும் அசுர வீரன்
இருக்கின்றான். இவனைக் கொல்லீராயின் இவன்றமையனைக் கொல்
லல் மிகஎளிது என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். “அவனை இங்கே
கொல்வேம்” என்று சரவண பவ சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளி,
பக்கத்து நின்ற வீரவாகுதேவரை நோக்கி; “இளவலே! இது கி
வஞ்சமலை. இதன் பக்கத்தே யுள்ள மாயமா புரியிற் ரூரகன்
என்பானுளன். ஆயிரம் பூதவெள்ளத் துடனும், இலக்கத் தெண்
மர், பூதசேனாதிபர் என்னுமிவர்களோடுஞ் சென்று போர் புரிந்து,
தடுத் தெதிர்க்குஞ் சேனைகளைக் கொல்வாய். தாரகனுடன் பொ
ருது வெல்லலரிதாயின் யாம் வந்து தெறுப்பாம்” என்று கட்டளை
யிட்டருளினார்.

† அம் நெண்மர் சேனாபதிகளின் விவரங்களை மகேந்திர காண்டத்திற் காண்க. ‡

‡ வாயுக்கள் கசற்பத் தெரன்ப தென்று புராணங்கள் புகறலின் தன்னினமாகிய
வாயுக்களென்றும். அவைகளை விருபக்கத்தத் தோள்களாகவு முடைமையால் வாயுதே
வற்குக் கந்த வாகன் என்னும் பெயர் வந்த தென்ப. இவற்றி னியல்களை யெல்லாம்
கூர்ம மகாபுராணம் விண்டு புராண முதலியவற்றிற் காண்க.

டன் விளங்கின ளாகலின் அவட்கு * அங்ககந்தரி யெனப் பெயரிட்டுத் தாய்தந்தையர் அருமையாக வளர்த்தனர். சிறிது காலஞ் செல்லவும் முனிவரிட்டசாபந் தொடுத்தற்கு ஆரம்பித்தது. புழுக்கள் வேட்டுவனாகவும், வண்டுகள் மயிர்க் குட்டிகளாகவும் மாறினாற் போல அங்ககந்தரி குதிரைமுகங் கொண்டாள். தாய் தந்தையர்களாகிய அரசியும் அரசனும் வருந்தித் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினார். அப்போது, அசரீரித் தெய்வம் “நுங்கள் மகள் குதிரை முகத்தை விட்டு நல்லமுகம் பெற வேண்டுதிராயின் கடலினும் நதியினும் மூழ்கி வருவாளாக” என்று முழங்கிக் கூறியது. அதுகேட்ட அரசனும் அரசியும் மன முவகையுற்றிருந்தார். சிலவருடங்கள் கழிந்ததும், மந்திரிமார்களையுஞ் சேனையையும் சேர்த்துத் தோழியர்களுடன் நன்மகளைத் தீர்த்தமாடுமாறு அரசன் அனுப்பினான்.

அங்ககந்தரி பாண்டி நாடு, சோழ நாடு, கொண்டை நாடு, சேரநாடு முதலிய தேயங்களினுள்ள தீர்த்தங்களிலாடி, ஈழநாட்டிற்குச் சென்று இந்து சமுத்திரம் என்னும் மகேந்திரக் கடலிற்குளித்து, பக்கத்திலே ஏமகூடம் எனப் பெயரிய சுப்பிரமணிய துவாதசாந்தத் தலமாகிய கதிர்காமத்திற் சென்று, ஆங்குள்ள மாணிக்கங்கையின் முழுகி, கதிரைவேற் பெருமானை யன்புடன் ஹதித்துக் கண்ணீர் விட்டாள். “வடகோடியிலே கடற்கரையிற் நிவ்விய தீர்த்த மொன்றுள்ளது-ஆங்குச் சென்று காங்கேயனையன்புடனினேத்து முழுகுவையேல் அகலும்” என்று அசரீரி கூறிற்று. அங்ககந்தரியன்புடன்மகிழ்தூங்க வந்து வடகடற்றுறை யடைந்து, யாழ்ப்பாணத்துள்ள நகுலகிரியின் அருகே கடற்கரையி லூறிப் பெருகுந் தீர்த்தத்திற் கந்தக்கடவுளை யுன்னி முழுகினாள். உடனே குதிரைமுகம் நீங்கிற்று. அரசகுமாரியும் மந்திரிமார்களும்,

* மாருதப்பிரகல்வி யென்னும் பெயருடையானென்றும், உக்கிரசோழமகாராசரவின் குமாரியென்றுக் குட்டநோயாற் பிடிக்கப் பட்டாளென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

சேனைகளும், தோழியர்களும் யாவரும் பெருவிம்மிதமும் உவகையும்அடைந்தனர். அவள், தந்தையாகிய உக்கிரப் பெருவழுதிக்கு அறிவித்து, கந்தக் கடவுளின் திருவருளிாலே நீங்கினமையால் சுப்பிரமணியப் பிரதிட்டை செய்ய விரும்பி, கந்தாலய மொன்று செய்வித்து, மதில் முதலியவும் வகுப்பித்து, அவ்வூர்க்குக் குதிரை முகம் விட்டபுரம் என்னுங் காரணம் விளங்கு மாறு மாவிட்ட புரம் எனப் பெயருஞ் சூட்டி, சுப்பிரமணிய திருவுருவமொன்று சிற்பலக் கணம் வல்லாராற் செய்வித்து, அங்குக் கடல் வழியாக வருவித்து இறக்கப்பட்டமையால் அக்கடற் றுரைக்குக் காங் கேயன் றுறை யெனப் பெயரு மிட்டனள். அத்திரு வருவத்தைச் சுபவோரையிலே பிரதிட்டை செய்வித்து, பூசித்தல் தொண்டு செய்தன் முதலியவற்றிற்குத் தன்னாட்டினின்றும் ஆதிசைவப் பிராமணர்களுயும் சைவ வேளாளர்களுயுங் குடியேற்றிக் கீதன் திருவருள் பெற்று அங்க சுந்தரி கட்டழகுடையளாய் மதுரை சென்றாள். இது போதும் மாவிட்ட புரத்துள்ள அத்தீர்த்தம் தன்னின் மூழ்கினாது கொடுநோய்களைப் பரிகரித்து வரல் கண்கூடே. தக்கிண கைலாய மான்மியமும் இதற்குப் பிரமாணமாகும்.

அங்க சுந்தரியின் குதிரை முகத்தை நீக்கிக் காங்கேய மூர்த்தியாக விளங்கலால் மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தி யெனக் கந்தக் கடவுளை உலகம் போற்றுகிறதும் என்க.

திருச் செந்தூர்ப் புராணம்.

விதித்தசாபத்தைக்கனகசுந்தரியெனுமெல்லியறுயரோடுந்
துதித்துநீபகர்கொடுமொழிதவிர்பகற்சொல்லுதியெனலோடு
மதித்திருந்தயக்கிரீவனுமவண்முகம்பார்த்துமாதவனாபி
யுதித்துளானுக்குப்போந்தலைவருதலையுன்னினோற்றுளன்முன்னம்.

புக்குமச்சனனச் சுமைபேராயபின் புவிபொதுவறக் காக்கு
முக்கிரப்பெரு வழுதிபா லுதித்தன ளொளிவனப் புறுமேனி

மிக்கவங்க சுந்தரியெனும் பெயரொடும் விளங்கினள் பரிபோன்று
தக்கமாமுக மாயினள் வழுதியுஞ் சஞ்சலித்துடன் சார்ந்தான்.

தீர்த்த மாலை.

கங்கையின் மூழ்கினும் பேய்ச்சுரை காகங் கதிப்பிலிதிற்
சங்கையி லென்ற தாவுரை சாயத் தலத்தருய்ய
மங்கையுந் தோயக் குரமுக மோட்டிய வர்க்கிரிவே
லங்கையன் தீர்த்த நகுலத்தி னொரு மறிமின்களே.

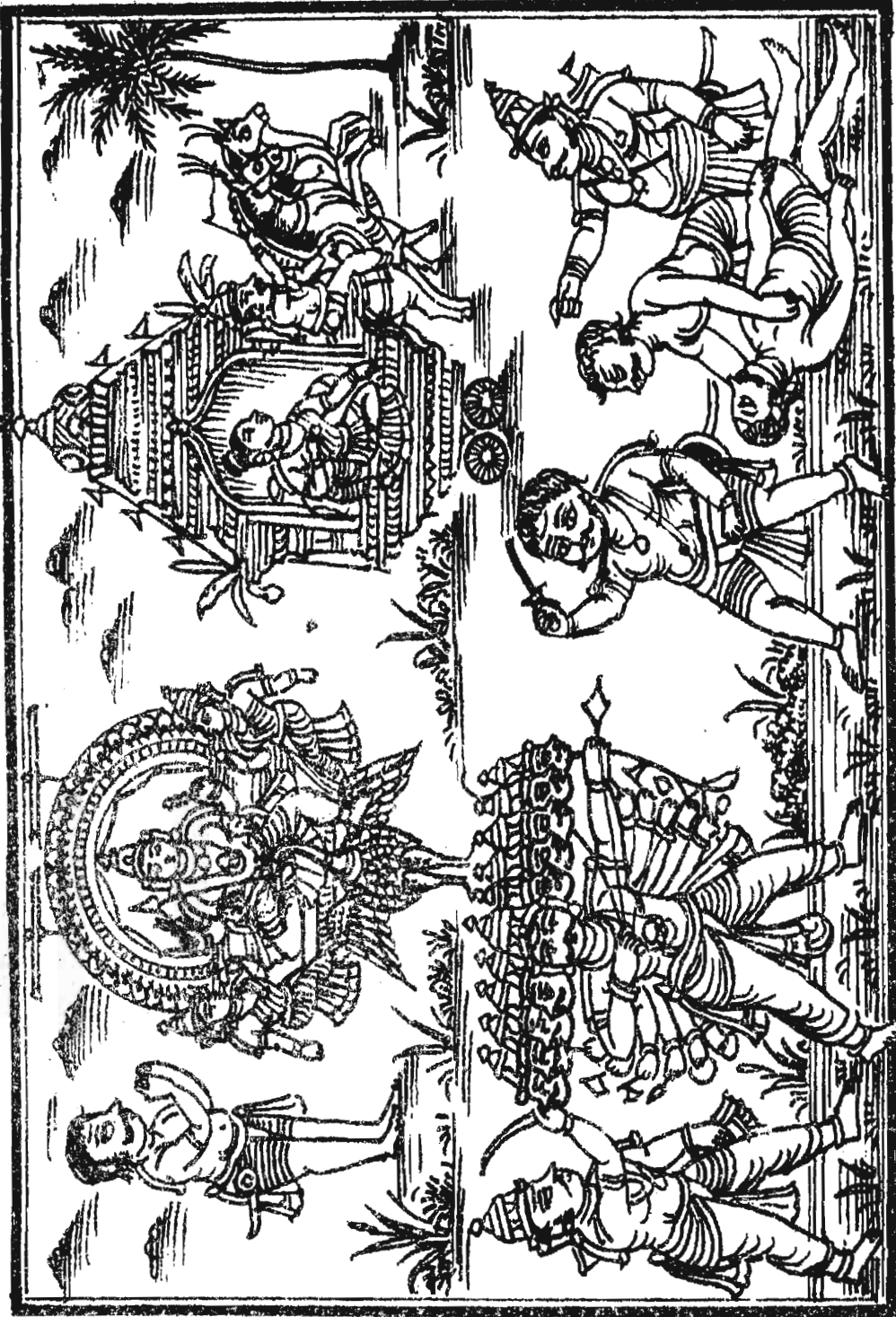
மாவிட்டபுரக் காங்கேய மூர்த்தயே நமஃ

எழுபத் தாறவது,

மதுகாவல் மூர்த்தி.

காலநேமி யென்னும் அசுராசன் வழித் தோன்றலான மது
என்னும் அசுரன் * இலங்கை நகரத்தி னோரிடத்திலே யிருந்து
ஆட்சி செய்து வந்தான். இராவணன் றவபலத்தினாலே மூவுலகு
மஞ்ச அரசாள்வ தறிந்து, தவத்தின் மிக்கது பிறி தொன்றில்லை.
தவத்தினாலே யெப்பொருளையும் அடையலாம். தவமே யெவர்க்
கும் வலிமையை யளிப்பது என்று தீர்மானித்து, மகேந்திராக் கட
லெனும் இந்து சமுத்திரத்திற்கு வடபக்கத்தே, குரமன்ம னாதிய
ரைச் சங்கரித்தற்குப் பாடி கொண்டு வீற்றிருந்த கதீரீகாமத் தலத்

* இலங்கை—எவ்விடத்தும் மணிகள் இலங்குவது. பலவளங் களானும் இலங்கு
வது, முத்துக்கள் விநீர்திலங்குவது என்றுமாம். “எங்கனும்மணி யிலங்கலா லிலங்கை”
எனத் தக்கண கைலாய புராணங் கூறிற்று. “தென்கடன் முத்துங் குணகடற் றுகிறும்
சமுத்தணவும்” எனப் பட்டினப்பாலையு முரைத்தது. எந்நாளு மழியாது இலங்குதலை
யுடையது என்றல் பொருத்த மாகும். அது, “கரு வொடு போக்கரு மாயி னிலங்கை”
எனச் சிறுபாணாற்றுப் படை யுரைத்த தறிக.

மதுகாவல முர்த்தி.

தைச் சார்ந்து, ஆங்குள்ள முனிவ ரொரு வராற் சடக்கரமந்திரத்தீ
னியல்க ளெல்லாந் தெரிந்து மாணிக்க கங்கை யென்னுந் தீர்த்தத்
தின் மூழ்கி, விபூதியை யுத்தாளன மாகத் தரித்து, அந் நகர்க்குக்
காவலாக விருக்குந் தூர்க்காதேவியையும், சுதந்திர வைரவர், சுவேச்
சையா வைரவர், லோக வைரவர், கால வைரவர், உக்கிர வைரவர்,
பிரச்சையா வைரவர், நிர்வாண வைரவர், பூடண வைரவர் என்னும்
அட்ட வைரவர் களையும் வந்தித்து, அசுரார்தக மூர்த்தியாகிய தே
வசேனா பதியை நினைந்து அநேகாயிர வருடங் கடுந்தவம்புரிந்தான்.
பெருமானார் வெளிப்பட்டு என் வரம் வேண்டுமென்று வினவ, மது
வசுரன் சொல்வான், “மறை முதலே! பழம் பொருளே! வரை
பக வெறிந் தோய்! இராவணன் ஆளும் இலங்கையை அடியேன்
தனியாள வேண்டும். தேவரீர் எனக்குக் காவலாக வேண்டும். அன்
புடை மனையான் அகப்படவும் வேண்டும்.*இராவணன் முதலாயி
னோர் என்னைப் போற்றவும் வேண்டும்” என் றிரந்தான். கதிரைப்
பெருமான் றிருக்கடைக்கண் பாலித்து, அன்ப! இராவணன் றன்
மனைவி வயிற்றி லுதித்தாளாஞ் சீதையை விரும்பிச் சிறைவைப்
பான். நம்பக்தனாகிய தசாதராமன் இங்குவந்து அவனை வோற
வழிப்பான். அதுபோது நீ யிலங்கை யிதுமுற்றையும் பொதுவறப்
புரப்பாய். அன்புடை மனையாளையும் இராவணனாயர் போற்றையும்
வெள்குவையேல் மாலியவான் மகளான சூம்பீநசி யென்பாள்
இராவணனது அந்த புரத்தி லிருக்கின்றாள். நீ யிப்போதே திடத்
துடன் அங்குச் சென்று அவளை யெடுத்து நின்னூர் செல்லுதி”
என்று மறைந் தருளினர்.

மது என்பான் மகிழ்ச்சிக் கடலிற் றினைத்தவளாய், அப்பும்
விலுங் கையேந்தி, இராவணனது மதிலை வளைத்திருந்த காவலா
ளரைப் பாணங்களால் அடித்துத் தூர்த்தி, உட் சென்று, அங்கே
யாது தான வீரர் வந்தெதிர்க்கப் புறமுதுகிடச் செய்து அந்தபுரம்

புகுந்து சூம்பிநீசியைக் கொண்டு சென்று தன் நகரமாகிய † மது வாட்சி சேர்ந்து அவளுடன் சுகித்திருந்தான். இந்திரசித்து நீசும் பலை யென்னும் உத்தியான வனத்தில் யாகஞ் செய்து சிவபெருமானிடத்து, விரும்பியபடி ஆகாயத்திற் செல்லவல்ல ஒருதேரும், அம்புகள் நீங்காத தூணீரமும், மிக்க வலியுடைய வில்லும், தாமசி யென்னும் மாயசித்தியும் பெற்றது கேட்ட இராவணன் போய் அவனை யழைத்துத் தன்மாளிகை சேர்ந்தான். சேனைகளும், யாது தான வீரர்களும், மற்றையரும் மது என்பவன் அநலை யின்மகனோ யெடுத்துச் சென்றது கூறினால் என்வருமோ என்று அஞ்சி உரை யாராயினர்.

சிலநாட் சென்றதும் இராவணனாலே காம விற்பத்தின் பொருட்டுச் சிறைவைக்கப்பட்ட தேவ கன்னியர், நாக கன்னியர், அசுர கன்னியர், இராக்கத கன்னியர், யக்ஷ கன்னியர், வித்தியாதரகன்னியர், மானுடப் பெண்கள் முதலாய கன்னியர்கள் யாவரும் கதறியழுவதைக் கண்ட விபீடணன் மனஞ் சகிக்காதவனாய், தமையனை நோக்கி, “அண்ணா, நீ அறிவுடையனாயிருந்துங் கொடும் பவஞ் செய்கின்றனை. பிறர் மனைவியரையும் கன்னியர்களையும் நீ கவர்ந்து சிறைவைத்த பாதகத்தா லன்றோ, நமது தங்கையைப் பிறன் கவர்ந்து சென்றான்” என்றான். அதுகேட்ட தசக் கிரீவன் கண்கள் சிவந்து உதடு துடிக்க வெகுண்டு “உடன் பிறந்தாள் யாவள்? கவர்ந்தவன் யாவன்” என வினவ விபீடண னுரைப்பான்.

“நம் அன்னையின் பெரிய தந்தையின் புத்திரி அநலை. அவள் நமது தாய்க்குச் சகோதரி. அவள் மகள் சூம்பிநீசி யென்னும் பெயருடைய கற்புடைக் கன்னியை மது என்னும் வலிய அசுரராசன் இங்குவந்து சேனைகளையும் யாதுதானரையும் புறங்காட்டச்செய்து,

† மது வாட்சி—மது என்னும் இராக்கதனால் ஆளப்பட்டது. மதுவாட்சி யென்றது இப்போது மதுவாட்சி யென வழங்கப் படுகின்றது. இது இலங்கையின் வடமத்திய மா சாணத்திலுள்ளது.

அந்தப் புராஞ் சென்று கவர்ந்து போயினன். நீ திக்குவிசயத்திலிருந்தாய். உனது குமாரன் * நீழம்பலை வனத்து யாகஞ் செய்திருந்தான். யான் நீரில் மூழ்கிப் பசுபதியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தலிலிருந்தேன். நும்பகன்னன் நித்திரையி லிருந்தான். மற்றவர் அவன் வலிக்குப் பின்னிட்டார். இச்சமயத்தில் மது வரசன் அந்தப் புரத்தில் நித்திரை செய்திருந்த தங்கையைக் கொடு சென்றான். அவனை வெல்லல் எவர்க்கு மரிது. கதிர்காமக் கடவுளின் வரப் பிரசாத முள்ளவன். அவாற் காக்கப்படும் பெருமையன்; அவனை நட்புக் கொண்டொழுகலே நன்று” என்றான். அது கேட்டதும் இராவணன் மனம் பொறுது நாலாயிரம் அக்குரோணி சேனைகளோடும் மதுபுராஞ் சென்று மதுலை வளைத்தான். குமாரக் கடவுள் காமன் என்னும் கணத்தலைவரை மனுப்ப, அவர் சென்று ஒருகணத்தில் சேனைகளை மடிவித்து † இராவணனையும்* சீரும்புணத்திரத்தால் அசையவொட்டாது நிறுத்தினார். மதுவரசன் குமாரப் பெருமான் நிருவருளை வியந்து துதித்தான். கும்பிநி யிராவணனிடம் வந்து குமாரப் பெருமானது திருவருளும், பெற்ற கருங்காவலும் பெற்ற தன்னாயகன் பெருமைகளை வகுத்துரைக்க, இராவணன், மகிழ்ந்து மதுவைச் சிநேசித்தான். இராவணன் மதுவொடுஞ் சென்று இந்திரலோகத்தையும் வென்றான். பின்னர் இராவணன் கொடுஞ் செய்கைகளோக்கி மதுவரசன் மனம் வெறுத்தான். இராம சுவாமியாற் கொல்லப்பட்ட பின்னர் மதுவரசன் இலங்கையை யாண்டு ஞான முற்றிக் கந்தவேளுலகு சேர்ந்தான். மது என்னும் அரசற்கு வேண்

* நிரும்பலை யென்பது இக்காலத்து நீர்கொழும்பு என வழங்கப் படுகின்றது என்க.

† இராவணன்—அழுதலைச் செய்தவன். ராவணம்—அழுதல். தசகிரீவன் அனையை வென்று வரும்போது கயிலை வந்ததும் விமானக் தடைப்பட்டதாக, அதனைப் பெயர்க்கத் தொடங்கிச் சிவபெருமான் தந்திருவிரலா லுன்றப் பாதலம் புகுந் ஆயிரத் தேவ வருடம் அழுதான். அதனால் இராவணன் எனப் பெயர் பெற்றான். “ஆயிரம் வருவயிவ்வா மழுதலா லரக்கர் கோனாக - கேய்வற வியம்புகாம மிராவணன்” என்று கூர்ம புராணம் கூறுமாறுணர்க.

டுவாமளித்து இராவணனையும் அடர்ப்பித்து அரசு அளித்துத் தம் உலகுங் கொடுத்துக் காத்தமையாற் சூமாரப்பெருமான் மதுகாவல மூர்த்தி யாயினர்.

கூர்மபுராணம்-அகத்தியன் இராவணன்மரபுரைத்தஅத்தியாயம்.

வெருவா லின்றி மதுவென வுரைக்கும் வெந்திற லவுணனீண் டெய்திப், பொருவருங் கும்பி நசியினைக் கவர்ந்தானென் றலுமிரா வணன் புழுங்கி - யுரைபெறு தாணைகடலெனச் சூழக் குரோணி நாலாயிரத் தோடு-மருவலுங் கும்பி நசிதெரிந் துரைப்ப மதுவொடு மரக்கர்கோ னட்டான்.

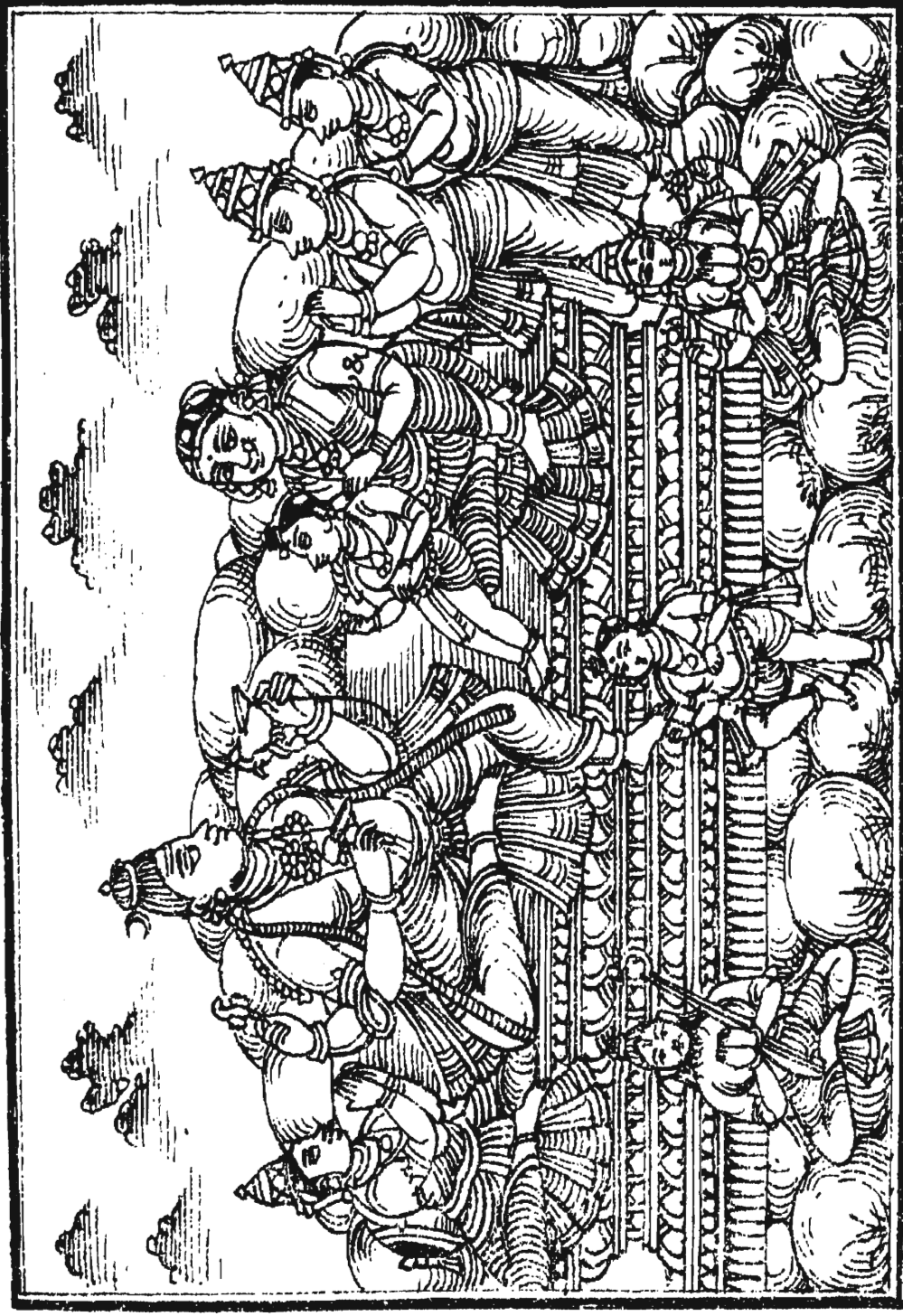
பாழியந் தடந்தோண் மதுவொடுஞ் சூழ்ந்த பலகிளைப் பரப் பொடுமாக்கன் - மாழைமென்றோக்கிற் புலோமசை சணவன் மாந கர் தனதடிப்படுத்தி - வீழியங் கணிவா யியக்கிய ரமார் கின்னர மிது துனம் வீற்றிருக்குஞ் - சூழ்சுடர்ப் பரிதி போக்கற நிவந்த கயிலை யிற் றுனைவின்வந் தடைந்தான்.

அருவரைத் தடந்தோளிராவணி யெண்டோ ளந்தணனருளின லடர்க்குஞ் - செருவினி லெவர்க்குந் தெரிவுறா தொளித்துச்செ ருச்செயு மாயையு மொன்றார் - வெருவா வெங்குந் திரிதருதேரு நிகும்பலை வேள்வியிற் பெற்று - மருவினனவனோ டிலங்கையிற் புகு தவீடணன் வணங்கியாங்குரைத்தான்.

மதுவெனும் வேந்தைத் தசதான் போற்றி வாழ்ந்தது வியப் பதோவவன்றான் - சதுமுகந் றுக்கு மொருதனிக் கதிரைத் தலைவ னார் காத்திடும் வரத்தோன் - நொதுமலர்ப் போற்றுந் தரத்தனவ் வாக்கனொந்திடச் செய்வதால் வெறுத்தான் - கதுமென விறக்க வாசுகொண் டிறுதி கந்தவே ளுலகுகண் டனனே.

மதுகாவல மூர்த்தியே நமஃ

(௪௪)

அகிலலோகநடனமீர்த்தி.

(கூ. ஐ. பஞ்சகவ்யம் - பஞ்சமுகம்)

எழுபத்தேழாவது,

அகிலலோக நடனமூர்த்தி.

திரிபுரத் தசுரர்களான, கமலாக்கன், வித்தியுன்மாலி, தாரகாக்கன் என்னும் அசுரர்களின் கொடுத்துன்பத்தைச் சகிக்க லாற்றாத பிரமன், விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் ஒருங்கு கூடி ஓர் யாகஞ் செய்து பற்பல பூதங்களை யுண்டாக்கி யசுரர்மீது விடுத்தனர். அவைகள் சென்று சிவபூசை செய்யும் அசுரர்மீது அணுகுதற்கு இயலாமற் குரங்குக் கூட்டங்கள் போலச் சோலைகளிற் சென்று பலாப்பழம் மாம்பழங்களைத் தின்றனவென்றுக் கண்டன. அசுரர்கள் அறிந்து மண்ணுங் கட்டியாலும், தடிகளாலும் எறிந்து அடித்துக் கொன்று தேவர்களைப் பின்னரும் வருத்துவா ராயினர். அமரர்கள் யாவரும் அஞ்சி யோசித்தார். அசுரர்கள் மகா சிவபத்தராய் விளங்குகின்றார். அவரை வெல்லுத லரிதீ. அவரை யதினின்றும் விலகுமாறு, செய்யின் இலகுவில் மகாதேவரைக் கொண்டு கொல்லுவிக்கலாம் என்ன, நாராயண மூர்த்தி மழித்த தலையும், மயிற்றோகையும், மரவுரி யுடையும், தலைமண்டை யோடும், ஊசியும், உறியும் தாங்கிய புத்த வடிவங் கொண்டு, நாரதர் சீடராக உடன்செல்ல, அசுரரை யணைந்து சிவபூசையைக் கெடுத்துப் புத்தராக்கினர். பின்னர்த் தமது அம்சத்தில் மாயா மோகன் என்னும் ஓர் புத்தனையுண்டாக்கி அங்கிருக்கச் செய்து, தம் உபதேசத்தைக் கொள்ளாத தாரகாக்கன் முதலிய மூவரோடும் ஒருவரையுஞ் சேராதவாறு கட்டளையிட்டுக் கயிலைமலைக்கு வந்தார்.

திருமாலும் நாரதரும் கயிலைமலையில் ஏறுதற் கியலாது வருந்தி, “நாஞ் சைவர்களை யெல்லாம் புத்தராக்கிய பாவத்தினாற் கயிலையில் எறிச் செல்லற்கும் வலிமை யில்லாதவ ராயினேம். என்ன பவத்தைச் செய்தேம்” என்று இரங்கிச் சிவபெருமானை நினைந்து தவம் புரிந்தார். பரமனார் தோன்றி “மூடர்களே! நம்பத்தர்களைக் கெ

தெதுப் பாழ்மதப் படுகுழியில் வீழ்த்திய பாதகர் நீவிரல்லவோ? சிறிதேனும் அச்சமின்றிச் செய்த அப் பவத்தினுற் கயிலைக்கு வருதல் இயலாதாயிற்று. மாயவா! நாரதனுடன் மானச வாவி சென்று நோற்று நுங்க ளெண்ணத்தை நிறைவேற்றுகிறீர் என்றார். அங்ஙனஞ் சென்று தவம்புரியா நிற்கையிற் சோமாக் கந்த மூர்த்தி தோன்றி யருளினர். திருமாலும் நாரதரும், ஆங்கிருந்த இந் திரான் தேவர்கள் முதலாயினோரும் எழுந்து சாம வேத க்ரணம் பாடி வீழ்ந்து வீழ்ந்து பன்முறை வணங்கி யானந்தபாவச மடைந்தார். பரமேசன் அவர்களைத் திருக்கடைக்கண் நோக்கஞ் செய்து, அளியீர்! விரைவிற் பாசபத விரதங்கொள்வீர். அதனை யநுட்டிக்கின் தும் மனஎண்ணம் நிறைவேறும் என்று திருவாய் மலர்ந்த ருளினார்.

அதுகாலேத் திரொன்று மடிமீ திருந்த வடிவேலாயுத ழரீந்தி திருக் கூத்தாடினார். உலக மாதாவாகிய உமாபிராட்டியார் தேவ ராசராகிய சிவபெருமானது திருத்தோளில் இளமுறுவலுடன் ஓர் நீலொற்பல மலரால் தட்டி, “புத்திரச்செல்வத்துட் சிறந்த மகாதேவா! நமது செல்வக் குமரேசன் கூத்தாடுகின்றதைக் கண்ணோக்கி யருள்வீர்” என்றார். தேவியார் உரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட பெருமான், உவகையுடன் திருக்கூத்தாடி யருளும் முருகக் கடவுளை இருதிருக்காங்களாலு மெடுத்துத் தமது மார்பினிடத்துத் தூக்கி வைத்துச் “சர்வலோக சுதந்திர முடைய ஒரு முருகே! இப் போது நடனஞ் செய்க” என்று தமது அருமைத் திருக்காங்களாற் பலவகைத் தாளங்களையும் கொட்டினர். கையுடனே கைகள் கூம்ப ப்பெறாத பரமேசன் தாளமிட, அவற்றிற் குரிய நடனங்கள் எவையெவையோ அவைகளை யெல்லாங் குமார ழரீந்தி நடித்துக் காட்டினார். சர்வ வியாபியாய், சர்வாந்தரி யாமியாய், சர்வதோ முகராய் விளங்கா நின்ற குமராக் கடவுள் திருக் கூத்தாட எல்லா உலக ழங் கூத்தாடின. அதனைத் தரிசித்த திருமால், பிரமன், இந்திரன்,

இராம மூர்த்தி.

நடன

தேவர், முனிவர் முதலிய யாவரும் ஆனந்த மேலீட்டினாலே தம்
மைமறந்து பாவச மடைந்து கூத்தாடினர். அபிநய தாள விடயங்
கள் சாகித்திய சிந்தாமணி, சாகித்திய ரத்நாகரம், பிரதாபருத்திரீ
யம், தசரூபகம், அமருகம், இராமஞ்சரி, புட்பபாணவிலாசம், மா
கம், சாகுத்தலம், கீதசந்திரிகா, கூத்தநூல், இசைநுணுக்கம், தாள
சமுத்திரம், சுத்தானந்தப் பிரகாசபாதம் முதலியநூல்களிற் காண்க.

இங்ஙனங் குமாரக் கடவுள் கூத்தாடியருள, உலக மெல்லாம்
ஆடினமையால் அகில லோக நடனமூர்த்தி யாயினர்.

சங்கர சங்கிதை - சிவரகசிய கண்டம்.

கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
உதிஷெவ்யிராரொஸூஸூதஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |
கூராரநூதக ஸ்ரீநணுஸூஸூத்ருவகாண்டா |

அகில லோக நடன மூர்த்தியேநமஃ

எழுபத்தேட்டாவது,

இராம மூர்த்தி.

இராமன் என்னும் பெயர் சுப்பிரமணியக் கடவுட்கே யுரியது
இராமியத்தை யுடையவர் சகலகுண சம்பன்னர் அவராகவே விளங்
கலானென்க. இராமியம் என்பது மகிழ்ச்சிமுதலிய பலபொருளைத்
தரல் சப்தார்த்த நிர்ணய முதலியவற்றிற் காண்க. விட்டுணுவின்

பிறவிகளு ளொன்றாய தசாதன் மகனுக்கு உரைப்பாரு முளர். அஃதவர்க்கு இடுகுறியாக்கப் பெயரா மன்றி யிடுகுறி மரபன் றென் பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படு மென்க. என்னை? அவர்தம் மிரு பாணந்து பிறவிகளுட் சமதக்கின் ழனிவரின் குமாருகப் பிறந் தாற்கும் இராமன் என்று பெயர். வசுதேவ கீது உரோகிணி வயிற் றிற் றோன்றியாற்கும் இராமன் என்று பெயர். இங்ஙனம் இராம னென்று மற்றையர்க்கும் வைக்கப்பட்ட டிருத்தலானும், அதுபோல இற்றை ஞான்றும நம்மனோர் பலர் குகப்பரம் பொருளின் றிருப் பெயர்களான ஆறுமுகன், வேலன், குமாருதிய பெயர்களைத் தத் தங் குமாரர்க்கு வைத்தல் கண்கூடாகலானும், தசாதபுத்திரர் பல் வகைத் துன்பங்களினு முழந்து போதலானும் அஃதவற்குப் பொ ருந்தாமை யறிக. இங்ஙனமே வேதங்களில் வருஉம் நாராயணன் கோவிந்தன், கோபாலன், மாதவன், கேசவன் முதலிய பெயர்க ளெல்லாஞ் சிவபெருமானுக்குங் குகப் பெருமானுக்கும் வாச்சிய மாகப் பொருந்தற் பாலன வென்பது ஆன்றோர் துணிபாம்.

அதுபற்றி யன்றே அப்பய தீக்கித சுவாமிகளும் கேசவாதிரா மசிவ பரத்துவ நிருபணத்துக் கூறியுள்ளார். அந்நூலின்கண் இங்நா மங்களை யெல்லாஞ் சிவபரமாச்சினமை கண்டு தெளிக. வைணவ நண்பர்கள் “மற்றைய நாமங்க ளெல்லாவற்றையு மியைக்கினு மியை க்கலாம். நாராயண னென்ற பெயர் மற்றையோர்க்கு எவ்வாற்றானு மியையா தென்பர்.” அதனையு மெமது சிவகுகக் கடவுட்கு ஆக்கிக் காண்பாம். நாராயண னென்பது நரசமுகங்களி லிருப்பவன் எனப் பொருள் ஆற்றல் கோடலால் ஆன்மாக்க டோறும் பரமான்மாவா யிருப்பவ னென்பது போதரும். இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளுங் கால் ணத்துவம் பாதிக்கு மெனின் அற்றன்று.

நாருடைய தொகுதி நாரம் எனத் தொகுதிப் பொருள் பற்றி அன் விசுதி வரு மென்னும் பாணினி சூத்திரத்தால் அன் விசுதி

பெற்று நிற்ப, அதன்மே லாசாரப் பொருளுணர்த்துங் ககா வகா வித்துக்களை யுடைய யகா விசுதி வந்து அடனீண்டு நாராயவென நின்றவழி. அதுவம் பகுதித் தன்மைப் படுதலின் அதன்மேல் வினை முதற் பொருண்மை யுணர்த்தும் லகா டகா வித்துக்களை யுடைய யகா விசுதியன வெனத் திரிந்து நாராயந னென நின்றவழி, வினைப் பெயர் விசுதியி னின்ற நகரம் ணகாமாய்த் திரியு மென்பதனால் அங்ஙனம் திரிந்து நாராயண னென வொரு மொழியாய் உயிர்த் தொகையை யொத்து நிற்ப னென்னும் பொருட்டாய்க் காரணக் குறியாய வாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயண னென்பது லகா டகா வித்துக்களை யுடைய யகாவீற்றுச் சொல்லாகவி னன்றே பெண்பாலின் நாராயணீ யென வகா பகா வித்துக்களை யுடைய ஈகா விசுதி யீற்றான் யாண்டும் வழங்குவது உ மென்க. யகா விசுதி யீற்றுச் சொல்லெனக் கொள்ளாகீகால் நாராயணீ யென ஈகா விசுதி பெறுதற்கு விதியின்மை யுணர்க. நாராயண னெனும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விசுதிமேல் விசுதி யுணர்த்துச் செய்கை செய்வன வெல்லாம் வடமொழி வியாகரணத்தீர் கண்டு கொள்க.

இங்ஙனம் நாராயண சப்தமே யாகுங்கால், இராமசப்தம்ஆவது வியப்பன் றென்க. இஃகுலமிசத்திற் றேன்றிய தசாதன மகா சிவ பத்தியுடையவன். தனக்குப் புத்திர சந்தான மின்மையாற் றென சகை யன்றிக் கைசேயி சுமித்திரை யென்பாலாயு மணந்தான். அவர்க்கு மங்ஙன மில்லாமை கண்டு மனம் வருந்தி யிருந்த காலே, இருசிய சிருங்கர் என்னுங் கலைக் கோட்டு முனிவர் தோன்றி,

“இஷ்டித் தேஹம் கரிஷ்யாமி புத்ரீயாம் புத்ர ஸாரணத்!

அதர்வ சிரஸிப் றோக்தை மந்தர த்ருஷ்டைர் விதாததஃ!

(ஓ அரசனே! நிற்கு யாம் அதர்வ சிரசு என்றவேத பாகத்திற் கூறப் பட்ட மந்திரங்களால் அமைந்த விதிப்படி புத்திர காமேட்டியைப் புத்திரோற்பத்திக்காகச் செய்விப்பேம்)

என்றிவ்வாறுரைத்து அதர்வசிரமந்திரங்கூறி இட்டி செய்த மையா லோர் புருடனளித்த பாயசத்தினால் இராமன் இலக்குமணன் பாதன் சத்துருக்கன் என்பார் தோன்றினர். தாசாதி தாடகையை வதைத்துச் சீதையை மணந்து தனறந்தை வரத்தைக் காக்கும்படி மனைவியுடன் காட்டிற்குச் சென்றிருந்தகாலே, மாயமான யுண்மை மாணென்று தூத்தப் போங்காலே இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றான். அதனாற் றுக்கக் கடலின் மூழ்கிய இராகவன் தாமீர சூடந்துவசம் என்னுந் தலத்தை யடைந்து குகக்கடவுளை நோக்கித் தவமுஞ்ற அவர் தோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருள்வார்.

கோதண்டராகவனே! ஓர் பெண் பொருட்டாக நீயிரங்குவது அழகன்று. “வழும்புதடி குடரென்பு வார்நரம்பு மேதை நெய்த் தோர்-தழும்புமுக்கண் மூளையிர் சருமமாதிகள் குழுமுங்-கொழும் பொதியைப் பகுத்திடுங்காற் கோற்றொடியா னெவள்காட்டாய்-விழுப்பி ணத்தெவ் வறுப்பில்லை விழையாமை விடல்கிளவாய்” என்பதுணர்ந்து கொள்க. பயனில்லாத சானகியைப் பெரும் பேராக மதித்து அலைகின்றனே. அறிவு மிக்க மானுடப் பிறவியை யெடுத்துப் பெறவேண்டிய பயனை விடுத்துச் சிறிது கணச் சுகத்தை நினைத்து மாழ்கின்றனே. இராகவ! பசுபாச மென்று சொல்லப்படுகின்ற சரா சாமெல்லா வற்றையுந் தொழிற்படுத்துகின்ற பதியா மெம்மையும் மலமென்னும்வலிய நோயினால் நொந்த நின்னையும் உள்ளவாறு அறி தி. இடம், பொருள், எவல் முதலியன போல ஒழியாது உன்னோடு கூடப் பிறந்த உடம்பே உனக்கு வேறாய்ப் பிரிந் தழியு மாயின் பெண் என்னும் அவ்வுடல் சொந்த மாகுமோ? சீதையைச் சனகன் மகனென்று நினைக்கின்றாய். அவ்வா றல்லன். தூக்கிக் கொண்டு சென்ற இராவணனது புத்திரியே, அதையுஞ்சுருங்கச் சொல்வேம்.

முன்னர் வேதவதீ என்னும் பெண் திருமாலினை விவாகஞ் செய்ய வேண்டு மென்று நினைத்துத் தவஞ் செய்தாள். அவ்வுழி

வந்த இராவணன் அவனைக் கண்டு மோகித்துக் கற்பழிக்கத் தொடங்கினன். வேதவதி வருந்தி நினக்கே மகளாகப் பிறந்து உன்னையும் உன்னாராயுந் துணை சுற்றங்களையும், படைகளையும் அழிப்பிக் கின்றே எனென்று அக்கினியில் வீழ்ந்து பின் வண்டோதரி வயிற் றில் வந்து பிறந்தாள். நீ சோதிடர்களை வருவித்துப் பலன் கேட்க, அவர் இக்குழந்தை யிங்குளதேல் இலங்கை முற்றும் நாசமாகும்” என்று சொல்ல, குழந்தையைக் கடலி லெறியும்படி இராவணன் உத்தரவிட வண்டோதரி யோர் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிட்டு மனம் வருந்தி அழுது கொடுத்தாள். அது கடலி லெறியப்பட்டு மிதிலைக் கரையிற் சேர்ந்து மணலான் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. சனகன் புத்திர காமேட்டி யாகஞ் செய்தற்காக உழுவித்தான். கலப்பைச் சால் வழியாகப் பெட்டி காணப்படத் திறந்து பெண்ணு யிருத்தல் கண்டு வளர்த்தான். கலப்பைச் சாலிற்கண் டெடுத்தமை யாற் சீதை என்று பெயரிட்டான். ஆதலால் தன்மக ளென்று அறி யாமல் இராவணனும் மோகித் தெடுத்திச் சென்றான். சீதைக்கும் இராவணன் தந்தையென்று தெரியாது. உனக்கும் இவ்வுண்மை கள் தெரிந்தில.

பெண்களாலே துன்பம் பெரிதும் வருமென்பது துணிபு. உனது தந்தை பெண்ணின் சொல்லால் இறந்தான். நீயோ அப் பெண் பிரிவால் வருந்துகின்றனை. இவை யிரண்டுமே தக்க சாட்சி. ஆதலாற் பெண்ணுசையை விடுதி. அதற்காகக் கலங்காதே. அன் றிச் சீதையை மீட்பது கருத்தாயின் மந்திர மொன்று உபதேசிக் கின்றேம். நுந்தையும் அவன் வழிவந்தாரும் நம்மடியவர். தகராநீர் எம்மிடத்துப் பக்தியுடையவன். அதனாற்றான் உனக்கு, எமக்கும் எமது தந்தையார்க்கும் உரியதாக வுள்ள “இராமன்” என்னும் பெ யரை வைத்தான். உனக்கு முன்னே தோன்றிய இராமர்க்கு யாந் சாரூப்பியங் கொடுத்துள்ளோம். வேதங்களிற் கூறப்பட்ட எமது பெ

மன், இலக்குவன் என்று கூறியது முறையே எமையும், எமது துணைவன் வீரலாகுவையும், சீதைஎன்று கூறியது தெய்வயானையம்மையையும் என்றறிவாயாக.

ஷடக்ஷர்ஸ்ய மாகாத்திரியம் சிவோ ஜாநா திதத்பா:!
ஸ்ரீராம மந்திர ராஜஸ்ய சம்ய கர்த்தோய முச்யதே!
யதெம் மந்த்ர ராஜம் ஸ்ரீராமச் சந்த்ர ஷடக்ஷரம் நித்ய
மதீதே சோக்ரி பூதோ பவதி! ஸவாயு பூதோபவதி!

எனவரும் வேத மகாவசனங்களானும்,
காண்ப த்யாதி மந்த்ரேஷு கோடி கோடி கணதிக:!
மந்த்ரஸ் தேஷ் வப்ய நாயாஸ பலதோய ஷடக்ஷர:!
ஷடக்ஷ ரோயம் மந்த்ரஸ்யாத் ஸர்வா கௌக நிவாரண:!

எனவரும் வேத வசனங்களாலும் சடக்கர மந்திரம் எல்லா மந்திரங்களினும் விசேடமுற்ற தென்றும், ஸ்ரீராமச் சந்திரனுடைய தே சடக்கர மீன்றுங் கூறியிருக்கின்றமை தெளிவாகும்.” என்று கூறி, சீதையைப் பிரிந்ததனா லுண்டாகிய காமாக்கினியைத்தணித் தற் கியலாதிருந்த தசரத இராமனை ஆற்றித் தெளிவித்து, இராம தாரகம் என்னுந் தமது சடக்ஷர மந்திரங்களுள் ஒன்றையுபதே சித்து, இராக்ஷரை வெல்லும் வலியையும் அளித்து, ஆகமங்கள் கூறிய வேதாந்த சார சித்தாந்த மகா வாக்கியங்களாகிய சிவத் துவமசி முதலிய நான்குணையு முபதேசித் தருளினார். பின்ன ரும் நின் ஐயத்தை மாற்றுகின்றேம் என்று, விபூதி யுத்துளனமா கத் தரித்த திருமேனியும், சூலாயுதம், பாசம், அங்குசம், தனுபா ணங்கள் தரித்த திருக்காமும், மூன்று திருக்கண்களும் சந்திர தார ணத்திருமுடியுஞ் சீதையருவாந் தெய்வயானையம்மையாரும், பொருந் தத் தரிசனங் காட்டியருளினார். தசரதராமர் தெளிவுற்று இன்பக் கடலுண் முழுகிச் சென்றார். இதனாலே சிவராம ழுத்தீ, இராம ழுத்தீ, இராமச்சந்திர ழுத்தீ எனப் பெயர் பெற்றார் குகனார்.

அதர்வண வேதம்.

சிவோ மாராம மந்த் ரோயம் வஸ்வர்ணஸ்து வசுப்ரத:;
ருஷிஸ் ஸதாசிவப் புரோக்தோ காயத்ரிம் சந்த உச்யதே
சிவோ மாராமச் சந்த்ரோத்ர தேவதா பரிகீர்த்தித:!

ராமாபி ராமாம் ஸௌந்தர்ய லீமாம் சோமா வதம் சகாம் !
பாசாங் குசததூர்ப் பாண தராத் தியாயேத் த்ரலோ சநம் !
ராமம் த்ரிணேத்திரம் சோமார்த்த தாரிணம் சூலிநம்பரம் !
பஸ்மோத் தூளித சர்வாங்கம் கபர்த்திந முபாஸ்மகே !

தீருச் செந்தூர்ப் புராணம்.

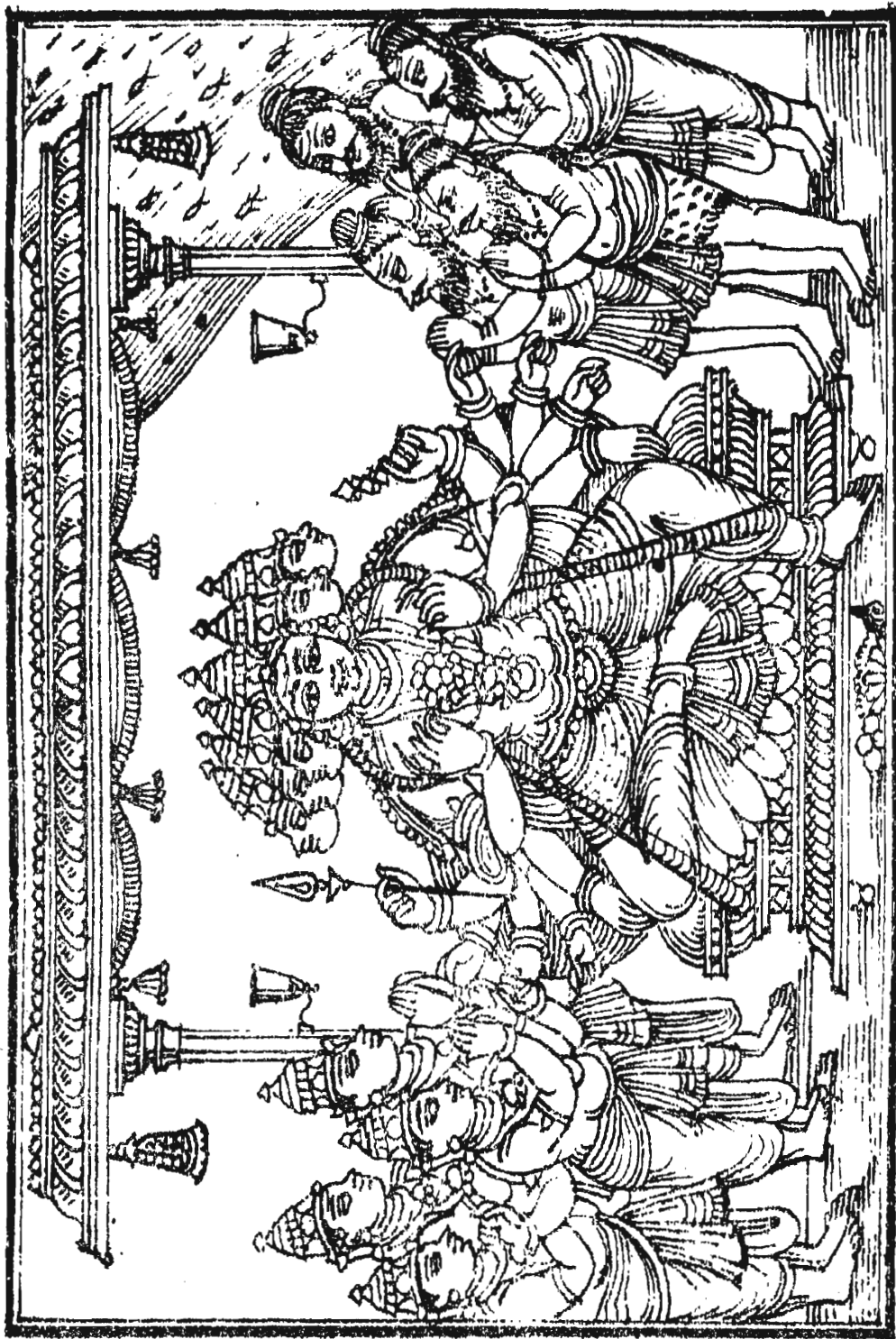
தண்டக வனத்துக் கோதா வரிக்குத்தென் பாங்கர்ச் சீதை
யொண்டொடிப் பிரிந்து காமத் தொள்ளழற் பொறுதி ராமக்
கொண்டனெஞ் சகமுன் றேறக் கோதில்வாக் கியமோர் நான்கும்
பண்டுரைத் தருளி ராம நெனப்பெயர் பரித்தாங் குற்றான்.

இராம மூர்த்தயே நமஃ

எழுபத்தொன்பதாவது,

கதிர்காம மூர்த்தி.

முன்னர்க் காலத்து வாயுவினாலே பறித்து எறியப் பட்ட கொடு
முடி மூன்றனு ளொன்றாய், தக்கிண கயிலை, பொன்னகரம், ஈழம்
முதலிய பற்பல பெயர்களுடையுடைத்தாய், சூரபன்மன், இராவணன்,
குபேரன், மது, உக்கிரவழுதி, விபீடணன், தொண்டைமானிளந்
திரையன், நல்லியக் கோடன், குளக் கோடன், உக்கிரசோழன்,
வாலகிகன், சிங்கையாரியன், அரசகேசரி, பராச சேகரன், செக

கதிர்காமமூர்த்தி.

மாறுமுக மெய்த்தெய்வமே
சேணிற் புலோமசை வளர்த்தபெண் பிழகணவ
செங்கீரை யாடி யருளே
தேவரோடு மனிதர்பணி கதிர்காம வேலனே
செங்கீரை யாடி யருளே.

இக்கடவுள் அருணகிரிநாதரது கிருப்புகழ், பொய்யா மொழிப்புலவறுர் கோவை, கதிர்காமக் கலம்பகம் என்னு மிவையிற் றையேற்றருளிய சரிதங்களும் பிறவும் விரியு மாகலின் விடுத்தாம். இங்ஙனம் ஏம கூடம் என்னுங் கதிர் காமத் தலத்திற் சோதி வடி வராய் வீற்றிருந்து போக பேரின்பங்களை அருளலாற் கதிர் காம மூர்த்தி யெனப் பெயர் பெற்றார்.

கதிர்காம மூர்த்தியே நம:

எண்பதாவது,

சிங்க முகாசுவத மூர்த்தி.

பிரமதேவரின் புத்திர ரான காசிப முனிவர்க்குத் தீதி யென் னும் மனைவி யிருந்தாள். அவளுக்கு எண்ணில்லாத அசுரர்கள் பிள்ளைகளாயத் தோன்றினர். அப் பிள்ளைகளெல்லாந் தேவர்களு டன் போர் புரிந்து இறந்தனர். அதனாலே திதியென்பாள் புத் திரசோகத்தினால் மிகவும் வருத்திச் சரீரம் மெலிந்தவளாய்ச் சால வுங் கோபங் கொண்டு மலைகளிற் சிறந்த வீதி மலையி னுச்சியின் மீதேறி “யான் மிகவு முயர்ந்த பிள்ளைகளைப் பெற்று அவர்களா லித்தேவர்கள் யாவரையும் வருத்துவிப்பே”னென்று உறுதி செய்து கொண்டு கீழே வீழ்ந்து உயிர் துறந்தாள். அவள் மாணகாலத்தி

(240)

ம. டி. 1954.

சிங்கமுகாசுவதமூர்த்தி.

வது எனவும் சொல்வர். அன்றித், துரியப் பொருளாகிய குகஞான
மென்னுஞ் சோதி வியாபித்தலாலும், குகசாயுச்சிய மென்னும்இன்
பத்தைக் கொடுத்தலாலும் வந்தகாரணப் பெயரென்னலுமாம். அது,

(கதிர் காமத் தீர்ப் புகழ்.)

துரியமே லற்புதப் பாமஞா னத்தனிச்
சுடர்வியா பித்தநற் பதிநீடு
துகளிச்சா யுச்சியக் கதிரையீ றற்றசொற்
சுகசொரு பத்தையுற் றடைவேனோ.

என அருணகிரி நாத சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியதனா
னும் பெறுதும். கதிர்=சூரிய சந்திரர்களால், காமம்=விரும்பிப்
பூசிக்கப்பட்ட தெனவுங் கூறுப. இதன் விரிவெல்லாங் கதிர் காம
மான்மிய துட் கூறியுள்ளாம். ஆண்டுக் காண்க. கதிர்காமம் என்
னுஞ் சொல்லே கதிரை என மருஉவீற்று. இம் முர்த்தியின் பெரு
மையைச், சுப்பிரமணிய தலக் கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ்ச் செய்
புளானும் அறிக. அது வருமாறு.

மாணிக்க நிறைகங்கை யாடியுன் னைப்பணிய
வந்திடும் பூதலத்தோர்
வாயுமர் பாடவுங் குருடர்கண் பார்த்திடவு
மலடிகள்பின் மைந்தர் பெறவுங்
காணிற்ரு மாவே லாவென்னு மன்பணாக்
காடிபுலி யானை சிங்கங்
காலிற் பணிந்தஞ்சி யோடவுங் கந்தனே
கண்கண்ட தெய்வ மெவைவே
யாணிப்பொன் முத்தி மண் டபமேவு கச்சியினு
ளடியேனை யாண்டு கொண்டெ
னாகத்தில் வந்தபிணி தீர்த்திடவு முன்னிற்கு

மீண்டுபாச றைத்தல மியற்றுவித் திருந்தபின்
வேண்டு மாறு புரிதியைய வினைய நாடி யென்னவே.

கலங்கல் கொண்டிடு மகேந்திர வரைப்பினைக் கடந்தேபின்
னிலங்கை மாநக ரொருவியே யளக்கரை யிகந்தேகி
நலங்கொள் சீருடைச் செந்தியிற் ரொல்லேமா நகரெய்தி
யலங்க லஞ்சுடர் மஞ்ஞைவின் றிழிந்தன நயில்வேலோன்.

எனவருஞ் செய்யுள்களால் அறியப்படும். இத்தலத்தே ஏம கூடம்
என்னுந் திருக் கோயிலினிடத்தே ஆறு திரு முகங்களுந், பதினெ
ட்டுத் திருக் கண்களும், ஆறு திரு முடிகளும், குண்டலநிறைகளும்,
அழகிய கடப்ப மாலையணிந்த திருமார்பும், வலத்திருக் கரங்களிலே
கொடி, வச்சிரம், அங்குசம், அம்பு, வேல், அபயம் என்பவும், இடத்
திருக்கரங்களிலே தாமரை, கண்டாமணி, முழு, தண்டு, வில், வா
தம் என்பவும் அமைந்த பன்னிரு திருப் புயங்களுங் கொண்டு,
கோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற திருமேனி யுடையராய், வேக
மூர்த்தியாய், நவகீரர்களும், இலக்கங் கண்துபர்களும், இரண்டாயி
ரம் பூத வெள்ளங்களும், தேவர், முனிவர், கின்னார் முதலாய் பதி
னெண் கணத்தவர்களும் போற்றி வணங்கி யேவல்புரிய வீற்றிருந்
தருளினார். அத்திருக் கோலத்தை மானுடராகிய சிறியேந்தரிசித்த
வியலா தென்றோ மூலத்தான மடைக்கப்பட்டு மூர்த்தியும் அவ்வி
யத்தமாயினார். கந்த சுவாமி இத் தலத்தை விரும்பி யுறைகின்றார்
என்பது,

“கதிரை நச்சினுநுங் கலசனுமாம் வேத

மதுரை நச்சினுர்க்கினியன் வந்து”

என்ற தோல்காப்பிய வுரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தா னுணர்க.
கதிர்காமம் என்பது, கதிர்=ஒளி, காமம்=இன்பம் எனப் பொருள்
படவே, ஆன்மாக்களுக்குச் சிவஞான வொளியிறற் பேரின்பத்தை
யளிப்பது எனவும், பரஞ்சுடராகிய கந்தக் கடவுள் விரும்பி யுறை

றகுதியன்று” என்ன, கதிரை வேற் கடவுளும் தெய்வக் கம்மிய னான விசுவகருமனைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி“ஓர் நகரமைத்தி விரைவி”னென்றருள, அவனும் பலப்பல மண்டபங்களோடு கூடியதும், உன்னத கோபுரங்களால் விளங்கப் பெற்றதும், நடுவணே ஸ்ரீகந்தக் கடவுளின் றிருக்கோயிலா னலங்கரிக்கப் பெற்றதும், பலப்பல வீதிகள் செறியப்பட்டதும், மாற்றுயர்ந்த ஏமத்தால் (தங்கத்தினால்) அமைக்கப்பட்டதுமான ஏமகூடமென்னும் ஓர் நகரஞ் செய்தனன். அதன்கட் பெருமானார் எழுந்தருளியிருந்து போர் புரிந்து அவுணர்த் தொலைத்துத் தேவர்களைச்சீறையீட்டு, மகேந்திர புரியை வருணராசற்குக் கொடுத்தருளி வடகோடிக்கட்பரிதி புரத்துள்ள (ஆம்பரத் துறை) உத்தர கதிர்காமம், உபயகதிர்காம மெனப்படும் புதுச் சந்நிதியிற் றங்கி வீற்றிருந்துபின் தம் + மகேந்திர மலையைக்கடந்து இலங்கைமலையையுங் கடலினையுந்தாண்டித் திருச்சீரலைவாய் சென்றருளின ரென்பது. ஆகவிட் பாசறை கதிர்காமமே. அது, வடமொழிக் காந்தபுராணம் வீரமா மகேந்திர காண்டம் ஏழாவது அத்தியாயம் உக வதுசுலோகம்முதல் ௪௮ வது சுலோகம்வரையு முரைக்கப்பட்ட வற்றானும், தமிழ்க் காந்தபுராணத்து,

கந்தபுராணம் ஏமகூடப் படலம்.

இவ்வகை யயில்வே லண்ண விராயிரம் பூத வெள்ளங்
கவ்வையி னமைந்து செல்லக் கனைகடல் வரைப்பி னேகி
யெவ்வம தடைந்த தொல்லை யிலங்கையங் குவடு நீங்கி
மைவரை புரையூர் மேவு மகேந்திர புரமுன் போந்தான்.

காண்டியீது ஞானூர் கடுங்க ணீசர் செறிதலா
லாண்டு சேறன் முறையதன் றதற்கடுத்த வெல்லையா

+ மகேந்திர மலையென்பது இலங்கையின் தென்மேற் பாகத்தே புள்ள சுப்பிரகா கம் என்ற இடத்தி லுள்ள சிவனொளி பாதமலை யென்பர் பெரியோர்.

மகாசாத்த நவ லக்கவீர புட்கலேச ராமகாளிய சுராரி துர்க்கா முதலிய பலப்பலருளர். அவர்களெல்லாஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளை யுபாசித்து நாற்புறங்களினும் வசித்துளார்.

இத்தலத்திற்குத் தக்கிண கந்தபுரி, ஏமகூடம், அம் சுகாமம், கதிரை, கதிர்காமம், பூலோக கந்தபுரி, கோட்டம், வன்னி மங்கலம், காரிகாப்பு, வரபுரி, பஞ்சமூர்த்தி வாசம், சகலதேவோபாசியம், கதிக் கேணி, சகலசித்திரம், அகத்தியப் பிரியம், சிதாகாசம், குகைத்தலம், தகராலயம், பிரமசித்து, மகத்து, விவிக்தம், ககனம், பரிசுத்தம், அற்புதம், பாசறை, அம்பலம், பரவியோமம், இரண்மய கோசம், அந்தராகாசம், அவ்வியத்த மூர்த்தபுரிமுதலிய பலப்பல திருநாமங்களை யுடையது. இங்கே குமாரக் கடவுள் கணப் போதும் நீங் காதிருந்து இச்சாசத்தி, கிரியாசத்தி ளாகிய வள்ளியம் மையார் செய்வயானை யம்மையா ருடனமர்ந்து பற்பல திவ்வியாற்புத திருவிளை யாடல்களைச் செய்தருள்வார். தேவர் முதலிய கணர்கள் இப்போதும் பூசைசெய்வது அன்பர்க்குத் தெரிய வருகின்றது.

முன்னே ரூபன்மன் இதற்கருகி லுள்ள தன் மகேந்திர புரியிற் றேவர்களை யுஞ் சயந்தனை யுஞ் சிறையிட, அதனை மீட்டற்காக எழுந்தருளிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருக்கயிலையினின்றும் இலக்கத் தொன்பது வீரர் ளும் இரண்டாயிரம்பூத வெள்ளங்களுந் தம்மைச் சூழப் புறப்பட்டுத் தாரகற் கொன்று திருச்செந்தி யமர்ந்து, ரூபன்மன் முதலாயினோர்தம் வரலாறுகளை யெல்லாம் வாக்குத் தலைவனான தேவ குருவாம் வியாழனி டங் கேட்பார் போலக் கேட்டருளிக் கடல் வழியாகப்போந்து அதனைக் கடந்து, இலங்கை மலைகளையுந்தாண்டி யதன் நென்கோடியை யடுத்தகாலைப் பிரமவிட்டு ணுக்கள் வந்து பணிந்து, “பரம்பொருளே! இதோ ரூபன்மனி ருக்கும் மகேந்திரம். ஆண்டகர நீசர்கள் செறிதலாற் றேவரீர்போத

என்னுங் கதிர்காமத் தலமேயாம். இத்தல மாகாத்மியங்கள் யா
வும் அவனருள்பெற்ற வான்றோ ரெடுத்துரைப்பதன்றிப் புழுத்த
நாயினுங் கடையேனாகிய யானெடுத்துரைக்கப் புகுத னகை யென்
பது சத்தியம். ஆயினும் என்மனத் தவா வென்வயப்படாதி யன்ற
வா றுரைத்தி யென்று பிடர் பிடித்துந்தலா நெழுந்தனன். இத்த
லத்தின் மகிமைக ளெல்லாங் கந்தபுராணம் மகேந்திர யுத்த காண்
டங்களினும், பிரமாண்ட புராணம் தலமாகாத்மியத்துங் கூறப்பட்
டன வன்றி, விசேடமாக மற்சபுராணம், தக்கிண கைலாச மாண்மி
யத்திலே அம்சுகாமாசல மாண்மியத்திலு மகலமாயறையப்பட்டுள்
ளன. பூநீமத் அருணகிரி நாத சுவாமிகள் கிளியுரு வெடுத்துப்
பலதலங் டோறுங் தரிசித்துப்போந்தருளிய காலே யித்தலத்தும்
உபய கதிர்காமத்தும் எழுந்தருளித் திருப்புகழ் பாடித் தோத்திரம்
புரிந்தருள் பெற்றார். அது “கிளிப்பாடு பூதியில் வருவோனே”
எனவீத்தலத் திருப்புகழிற் கூறி யருளியதனானும் பெறுதும். அது
பற்றி வன்னி மங்கலம் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயருள்ளது.

திருப்படை வீட்டுத் தலங்களாகிய திருப்பரங் குன்ற முதலிய
ஆராதார தலங்களினும் மேலாய துவாதசாந்தத் தலமாய் விளங்கு
வது. அன்றியும் சிவதலங்+ளிலே கோயில் என்னுஞ் சிதம்பரம்
ஆகாய லிங்கமுடைத்தா மிரகசியத் தலமானது போல, இஃது
மங்ஙனே சோதி வடிவரா யெவரானும் விரும்பத் தருந்த பரவி
யோம மூர்த்தி, எவர்களானுங் காண்டற்கு அரியராய் விளங்கவி
னிரகசியத் தலமாய் விளங்கும். அஃதிறறை ஞான்றும் பிரத்தி
யக்கமாக் காணலாம். ஆ+லின் உகைன்க ணுள்ள தலங்க ளெல்
லாவற்றினும் மேலாயதிது. இங்ஙனுள்ள தீர்த்தங்களோ மாணிக்க
கங்கை முதலாக அளவற்றன. மலைகளோ கதிரைமலை, வள்ளி
மலை, தெய்வயானைமலை, காளபைரவ மலை முதலாக வெண்ணிலா
தன. மூர்த்திகளோ சுப்பிரமணிய சிவ கணேச உமா வீர பைரவ

ராச சேகரன் முதலிய பலப்பல அரசரானு ளப்பட்டதாய், சிவாக
மம், புராணம், மிருதி, தமிழ்வேதத் திருவருட்பா, இதிகாசம் முத
லிய நூல்களினுஞ் சங்க நூல்களினும் ஆங்காங்கே புகழப்பட்ட
தாகி, வீராட்புருடனுக்கு இடைநாடியாய், திரிகூடம், கேதீச்சரம்,
கந்தமாதனம், ஏமகூடம், நீலம், சுவேலம், சிவனொளிபாதம், செங்
கடகம், வள்ளி, காளபைரவம், நகுலம், மேந்தலை, மகானுவரம்,
சீவர்த்தனம், உகந்தை, கதிரை, முதலிய மலைகளையும், மாவலி கங்
கை, கருடகங்கை, காவிரிகங்கை, மாணிக்கங்கை, பாலாவி, பாப
நாசம், நவகங்கை, மாயவனாறு, கழுநீர்க்கங்கை, வேலாயுத புட்கா
ணி, கன்னியாகங்கை, நகுலம், சமுத்திர தீர்த்தம், பாதலகங்கை,
கல்லாறு, நவகிரி திருவடிநிலை, யமுனாரி, நிராவிரி, வாமனம்முதலிய
தீர்த்தங்களையும் பற்பல தலங்களையு முடையதாய் விளங்குவதுஇல
ங்கை மண்டலமேயாம்.

இத்தகைய இலங்கை ரூபன்மன்றன் மகேந்திர புரிக்கு வடக்
கேயுள்ளது. எவ்வாறெனிற் கூறுதும். இந்து சமுத்திர மென விப்
போது வழங்கப்படும் மகேந்திரக் கடலி னடுவே என்பதினாயிரம்
யோசனை யகலமும் நூறு யோசனை வித்திரைமு முடைய தோர்
நகராச் செய்வித்து, அதன் எட்டுத் திக்குகளினும் ஏமபுரம், தேவ
புரம், இலங்காபுரம், நீலபுரம், சுவேதபுரம் முதலிய எட்டு நகரங்
களையும் புரிவித்து ஆவற்றிற் கசானனன் (யானை முகன்) தூங்காசி
யன் (குதிரை முகன்) யாளிவத்திரான் (யாளிமுகன்) பல்லாக வத்தி
ரன் (காடிமுகன்) வியாக்கிரானன் (புலிமுகன்) வராக துண்டன்
(பன்றி முகன்) சிங்கவத்திரான் (சிங்கமுகன்) கவபாசியன் (காட்
டுப்பசுமுகன்) என்னும் வீரர்களைக் காவல் வைத்தா னென்று கந்த
புராணங் கூறல்காண்க.

இங்ஙனம் வீரமகேந்திரபுரிக்கு வடக்கு வாயிலி னுள்ளதாகி
விளங்கும் இலங்கையின் நென் கோடியிலே விளங்குவது கதிரை

லவ்வுறுதி நினைத் துயிர் துறந்தமையால் மீளவும் அசுரகுலத்திலே அசுரேந்திர னென்பானுக்கும் மங்கலகேசினி யென்பாட்டும் மகளாய்ப் பிறந்து சுரகை யென்னும் பெயருடையவளா யிருந்தாள்.

அதனை யறிந்த அசுர குருவாகிய சுக்கிரன் சுரகையென்னும் பெண்ணினால் அசுரர் குலத் தழைய விருக்கு முண்மை யறிந்து வேண்டிய மாயவித்தைகளை யெல்லாம் கற்பித்துக் கொடுத்தான். சுரகை யென்பாள் அவ்வித்தையில் மிக்க வல்லவளாத னோக்கிய சுக்கிரனார் அவட்கு மாயை யென்று காரணப் பெய ரிட்டழைத் தனர். அசுர குலத்தை விருத்தி செய்து தேவகுலத்தை நசிக்கச் செய்தல் உன் கடமை யாகலால், நீ காசிபமுனிவரிடஞ் சென்று வேண்டிய பிள்ளைகளைப் பெறுவா யென்று சுக்கிரனா ரவளை அனுப் பினார். அவளு மங்ஙனங் காசிப முனிவரைப் பலவாற்றானே மயங்கச் செய்து மறைந்தனர். முனிவர் புலம்பி வருந்தாநிற்பப் பின்றோன்றினான். காசிபர் வறியோன் பெருநிதியைக் கண்டாங்கு மனமகிழ்ந்து அவள் காலில் வீழ்ந்து “மங்கையர் திலகமே! என் னைக்காப்பாற்ற வேண்டு” மென் றிரந்தார். மாயை யவர்தம்மை நோக்கி “முனிவர்பிரானே நான் என்னென்ன வருவங் கொள் வேனா அவ்வவ் வருவங்களை நீருங் கொள்ளுவிராயின் நும்மைச் சேர்வே னென்ன, இருடியுரும் அதற் கிசைந்தார்.

மாயை கொண்டுள்ள அதிருபத்திற்குத் தக்க சுந்தரவடி வத்தை முனிவருங் கொண்டு அவளாலுண்டாக்கப்பட்ட அழகிய மண்டபத்தே முதலாஞ் சாமத்திற் சென்று சுரத வினையாட்டைச் செய்தனர். அதுகாலை யசுரர்கட் கெல்லாம் தலைவனாகிய சூரபன் மன் றோன்றினன். அவ்விருவர்க்கு முண்டாய வியர்வைப் பெருக் கிழ்ழப்பதி னுயிரந் சேனைகளுண்டாயின. அவர்களை யங்ஙனா றுத்தி வேறோர் மண்டபத்தேசென்று மாயை பெண் சிங்க வரு

வெடுக்கக் காசிப முனிவர் ஆண்சிங்க வடிவெடுத்துப் புணர்ந்தனர். இரண்டாவது சாமாந்தத்தில் ஆயிரஞ் சிங்க முகங்களும் இரண்டாயிரங் கைகளையு முடைய மகாபராக்கிரமம் வாய்ந்த சிங்க முகாசுவரன் நேவர்க ளெல்லாம் நடுங்கத்தோன்றினன். வியர்வை வெள்ளத்தி னின்றுஞ் சிங்க முகங்களையுடைய கோரத் தன்மையான நார்ப்பதீனுயிரஞ் சேனைகள் தோன்றினர். அவர்களை யங்ங னிற்றுத்தி மூன்றஞ் சாமத்தில் மாயை பிடியுநீக் கொள்ள முனிவருங் களிற்றுருக் கொண்டு வேறொரு மண்டபஞ் சென்று கூட, யானைமுக முடைய தாரகன் றோன்றினன். அங்கும் யானை யுருவங் கொண்ட நார்ப்பதீனுயிரஞ் சேனைக ளுண்டாயின. நான்காஞ் சாமத்தில் வேறொர் மண்டபஞ் சென்று ஆட்டுருவங் கொண்டு சேர்ந்து அசுழகி யென்னும் பெண்ணையும், ஆட்டு முகங் கொண்ட ழப்பதீனுயிரஞ் சேனைகளையுந் தோற்றுவித்தனர்.

பின்னரும் அநேக மண்டபங்க டோறும் புலி, குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, எருமை, செந்நாய், காண்டாமிருகம், கழுதை, ஒட்டகம், குரங்கு, நரி முதலிய வுருவங்க ளெடுத்துச் சென்று சேர்ந்து அவ்வம் பிருக வுருவமுடைய அறுபதீனுயிரஞ் சேனைகளையுண்டாக்கினர். சூரபன்மன், சிங்க முகன், தாரக னென்னு மூவர்களுந் தாயாகிய மாயையின் சொற்படி வடக்கே யுள்ள ஆலவனத்தின்கண் வீரயாகம் புரிந்து ஆயிரத் தெட் டண்டங்களையும் நூற்றெட்டியுகம் அரசாளும் வரத்தையும், சத்தியாலன்றி வேறொன்றா னுமிறக்கப்படாத வரத்தையும் பெற்றுத் திக்கு விசயம் புரிந்து யாவரையும் வென்று வந்தனர். அதன்பின் சூரபன்மன் தெற்கே இந்து சமுத்தீர மெனப் பெயர் வாய்ந்த இலங்கையின் நென் சமுத்திரத் தின் நடுவே சுக்கிரன் கூறியபடி மிக்க அலங்கார முடையதாய் எண்பதினாயிரம் யோசனை நீளமும் நூறு யோசனை விசாலமு முடைய வீர மகேந்திர புரியை விசுவகர்மனைக் கொண்டு சிருட்டிப் பித்து, அதன் எட்டுத் திசைக டோறும் எம்புரம், தேவபுரம், இலங்

காபுரம், நீலபுரம், சுவேதபுரம், வாம்புரம், பதுமபுரம் என்னும் பட்டினங்களை யு முண்டாக்கிப் பட்டாபிடேகஞ் செய்வித்து, விசுவகருமன் புதல்வி யாகிய பதும கோமளை யென்பாளையும் விவாகம் புரிந்து பாணுகோபன் முதலிய பிள்ளைகளையும் பெற்றிருந்தனன்.

சிங்கபூகாசுர னென்பான் வடசமுத்திர நடுவே மிக்க விசித்திரமான ஆசுரபுரி யென்னு மோர் நகரஞ் செய்வித்து இரண்டு கோடிசேனைகளுட னாங்குச் சென்று அரசு புரிந்தான். அங்ஙன மிருக்கு நாளிலே அவ்வசுரன் யமனது புதல்வியாகிய விபுதை (விபூதிகை யென்று வடமொழிப் புராணங் கூறும்.) என்னும் பெண்ணை விவாகஞ் செய்து மகாசூர னென்னும் புதல்வனைப் பெற்றான். பின்னரும் பலப்பல கன்னியர்களைக் கூடி நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். இங்ஙன மிருக்கு நாளிலே குரபன்மன் தேவர் களையும் இந்திர குமாரனான சயந்தனையுஞ் சிறையிட்டதனால் அவர்களை மீட்கவேண்டிக் கந்தக் கடவுள் திருக்கயிலையி னின்றும் புறப் பட்டார். அவருடனே வீரவாகு முதலிய துணைவர் ஒன்பதின்மரீக ளும், இலக்கம் வீரர்களும், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களும், நூற்றெண்மரீ சேரோபதிகளும் கூடவந்தனர். அறுமுகக் கடவுள் அவர்களுடன் வழிக்கொண்டு எதிர்ப்பட்ட தாரகனையுங் கிரவுஞ்ச மலையையும் அழித்து இலங்கை வழியாய்நடந்து அவ்விலங்கையின் நென்கோடியை யடுத்ததும், பிரம விட்டுணுக்கள் வந்து பணிந்து, சுவாமீ! இது மகேந்திர புரியாகும். ஆண்டு நீசரா மசுரர்கள் இருத்தலா லாங்குச் சேறன் மரபன்றென்ன, ஆங்கே விசுவ கருமனைக் கொண்டு பாடிவீடு செய்வித்துத் தாமுஞ் சேனைகளுமாகக் கதிரீகா ம மெனப் பெயரிய ஏமகூடத்தீன்க ணிருந்தனர். ஆங்கே வீரவாகு தேவரைத் தூதாக அனுப்பித் “தேவர் சிறையை விடுதி. அன்றேல் நம் வேற்படைக்கு இரை ஆவாய்” என்று தெரிவிக்க, அவன் பரிசுசித்து இத்தூதனைப் பிடித்துப் பிணித்து விலங்கிடுதி” ரென்ன வீரவாகுதேவர் தம்முட னெதிர்த்தார் பலரையும் அழித்து மகேந்

திர புரியையு மழித்துக் குகக்கடவுள் சமூகத்தில் வந்து வணங்கி நிகழ்ந்த வெலா முரைத்தார்.

சூரபன்மன் மந்திராலோசனை புரிய நினைந்து அதற் குரியவர்க ளுடன் மயூரன், துர்க்குணன், தருமகோபன், காலசித்து, சுண்டன், அனலன், சிங்கனென்னு மந்திரிகள் சேர்ந்து யோசித்த காலே, பாணுகோபன், அக்கினிமுகன் முதலாய பலரும் சூரபன் மனுக்குத் தகுந்தபடி “அந்தக் குழந்தையினையுஞ் சேனைகளையுங் கொல்வ தரிதன்று” என வீரமொழி கூறினர். அவர்களுட் சிங்க முகன் எழுந்து, அண்ணே! கந்தக்கடவுளைக் குழந்தையென் றெண்ணுதிதே. அவர் முன்னே யெங்கட்கு வரங்கள் தந்த பரப்பிரமமே யாகும். ஆதலாற் றேவர்களின் சிறையை விட்டு அவரைச் சரண டைந்து வாழ்தலே தகுதி” யென்று கந்தக்கடவுளின் மகிமைகளை யெடுத்த துரைத்தான். சூரபன்மன் கேட்டு மிக்க கோபமடைந்து “நீமாயையா விங்ஙனம் பிதற்றுகின்றாய். ஆகலி னிவ்விடத்தை விட்டு எங்கேயாவது போய்விடு” என்று கூற, சிங்கமுகன் “உண்மை யுரைப்போர் விரோதிகளே. ஆகலின் தகுந்தபடி யுரைப்பே” மென்று கூறுவான். “அசுரோசுரா! நின் எண்ணத்தை யறியக்கூறினேன். இப்போதே யென்னை விடுத்தாற் பாலனையும் அவன் சேனைகளையுங் கொன்று வருவே”னென்ன, சூரபன்மன் சாலவும் உவகையடைந்து “தம்பியே நீ யவ்வாலிபனைக் குறித்துச் செல்வது தகுதி யாகாது. வேண்டியகாலத்து உன்னை யழைப்பிப்பேம். இப்போது நின் இருப் பிடஞ் செல்வாய்” என்னச் சிங்கமுகாசுவன் றனது ஆசுரபுரிக்கு வந்திருந்தான். மகேந்திரபுரியில் யுத்தந் தொடங்கி யெல்லாரு மிறத்தல் கண்டு சிங்கமுகனை வருமாறு தூதனுப்ப அவன் புறப்பட்ட டுத் தமையனிடம் வந்து யாவுந் தெரிந்து கொண்டு போர்க்கோல முற்றுப் புறப்பட்டான். அவனுடன் மகாபல முள்ள ஓரிலக்கம் வாகினித் தொகை கொண்ட சதுரங்க சேனைகள் வந்தன.

அதனைக் கண்ட பிரம விட்டுணு முதலாய தேவர்க ளோடிச் சென்று, “பரம்பொருளே! ஆயிரந் தலைகளையும் இரண்டாயிரங் கைகளையு முடையவன்; ஆயிரம் யோசனை விஸ்தீரண முடைய திடமான மார்பையுடையவன் வருகின்றான். அவன் சத்துருக்களை யெல்லாம் வென்று ஆயிர மண்டங்களை யாள்கின்றான். அன்றி யொருகா விப்பூமியைத் தூக்கினான். பிரமாண்டத்துடன் உலகங் களை யெல்லா மொரே யுருண்டையாக விழுங்கத் கருதி மேருமலை யைப் பிடுங்கி யண்டச்சுவரி னடித்த காலைச் சார மில்லதென்று முன்போல் வைத்துளான். இருபக்கங்களினும் நிழலாடப் பெற்ற வோர் மகாகுலத்தைப் பிடித்திருக்கின்றான். ஆகலின் அவனைத் தேவரீர் விரைவி னழித்து அடியேங்களைக் காத்தருளல் வேண்டு” மென்று இரந்தார்கள். பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய கந்தக்கடவு ணன் நென்று சாரதியான வாயுதேவனை நோக்கி நமது மனோவேகப் போற் றேரைக் கொண்டு வருக” என்று அருளினர். அப்போது வீரவாகுதேவர் வந்துவணங்கி யடியேன் அவர்களை யெல்லாங் கொல்லுவே னென்று வேண்ட, அவரும் மந்த காசமுடையராய் வீரவாகுவை யனுப்பினர். வீரவாகு தேவரும் தம்பிமார் எண்ம ரும் இலக்கம் வீரர்களும் நூற்றெண்மர் சேனாபதிகளும் ஆயிர வெள்ளம் பூதங்களும் புறப்பட்டுப் போய காலை யிருபக்கச் சேனை களும் எதிர்த்துப் போர் செய்தன. அசுர சேனைகள் பூதசேனைக் களைத் தூத்துவதைக் கண்ட பூதசேனாபதியான சிங்கன் என்பார் அசுரசேனைகளை யதஞ் செய்தல் கண்டு அவருடன் உதிட்டிர ணென்னும் அசுரத்தலைவன் றண்டத்தாற் போர் செய்யச் சிங்கர் அவன்மார்பி லறைந்து கொன்றார்.

அவருடனசுர ரெல்லாரு மெதிர்த்தனர். அதனைக் கண்ட இலக்கம் வீரர்களி லொருவரான கனகர் பாணங்களால் அசுரர் களைத் தூத்தினார். அசுர சேனாபதி துர்முகன் வந்தெதிர்க்க வீர

மார்த்தாண்டர் அவனை மூர்ச்சையாக்கினர். அசுர சேனைக ளோடப் பூதசேனைகள் கொக்கரிப்பதைக் கண்ட சிங்க முகாசுவன் அச்சே னையுட் புகுந்து அவர்களை வாரி வாரியெறிந்தும் பலவாறாகக் கொண் றும் நாசம் பண்ணினான். பின்னர் மற்றைய இலக்கம் வீரர் முதலி னோரை யெல்லாம் அதம் பண்ணுவதைக்கண்டு மற்றையோ ரெல் லாம் சிங்கத்தைக் கண்டு மாடுனெடுவதைப்போல ஒடினார்கள். அத னைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் வந்துஎதிர்த்துச் சரமழைகளால் அசு ரர்களை யதம் பண்ணினார். சிங்கமுகாசுர னுடைய நூறு பிள்ளை களும் வந்தெதிர்க்க அவர்களை ஒரோவாளால் வெட்டியெறிந்து தே ரிலேறினர்.

அதனைக் கண்ட சிங்கமுகாசுவன் மிக்ககோபங் கொண்டு பயங் கரமான யுத்தம் புரிந்தான். வீரவாகு தேவரும் அவனுடன் அதி பராக்கிரமத்துட னின்று யுத்தஞ் செய்தார். இங்ஙன மொருவர்க் கொருவர் பாணிகளைவிடுவதும் மாற்றுவதும் தேர் சாரதி குதிரை யிவைகளை யழிப்பதுமாகநின்று யுத்தம் புரிந்தார்கள். சிங்கமுகன் இவனைச் சயிப்ப தருமையாமென்று நினைத்துத் தன்ருயாகிய மா யையினாலே கொடுக்கப் பட்ட மாயாபாசத்தை விடுத்தான். அது மிக்க விரைவிற் போய்ப் பூதர்களுையும் இலக்கவீரர்களுையும் நவவீரர் களையுங் கட்டிச் சென்று உதய கிரியில் வைத்தது. அசுரனுஞ்சே னைகளும் அட்டகாசம் புரிந்து கொண்டு கந்தனெங்கே யுள்ளானெ னத் தேடிவந்தனர். அவையிற்றை யெல்லாம் வாயுதேவ னறிவிக் கச் சிங்காதனத்தி னின்றும் பெருமானா ரிறங்கிப் பிரமனாற் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட வேதப் பாதுகையின்க ணேறி மனோவேகப் பொற்றேர் மீது ஆரோகணித்து வீற்றிருந்தருளினார். இந்நிரன் அக்கினி யமன் வருணன் பிரமன் விட்டுணு முதலாய தேவர்கள் யாவரும் கொடி குடை. சாமரம் அடைப்பை முதலியன தாங்க, வாயுதேவன் தேர் செலுத்தச் சென்றருளினார். ஆயிரம்பூத வெள்ளஞ் சேனைகளுஞ் சென்றார்கள். போர்க்களஞ் சென்றதும்

அசுரசேனைகள் பூத சேனைக ளுடனெதிர்த்து நிற்க முடியாது ஓடி னார்கள். அதனைக் கண்ட சிங்க முகன் பூதர்கள் மேல்விழுந்து வாரி வாரி விழுங்கினான். விழுங்கப் பட்ட பூதர்கள் காது மூக்கு முதலவற்றின் துவாரங்களாலோடினர். வயிற்றுட் சென்ற பூதர் ஆயுதங்களாற் கீறியும் முடியாதாயிற்று. மற்றைய வீரர்களையும் விழுங்கி யவர்கள் வெளிவராதபடி காது மூக்கு முதலிய துவாரங் களை மூடினன். அதனை யறிந்த சூரபன்மன் ஓர் கோபுரத்தின் மீதேறித்தம்பியின் போரைப் பார்த்திருந்தான். முருகக் கடவுள் வில்லை யெடுத்து வளைத்தார். அதன் சத்தத்தால் ஊழிக் காலமோ வென்று உலகங்க ளெல்லாம் பயந்து நடுங்கின. ஓரத்திரத்தைப் பிரயோகித்து வீர மொழிக ளுரைத்த அசுரனுடைய மார்பைப் பி ளந்தனர். அத்துவாரவழியே சிலபூதர்க ளோடிவருவதைப்பார்த்து அசுரன் அந்தப் பிளப்பைத் தன்கைகளால் மூடிக்கொண்டு ஓர்தண் டத்தை யெடுத்து வந்தான். குகப்பிரான் நான்கு பாணங்கள் விட அவை யத்தண்டத்தைத் தூளிசெய்து அவன்ற னெற்றியில் உருவ, மூர்ச்சை கொண்டான். எல்லாப் பூதர்களும் அவ்வழியாக வெளி வந்து குமார சுவாமியின் பக்கத்தே நின்றார்கள். இறந்த பூதர்களும் செவ்வேளின் அருளா லெழுந்துநின்றனர். அதுகாலை முருகக்கடவுள் பாசத்தை யறுத்து வீரவாகு முதலாயினோரைக் கொண்டுவரும்படி ஓர் அம்பைப் பிரயோகித் தருளினார். அது உதயகிரி சென்று பாசத்தைக் களைந்து மூர்ச்சையானவர்களை யெ முப்பி யோர் புட்பகவிமானம் போல் அவர்களைச் சுமந்து கொண்டு வந்து குமரேசன் முன் விட்டது. யாவருமிறங்கிப் பெருமானை வந்தித்தனர். மூர்ச்சையான அசுரர்களுெல்லாம் எழுந்து தேவே சனை வளைந்து ஆர்ப்பரித்துச் சரமாரி பொழிந்தனர். கருணாநிதி யாங் கந்தக்கடவுளும் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க அவையொவ் வொன்று கோடாகோடியாய்ச் சென்று அசுரசேனைகளை யெல்லாங்

கொன்றுவிட்டன. சங்கமுகன் தானொருவன் றனியே நிற்பது கண்டு பொரத் தொடங்கினன்.

ஒருவருக் கொருவர் பாணங்களை விடுவதும் மாற்றுவது மாக நின்றனர். அசுரன் கடவுள்மீது ஓர்பாசத்தைப் பிரயோகித்தான். அதனைக் கண்டதுண்டஞ் செய்தார் கடவுள். அதனைக் கண்ட வசுர னார்ப்பரித்து ஒடிவருவதைக் கண்டு ஆயிரம் பாணங்களா லவனு டைய வாயிரங் தலைகளையும், இரண்டாயிரங் கணைகளா விரண்டா யிரங் கைகளையும் அறுத்தார். மீளவும் அந்தத் தலைகளும் கைகளும் உண்டாயதைக் கண்டு தேவர்கள் மிக்க வியாகுல மடைந்து ஆச்சரி யமு முற்றார்கள். அசுரன் பகவானை நோக்கி “நமது பலம் வரம் என்பவைகளையும் தலைகள் கைகள் முளைக்குந் தன்மையையும் நீ யறிந்தாயல்லே. தேவர்களை ஒருகாலும் யாங்கள் விடுகிலேம். நின்னை மாத்திரம் விடுகின்றும். எங்கேயாவது ஒடிச்சென் றுன்னுயிர் காத் துக் கொள்” என்றான். அதனை யாதி பாம குகக் கடவுள் கேட்டுப் புன்முறுவல் பூத்து விரைவிலே நின்னை யிலகுவிற் கொல்கின்றா மென்றார். அசுரன் வேகமாய்ச் சென்று இரண்டாயிரங் கைகளா லும் அவ்வளவு மலைகளைப் பிடுங்கி யெறிந்தான். அவைகளைக் கந் தக் கடவுள் நூறு கணைகளாற் பொடிசெய்து மார்பி லுருவுமாறு ஆயிரம் அத்திரங்கள் பிரயோகித்தார். அதனா லிரத்தவெள்ளம் பாயப் பெற்றவ னாயினும் நகைத்துப் பின்னும் பலமலைகளைப் பிடுங் கினன். சுவாமி வெகுளி கொண்டவராய் ஆயிரங் கணைகளாற் றலை களைக் கொய்தனர். அத்தலைகள் உடனே முளைக்க அசுரன் மலைகளை யெறிந்தான்.

அறுமுகக் கடவு ளிரண்டாயிர மம்புகளா லவைகளை யெல் லாம் அழித்து அவனுடைய வெல்லாக் கைகளையு மறுத்தனர். அக் கைகள் பின்னரு முண்டாயின. இங்ஙனம் அவனுடைய கைகள் தலைக ளாகிய உறுப்புக்களை யாயிரத்தெட்டு முறை யறுத்தறுத்து

விழுத்தினர். அவைக ளெல்லாம் எங்கணும் விழலாயின. அறு பட்டதன லுண்டாகு மோசையைக் கேட்டுத்தேவர்க ளெல்லாம் அச்சங் கொண்டார்கள். கார்த்திகேயக் கடவுளார் சிங்க முகாசுர னது ஒருதலையும் இருகைகளையும் விட்டு மற்றைய வறுப்புக்க ளெல்லாவற்றையு மறுத்தார். பின்னும் பின்னும் அவை முளைத்த ல்கண்டு ஓர் உங்காரஞ் செய்தார். அவைக ளெல்லா முடனே யுள் ளடங்க ஒருதலையோடும் இருகைகளோடும் நின்றான் அசுரன்.

அதனால் அசுரன் கோபங் கொண்டு ஓர் மலையைப் பிடுங்கியெ றிய அசுர குலாந்தகர் அதனைப் பொடிபடுத்த, அரிமுகன் ஓர் தண் டாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து, 'பாலா! நினக்கு வேலினாலு மம்பு களானும்போர் செய்ய வல்லமை யுண்டன்றி, வேறுயுதங்களாற் பொரும் வல்லமையிலேயே' என்று எறிந்தான். சுப்பிரமணியக் கடவுள் தமதுகரத்தி லிருந்த வச்சிராயுதத்தைத், திருநோக்கஞ் செய்தருள, அது மிக்கவேகத்துடன் சென்று தண்டாயுதத்தைத் தூளி செய்து அசுரன் மார்பினும் பாய்ந்து உருவிச் சென்று வா னதி யாடி, அறுமுகப் பெருமான் றிருக்கரத்தில் வந்தமர்ந்தது. சிங் கமுகாசுரன் துடிதுடித்துக் கீழேவீழ்ந்து இறந்தான்.

இங்ஙனம் சிங்க முகாசுரனை வதைத்தமையாற் குமாரக் கட வுள் சிங்க முகாசுர வத ழுர்த்தி யாயினர்.

ல்காந்த புராணம் - சங்கர சங்கீதை.

ததாநீவாவ-தீஸாந நஃ சு-யிஸஹீஷணஃமஃ |

சுநககொபிலவித்யஸஃசெஜொஹ்ரஃஜஃ |

புரஹிணொதஃமாராஸஹீஷயதகாணமஃ |

சிம-த்யதநஹாவெமாலிகாடிணஜீயகஃ |

தேவதாரிணியாகவந்தே

Mrs. J. B. Jones

சூரசங்கார மூர்த்தி.

௩௬௧

வதிவா தடி-ரொரிஜெய்ஹெஹைகசுஹிராது தம் ।

விநிய-பளஸரீராயபுரணாஹஸ்யுராராது தம் ।

சிங்க முகாகரவத மூர்த்தயே நமஃ

எண்பத் தோராவது,

சூரசங்கார மூர்த்தி.

காசிப முனிவர் புத்திரனாகிய சூரபன்மன் றுயான மாயையின் சொற்படி பசுபதியைக் குறித்துச் செய்யும் வீரயாகத்தைப் புரிதற் காக ஆலவனம் கோக்கித் தம்பிமார்களுடன் சேனைகள் சூழ்ந்து வரச் சென்றான். நடுவழியிலே யச்சேனைகளின் கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சுக்கிரனார் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு வசிய மந்திரஞ் செபித்துச் சூரபன்மன் முன்வந்து “நானுங்கள் குரு” என்றார். சூரபன்மன் அவரது பாதங்களை வணங்கி நின்றனன். சுக்கிரனார் யாகங்களில் வரு மிடையூறுகளை நீக்கத் தக்க மந்திரத்தை யுபதே சித்துச் சென்றார். சூரபன்மன் ஆலவனஞ்சென்று பதினாயிரம் யோசனை விசால முள்ள யாகசாலை யமைத்து அதைச் சூழ மலை களைக் கோட்டையாக்கினான். அதனுட் பக்கங்களைச்சூழச் சேனை களை நிறுத்தி நடுவே ஆயிரம் யோசனை சதுரமு மாழமு முள்ள ஓர் அக்கினிக் குண்டத்தை யமைத்தான். அதனைச் சூழ அதுபோ லும் நூற்றெட்டுக் குண்டங்களையும் அவைகளைச் சூழ வாயிரத் தெட்டுக் குண்டங்களையுஞ் செய்து பிரதான குண்டத்திற் றுண் ஓமஞ் செய்ய முயன்றான்.

அதனை யறிந்த மாயை யென்பாள் எருக்கு, வெள்ளெருக்கு, நாயுருவி, பூவரசு, வேம்பு, இறலி, புளிமுதலான விஷமாங்களின் சமித்துக்களும், பால், தயிர், நெய், எண்ணெய், தேன், துவரை,

பயறு, உழுந்து, என், கொள்ளு, கடுகு, அரிசி, நெல் முதலியவும், இலக்கம் பசுக்கள், அசங்கள், பெற்றங்கள், சோரி, தடி, பச்சைக் கர்ப்பூம், சந்தனம், கத்தூரி, பற்பல வகைப் புஷ்பங்கள், தர்ப்பங்களுடன் (அத்திமரத்தாற் செய்யப்பட்ட ஓம பாத்திரம்) பிரஸ்தரம் (தர்ப்பத்தி னோர்முட்டி) ஸ்வதிதி (கோக்களைச் சேதிக்கு மாயுதம்) அரணி முதலியவும் ஆகிய பொருள்களை யெல்லாம் மூவாயிரம் யோசனைதூரம் நிறைத்தாள். சூரபன்மன் கிழக்கு முதலிய எட்டுத் திக்குகளினும் தூர்க்கை, வைரவக்கடவுள், பத்திரகாளி, பூதம், பிரேதம், பிசாசம், இடாகினி கணங்களின் கூட்டம், சாமுண்டி என்னுந் தேவதைக ளெட்டினையும் பூசித்து அரணியைக் கடைந்து குண்டமத்தியில் மூட்டி வளர்த்து, நுனியிலே கூர்மையை யுடைய வச்சிர கம்ப மொன்றனைநாட்டிப் பதினாயிரம் வருடம் அளவும் ஓமம் புரிந்தான். நூற்றெட்டு, ஆயிரத்தெட்டுக் குண்டங்களிற் சிங்க முகன் தாரகனென்பா ரோமஞ் செய்தனர். அவ்வாறு செய்தும் மகாதேவன் பிரசன்னமாக வில்லை. சூரபன்மன் விசன முற்றுக் கம்பத்தி னுச்சியி னின்று தன்னுடற்றசைகளை யரிந் தரிந்து ஆயிரம் வருட மளவும் ஓமஞ் செய்தான். அதற்குந் தேவதேவன் வாராமகண்டு கம்பநுனியைத் தன்னபானவழியாக விட்டு முளைகிழிக்கப் பட்டானாய்க் கம்பத்தி னடியிற் சேர்ந்து அக்கினி குண்டத்தில் வீழ்ந்திறந்தான். தேவர்கள் பேரானந்த மடைந்தார்கள். சிங்கமுகன் தாரக னென்பாரும் தங்கடங்கள் சிரங்களை முளைக்க முளைக்க வெட்டிவெட்டி யோமஞ் செய்தனர். சங்கர னாதற்கும் எழுந்தருளாமை கண்டு இருவரும் உயிர் விட வுன்னினர். அதனைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளிய கருணையங்கடலான உமாபதி ஓர் விருத்தப் பிராமண வடிவங் கொண்டு வாமனரது முதுகெலும்பாந் தண்டினை யூன்றிக் கொண்டு அவண் தோன்றி யவர்களைத் தடுத்து ஆகாயகங்கையை யழைத்து நனைப்பிக்கச் சூரபன்ம னுயிர்பெற் றெழுந்தான்.

சிவபெருமா னவ்வடிவை விடுத்து “இருதம் சத்யம் பரப்பிரஹ்
மபுருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம் | ஊர்த்வ ரேதம் விருபாக்ஷம் சங்கரம்
நீலலோகிதம் ! உமாபதி ஃ பசுபதி ஃ” என யோக தத்வோபநிடத
மும், “உமாசகாயம் நீலகண்டம் ப்ராசாந்தம்” என மண்டலப் பிராம
ணோபநிடதமும் பிரதி பாதித்தாங்கு உமாசமேதராயத் தோன்றிச்
சூரபன்மன் முதலாயினோர் துதிக்கேட்டு மகிழ்ந்து, ஆயிரத் தெட்டு
அண்டங்களையும் தூற்றெட்டுயுகம் அரசாளவும், வச்சிர யாக்கையும்,
பலப்பல மணிகளா லலங்கரிக்கப்பட்ட இந்திரமாஞ்ஞால மென்னு
மிரதமும், எந்தவிடத்தையும் ஓர் கணப்போதி லடையும் சிங்கவா
கனமும், பாசுபத முதலிய தெய்வப் படைக்கலங்களும், பதினாயிர
கோடி யெண்ணுள்ள நால்வகைச் சேனைகளும், சத்தியாலன்றி வே
றொன்றானு மழிவுருத் தன்மையுங் கொடுத்தருளிப் போந்தார். பின்
சூரபன்மன் முதலினோர் தந்தை சொற்படி சுக்கிரனை யடைந்தார்.
அவர் வஞ்சகத் தன்மையால் மாயாவாத மென்னும் ஏகான்ம வா
தத்தை யுபதேசிக்க அதனை யுண்மையாக் கொண்டு திக்கு விசயம்
புரிந்து யாவரையும் வென்று தேவர்கள் ஏவல் புரிய வீரமகேந்திரத்
துப் பட்டாபிடேகங்கொண்டு அரசுபுரிய லாயினான். அதுகாலேப்
பதும கோமளே யென்பா ளிடத்துப் பானுகோபன், அக்கினி
முகன், இரணியன், வச்சிரவாகு என்னும் நான்கு பிள்ளைகள்
தோன்றினர். இன்னும் தேவ அசுர இராக்கத நாக கிம்புருட கந்தர்வ
சித்த வித்தியாதர கருட கின்னர கன்னிகைகள் பலரை மணந்து
அவர்களிடத்தும் மூவாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றான்.

சூரபன்மன் றங்கை யாகிய அசமுகி துருவாசரை வலிதிற்
கூடி வில்வலன் வாதாவி யென்னு மிருபிள்ளைகளைப் பெற்றான்.
அவர்கள் அகத்திய முனிவரற் கொல்லப்பட்டனர். சூரபன்ம
னிந்திராணியின் மேல் மோகங் கொண்டு அவளைக்கொண்டு வரு
மாறு சேனாபதிக்குக் கட்டளை யிட்டான். அவனங்ஙனஞ் சேனைக
ளோடும் ஒன்பது கோடி அசுரப் பெண்களோடும் புறப்பட்டுச்சுவர்

க்கலோகம் வருவதையறிந்த இந்திர னிந்திராணியுடன் கிளியுருக் கொண்டு பூவுலகடைந்து சீகாழியிற் பூசைசெய்திருந்தான். அவனைத் தேவர்கள் சூரன் கொடுமைக்காற்றாது வந்து நெருக்க, மாதேவனிடஞ் செல்வான் அரிகர புத்திர ரான ஐயனாரின் சேனைத்தலைவர் வீரமாகாள் ரென்பாரை இந்திராணிக்குக் காவலாக வைத்துப் போனான். அதுகாலைத் தன்றமையனாகிய சூரபன்மனுக்கு நாதோறும் அழகுள்ள இரண்டாயிரம் பெண்களைக் கொண்டுபோய் விடுகின்றவளான அசமுகி தன்றோழி துன்முகியுட னவ்விடம் வந்தாள். இந்திராணியைக் கண்டு தமையனுக்குச் சேர்க்குமாறு கையைப் பற்றி யிழுக்கவவளோல மிட்டாள். வீரமாகாள் ரோடிவந்து அசமுகி துன்முகிகளின் கையை வெட்ட, அசமுகி பெருகிய விரத்தத்துடன் தமையன் காலில் வந்துபுரண்டு புரண்டு “இந்திரன் சேவகர்களுளொருவனான தேவன் இத்துன்பஞ் செய்தான்” என்றான். சூரன் பானுகோபனும் சுவர்க்க லோகத்தைக் கொளுத்து வித்து அங்குள்ள பொருள்களை யெல்லாஞ் சூறையாடுவித்துத் தேவர்க ளெல்லாரையுஞ் சயந்த குமாரனையுங் கட்டி மகேந்திரத்திற் கொண்டு வருமாறு செய்து சிறையிடுவித்தான்.

அச்சிறையை மீட்டற்காகவே முருகக்கடவுள் திருவவதாரஞ் செய்தார். உமாதேவியாரது சிலம்புகளினின்றுந் தோன்றிய இரத்தின வல்லி, தாள வல்லி, புட்பராகவல்லி, கோமேதகதிலகை, வைரீயவல்லி, வச்சிரவல்லி, மரகத வல்லி, பவள வல்லி, நீலவல்லி யென்னு நவசுத்திகள் பாசிவனை நோக்கி யாசையுற்றுக் கருப்பங் கொண்டார்கள். அவர்தம் வியர்வையி னின்றும் இலக்கம் வீரர்க ளுதித்தார். முறையே யவர்களி னுபியிட மிருந்து வீரவாகு, வீரகேசரி, வீரமகேந்திரன், வீரமகேசன், வீரபுரந்தான், வீரராக் கதன், வீரமார்த் தாண்டன், வீரந்தகன், வீரதீரன் என்பார் தோன்றினர். இவர்களுடனும் இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங் களோடும் அறுமுகக் கடவுள் மகேந்திரபுரியின் வடவாயிற்கணுள்ள

இலங்கையின் நென்கோடியிலே யுள்ள ஏமகூடமாகிய கதீர்காமத் திற் பாடிவீடு கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார். அவராலும் வீர வாகு முதலிய வீரர்களாலுந் தாரகன், சிங்கமுகனாகிய தம்பிமார்க ளும் பானுகோபன் முதலிய பிள்ளைகளும் சேனைகளும் மந்திரி களும் அழிந்தமையாற் சூரபன்மன் மிக்க துன்பப்பட்டுப் போர்க் கோலங்கொண்டு ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்குள்ளுமுள்ள சேனைகளை வருமாறு கட்டளை யிட்டுப் போர்க்களஞ் செல்லத்தொடங்கினான்.

சேனைகள் எல்லாம் வந்து மொய்த்தன. சூரபன்மன் நன்னை யலங்கரித்து அத்திரங்கட் கெல்லாம் மேலான பாசுபதத்தையும் ஏனைய பிரமாதத்திரம் முதலியவற்றையு மெடுத்துக் கொண்டு, ஏழா யிரங் குதிரைகள், சிங்கங்கள், பூதங்களென்னு மிவையிற்றாலிழுக்கப் படுகின்றதும் அழகியதும் வேகமானது மாண இந்திரமாஞ்ஞாலமென் னும் இரத்ததி னிடத்து ஏறிச் சென்றான். அவ்விரத்தத்தைச் சுற்றி யாயிர கோடி தேர்கள் தொடர்ந்து வந்தன. எண்ணில்லாத சே னைகளுடன் பொருளும் போந்தான். வீரர்களுஞ் சேனாபதி களும், பூதர்களும் அதிக பயங் கொண்டனர். அதனைத் திரு நோக்கஞ் செய்த கதிரைவேலாயுதப் பெருமானும் மனோவேகப் பொற்றேர் மீதேறி இலக்கத் தொன்பதின்மரும் இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்களுஞ் சூழப் போர்முனை யடைந்தருளினார்.

ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களிலு முள்ள சேனைகளை யெல்லாம் பார்த்த பூதர்கள் வீரர்கள் சேனாபதிகள் யாவரு மிவர்கள் முன்னர் யாங்க ளெதிர்நிற்கலாற்றேம். குகப் பெருமா னொருவரே யெதிர் நின்றற் குரியரெனப் பேசிக் கொள்ளுங் காலத்து, இந்திரன் முத லிய தேவர்கள் விட்டுணுவை நோக்கி யிவர்களை யெல்லாம் கெரல் வதற்கு எத்தனையோ காலமாகுமே. அதற்குள் யாங்க ளிருப்பமோ வென்று துக்கத்துடன் வினாவினார். திருமால் அதற்குண்மையான விடை யுரைத்துத் தெளிவித்தார். அதுகாலை யிருபக்கச்சேனைக

ளுக்கும் வீரர்கட்கும் யுத்தம் நேர்ந்தது. அசுரர்களால் வீரர்களும் பூதர்களும் முறியடிக்கப்பட்டார்கள். அதனைக் கண்ட மகாவீரரான வீரவாகுதேவர் வில்வாங்கிப் பாணங்கள் விடுத்துப் பலப்பல அசுரர்களைக் கொன்றும், அசுர சேனைகளின் முன் நிற்க வியலாத வராய்ச் சுப்பிரமணியக் கடவுளின்முன் நேடிவந்து நின்றார். குகப்பெருமான் தமது வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி செய்ய வவ்வொலிகேட்டு அநேக சேனைகள் மூர்ச்சையாயின. பெருமானுஞ் சோனாமாரிபோற் பாணங்களை விடுத்துக் கால்கள், கைகள், தலைகள், மார்புகள், புயங்கள் முதலிய உறுப்புக்களை யெல்லாம் அறுத்து நால்வகைச் சேனைகளையும் நாசப்படுத்தினர். அவைகளெல்லாம் சுவர்க்கம், பிரமலோகம், வைகுண்டம், பூவுலகம், பாதலமுதலிய இடங்க ளெங்கணும் விழுந்து நிறைந்தன.

மற்றை யண்டங்களினுள்ள சேனைகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன. தேவநாயகன் சாரதியாகிய வாயுவைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி “வாயுவே! நம் இரதத்தை முன்னோட்டம், பின்னோட்டம் நடுவோட்டம், பக்கங்களி னோட்டமாகிய வெல்லாவோட்டங்களினும் விடுக” என்றருள அவனு மப்படியே செலுத்துவானாயினான். கதிர்காம மூர்த்தியும் கடல்கள், மலைகள், நதிகள் பூமி, ஆகாயம் முதலிய வெல்லாவிடங்களினுஞ் சென்று அளவிலாப் பாணங்களைக் கடாவி யழித்து வரலாற் பிணமா மலைகள் அண்டச் சுவரை முட்டின. குகேசனார் சேனைகள் வருகின்ற, அண்டத்தின் வாயிலைப் பாணங்களா லடைத்துத் தமது பன்னிரு திருக்கண்களானும் அப் பிணமலைகளைச் சாம்பராக்கினர். தேவர்களுெல்லாம் மகிழ்ச்சியாற்றினேத்துப் பகவானைப் பராவல் செய்தார். இவைகளைப் பார்த்த சூரபன்மன் கோபித்து எதிர்த்து வருதலைக் கண்ட பூதர் வீரர்களு மெதிர்த்தார்கள். அசுரன் விட்ட பாணங்களா லடிபட்டு ஓடினார்கள். இலக்கத் தெண்மரின் நேர்களைச் சுழற்றி வீசலாலே அவர்க ளெல்லாரு மிரத்தந் தாரைதாரையா யொழுக வருத்தமுற்று ஓடி

னார். மகாதீரான வீரவாகு தேவர் மிக்கசினங் கொண்டு அவன்
தேர்மேற் பாய்ந்து தீரான வீரவாகு தேவர் மிக்கசினங் கொண்டு
அவன் தேர்மேற் பாய்ந்து வில்லை யிருதுண்டாக வெட்டி யெறிந்
தார். சூரபன்மன் அவரைக் கையாற் புடைத்துத் தூதரைக் கொல்
வது தகுதியின்றென்று கால்களிற்பிடித்து ஆகாயத்தி லெறிந்தான்.
மேலே சென்ற வீரவாகுதேவர் கீழே வீழ்ந்து மூர்ச்சைதெளிந்து
சண்முகன் பாங்கர் வந்து நின்றார். குகக் கடவுளார்க்கு மசுரத் தலை
வனுக்கும் உக்கிரமான போர்நடந்தது. அகோரமான யுத்தத்தைக்
கண்டுவீரலக்குமியும் மிக்க வியப்படைந்தான். அவுணன் பகவானு
டைய தேரிலுள்ள சேவற் கொடியை யறுத்து வீழ்த்தி யட்டகாசம்
பண்ணிப் பின்னும் பகவான் மீது பாணங்களை வருஷித்தான்.

அவைகளை யெல்லாங் குமாரக் கடவுள் விலக்கிச் சூரபன்மன்
தேர்க் கொடியை யறுத்துக் கடலில் வீழ்த்தினார். அதனைக் கண்ட
பானுகம்பர் என்னும் மகாபலவான் தனதாயிரம் வாய்களிலும் ஆயி
ராஞ் சங்கங்களைவைத்து அண்டமு மிடியுமாறு முழக்கஞ் செய்தார்.
திருமால் பாஞ்சசன்னிய முழக்கஞ் செய்தார். அவ்வொலிக ளண்
டச் சுவரின்முட்டி யெதிரொலி கொண்டு பலப்பல யுகங்காறுங்
கேட்கலாயின. தேவர்க ளேவலால் அக்கினி கோழி யுருவெடுத்
துத் தேர்மேற் சென்று கூவிநின்றான். சூரன்ஆகாயத்திலுள்ள தே
வர்களை யெல்லாங் கொன்று பின் இப்பாலனைக் கொல்வேனென்று
பாணங்களைப் பெய்தான். தேவர்க ளோலமிட வவையிற்றைக்
கந்தக் கடவுள் விலக்கித் தேவர்களைக் காத்தருன, தேவேசன்மீது
பலப்பல பாணங்களைப் பிரயோகித்தான் அவுணன். அங்கங்குச்
சென்று சென்று அசுரன் பொரக் கந்தக் கடவுளு மாங்காங்குச்
சென்று பொருதார். அண்டத்தின் வாயிலடைபட்டதைக் கண்ட
வசுரன் அதைக் கண்டித்தனன். சேனைகளெல்லாங் கூட்டங்
கூட்டமாய் வர அறுமுகப் பெருமான் சில ஆயுதங்களை யெடுத்து
யாவரையுங் கொன்று வருதி ரென்றேவ அவ்வம்புகள் அங்கனஞ்

செய்து திரும்பின. சூரபன்மன் மாயையினாலே பலப்பல வருவங் களையெடுத்து ஆங்காங்கே யோடியோடிப் போனான். அங்கங்கே தொடர்ந்து சேந்தனாரும் பொருதார். எஞ்சிநின்ற அவுண்சேனைகளையுந் தந்தையார்போலப் புன்னகையா லெரித் தழித்தனர்.

சூரபன்மன் றானொருவன் றனியே நிற்பது கண்டு மனவருத்த முற்று யோசித்துத் தன்னுயை நினைத்தான். அவள் தோன்றி யாதற்கென்னை நினைத்தா யென்றான். இறந்தவர்களை யெல்லா முயிர்ப் பிக்கு முபாயங் கூறவேண்டு மென்ன, மாயை “மைந்தனே! பரமான்மாவுடன் போர் வெண்டா”மென்று புத்திகளுரைத்துஞ் சூரபன்மன் கேளாமை கண்டு விதியின்படி நடக்குமென் றுன்னிச் சொல்வாள். “மைந்த! இறந்தவ ரெழவேண்டுமாயின் புறவாழியின் பக்கலுள்ள சுதாமந்தரம் (அமுதசீத மந்தரம்) என்னும் மலை கொணரின் எழுவாரென்று போயினள். அங்ஙனமிரதத்தை யேவிக்கொணர்விக்க வெல்லாரு மெழுந்தனர். அவர்களை வெல்லாங் கொன்று மலையினையுந் தூளாக்கியருளினார் கந்தக்கடவுள். சூரபன்மன் றனிநின்று துக்கித்துத் தன் னிரதத்தை யேவி வீரவாகு முதலிய வீரர்களையும் பூதங்களையும் வாருவித்து அண்டகோளாகையிலைவப்பிக்க, குமாரசுவாமி யோரம்புவிடுத்து இரதத்தையிழுப்பித்துச்சேனைகளையும் வீரர்களையும் முன்போலிருக்கச் செய்து இரதத்தையுஞ் சூரபன்மனிடம் போகாதவாறு தடுத்தருளினார். அசுரன் இரத மில்லாமை யாற் சிங்கவாகனத்தின் மீதேறிச் சண்டை செய்வது கண்டு இரண்டாயிரம் பாணங்களை விடுத்து அவ்வாகனத்தைக் கொல்ல, அவன் மகாகோரரூபமான சக்கரவாகப்பட்சி வடிவங் கொண்டு ஆகாயத் தின்மேற் சென்றான்.

வீரர்களையும் பூதர்களையும் தேவர்களையுந் தன் கால்களினாலும் மூக்கினாலுங் கொத்திக் கிழித்து வருத்தியதைக் கண்ட குமாரசுவாமி யிப்பறவையுடன் தேர்மீதிறுந்து சமர்புரிதல் நீதியன்றெனத்

திருவுளங் கொண்டு இந்திரனைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளினார். அவன் உடனே மயிலுருவங் கொண்டு நிற்கப் பெருமா னதன்மீ தேறிச் சக்கரவாகத்தி லேவ, சக்கரவாகம் மயிலைக் கிழித்துக் கொத் தி வருத்த இந்திரனாகிய மயில் மிகவருந்திற்று. குமாரக் கடவுள் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க அவைகளாற் சக்கரவாகம் இரத்த மொழுகவருந்திப் பின் அறுமுகக் கடவுளின் வில்லைத் துண்டிக்க வந்தது. பெருமானார் தமதுதிருக்கரத்துள்ள வாளாயுதத்தால் இரு துண்டாக வெட்டினார். பூமியில் விழுந்த அசுரன், பூமி, சமுத்திரம், அக்கினி, வாயு, மும்மூர்த்திகள், தேவர்கள், பூதர்கள், எருது, நஞ்சு, மேகக்கூட்டங்கள், இடி, இருள், மலை, சூரியன், யானைகள், சிங்கம், பசு, மான்முதலிய வருவங்க ளெடுத்தும், பின்னோர்பாற் றப்பிமார், புதல்வர்கள், மந்திரிமார்கண் முதலினோர் வடிவங்களை யெடுத்தும் பொருதான். வேலாயுதப் பெருமான் அவ்வவ் வடிவங்களை யெல்லாம் அத்திரங்களை விடுத்து அவ்வப்போது அழித் தரு ளினார். சூரபன்மன் றன் மாயவடிவங்க ளெல்லா மழியப் பெற்றுத் தனியே நின்றகாலே யெம்பிரானு ரவனைத் திருநோக்கஞ் செய்து சில கூறியருளும். அசுரனே ! நின்னுருவங்களைக் காட்டினே. நம் வடிவத்தைச் சிறிது காட்டுதும் என்று விசுவநாதனைக் காட்டி யருளச் சூரபன்மன் கண்டு நனி விம்மித் முற்றுப் பின் மருண்மே லீட்டானே கடுஞ் சினத்தாற் பீடிக்கப் பட்டவனாய், இவனையிங்கே கொண்டுவந்த தேவர்களை யெல்லாம் முதலில் விழுங்கி யப்பாலிவ னைக் கொல்லுவனென வுன்னி யோரந்தகாரத்தை யுண்டாக்கி, பல பல முகங்களுங் கைகளுங் கொண்டு தேவர்களை யுண்ணத் தொ டங்க அவர்கள் பயந்து ஓலமிட்டனர். இவனைக் கொல்ல வேண்டு மென்று மயிலுருவங் கொண்டு நின்ற இந்திரனுந் துதித்தான்.

குமாரக் கடவுள் தந்திருக் கரத்துள்ள வேலாயுதத்தை நோக் கி அவனையு மவன் மாயைகளையு மழித்து வருதியென்று எவியருளி னார். சூரபன்மன் அதைக் கண்டு என்று மழிவில்லாத என்னை யிவ்

வேலாயுதம் என்செய்யும் என்று விரைவி னவ்விடம் விட்டு வடகட-
லின் மத்தியிற் சென்று நெருப்புப்போலுந் தளிர்களும், புதை
போன்ற இலைகளும், மேகக் கூட்டங்கள் போன்ற கிளைகளும், பச்-
சைக் கற்கள்போலும் பிஞ்சுகளும், மாணிக்கத்தை யொத்த பழங்-
களாக் கொண்டு பிரமாண்டச் சுவர்வரையில் வேரோடி, இலக்க
யோசனை தூர மளவும் விசாலித்த தலைகீழான மாமர வடிவங்
கொண்டு சகல லோகங்களையு நடுநடுங்க மோதினன். வேலாயுதம்
அம்மரத்தை யிரண்டாய்க் கிழித்தது. அசுரன் சுயவடிவங் கொண்டு
ஓர் வாளாயுத்ததோ டெதிர்க்க மார்பிற் பாய்ந்து கிழித்துக் கங்கை
தோய்ந்து குகக்கடவுளார் திருக்கரத்தில் வீற்றிருந்தது. அசுரன்
கூறுகளிரண்டுங் கோழியும் மயிலுமாக வருவங்கொண்டு எதிர்க்க,
வேலாயுதக் கடவுள் அவைகளைக் கருணானோக்கஞ் செய்ய, அருண்-
ஞான முற்றுத் துதித்த கோழியைக் கோடியாகவும், மயிலை வாக-
னமாகவுங் கொண்டருளினர். அக்கினியும் இத்திநுனும் முன்னைய
வடிவங் கொண்டு மற்றைய தேவர்களுடன் றுதித்து வணங்கினர்.
இங்ஙனம் குமாரக் கடவுள் சூரபன்மனைச் சங்கரித்தமையாற் சூர-
சங்கர மூர்த்தியாயினர்.

ஸ்காந்தபுராணம் - சங்கரசங்கிதை.

ஸௌவ்யகூடாபரணௌயோநாமத்யாக்ஷரணௌபரணௌ
ததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌ
ஸஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌ
ததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌ *
ஸஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌ
ததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌததஸுரணௌவஃவாவஸுரணௌ

சூரசங்கர மூர்த்தயே நம:

பு.சுவாமிநாதர்.

శ్రీమద్భగవద్గీతా

எண்பத்திரண்டாவது, விசுவ ரூப மூர்த்தி.

சூரபன்மன் போர் புரிந்து வரும்போது பலப்பல மாய வடிவங்களை யெல்லாங் கொண்டு யுத்தஞ் செய்தான். சூமாரக் கடவுளாய் ஆதிபகவன் அவன் செய்கையைத் திருநோக்கஞ் செய்து மந்த காசம் பண்ணி ஆயிரகோடி சங்கியை கொண்ட கொடும் பாணங்களைப் பொழிந்தனர். அவைகளெல்லாந் தூராத்மா வாகிய சூரபன்மன் கொண்ட மாய வருவங்களை யெல்லாம் ஒரிமைப் போதினி லழித்துக் சூமாரக் கடவுள்பாற் றிரும்பிச் சென்றன. அதுகாலைச் சூரபன் மனொருவன் மாத்திரம் நின்றனன். அதனைத் திருநோக்கஞ் செய்த சேந்தப் பெருமான் றிருவாய் மலர்ந்தருளும்.

அசுரனே ! நீ கொண்ட மாய வடிவங்களை யெல்லாங் கண்ணுற் றோரினைப் போதினி லழித்தேம். நமது வடிவத்தையுஞ் சிறிதுகாட்டுகின்றும். அது நின்றன் வழக்கமான கண்கட்குச் சிறிதுந் தெரியப் படாமையால் ஞானக்கண் உதவு கின்றும். பார்க்கடவை யென்று தமது பாரமே சுரரூபம் என்னும் விசுவரூபத்தைக் கொண்டருளினர்.

“யஸ் மிந் தேவா அதிவிச்வே நிஷேது” (எதன் இடம் எல்லாத் தேவர்களு முள்ளார்.) சந்தாம்ஸி யஜ்ஞாஃ க்ருதவோ விரதாநி பூதம் பவ்யம் யச்சவேதா வதந்தி ! அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ரு ஜதே விச்வ மேதத் அஸ்மிம்ச் சாந்யே மாயயா ஸம் நிருத்தாஃ !! (காயத்திரி முதலிய சந்தசுகள் யஞ்ஞங்கள், அக்கினிட்டோம முதலிய யாகங்கள், சாந்திராயண முதலிய விரதங்கள், சென்றது, வருவது, வேதங்களாற் சொல்லப்படுவன், இவையெலாந் தொக்க விவ்வுலகத்தை யிதன்கணிநுந்தே மாயை யுடையவன் சிருட்டிக்கிறான். இவனிடமே யேனையர் யாவரும் மாயையாற் கட்டுண்டனர்) “தஸ்யாவயவ

பூதைஸ்து வியாப்தம் ஸர்வ மிதம் ஜகத் (அவனது அவயவங்கள் ளானவைகளானே யெல்லா வுலகமும் வியாபிக்கப் படுகின்றன)

என்று வேதங்கள் புகழுங் காரண மகாவாக்கியப் பொருளாயிருப்பவர் தாமே யென்பதை யுலகரு முணர்ந் துய்தற் பொருட்டு விசுவரூபங் கொண்டனரென்க. அதனியல் சிறிது உரைப்பாம்.

உள்ளடியி னிடத்தே மேருமலை, மந்தரம், மாலியவான், கந்த மாதனம், நீடதம், இமயம், மெகூடம், விபுலம், சுபாசபம், சுவேதம், சிருங்கம், நீலம், மகேந்திரம், பொதியம், விர்தம், பாரியாத் திரம், சத்தி, மானுடம், சோமம், சுமனசு, சந்திரம், துந்துபி, மகாகிரி, பிரவிராசனம், நாரதீயம், கோமேதம், உன்னதம், குமுதம் குமாரம், மேகம், சங்ககம் முதலாய பலகோடி மலைகள் காணப் பட்டன. புறத்தீர்வடியி னிடத்தே * உப்புக் கடல், பாற்கடல், தயிர்க்கடல், கருப்பஞ் சாற்றுக்கடல், நெய்க்கடல், தேன்கடல், சுத்த நீர்க்கடல் என்னுஞ் சமுத்திரங்களும், மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்தலென் னும் உத்தியானே கங்கை, யமுனை, கௌதமி, சாகவதி, கௌசிகி, காவிரி, நருமதை, கம்பை, பம்பை, துங்கபத்திரை, குசை, பாலாறு, பாஞ்சாலி, கோமதி, ஆம்பிரவதி, மணிமுத்தம், பவானி, சூரி, சிகி, பாபவிநாசினி, சங்கவாகி, பாரத்துவாகி, சிகை, சார்வரி, சந்திர பாகை, சரயு, வேணுபிங்களை, மாணிக்க கங்கை, மாவலி கங்கை, சுவர்ணமுகி, குண்டலை, பெண்ணை, வைகை, சுந்தரதி, சிவை, விபா பை, அமிர்தை, சுகிர்தை, மனுதத்தகை, சித்தி, கிரமை, அங்கு சோனை, ஞபியை, மதி, தூமிரை, நேத்திரை, பாவவிமோசனை முத லாய எண்ணிறந்த நதிகளுங் காணப்பட்டன.

* கந்தபுராணத்திலே கீததம் என்றதனும் பொதுச் சொல்லானே கடல்களும் நதிக ளுங் கொள்ளப்பட்டன. ஆயினுஞ் சிறப்பானே யதற்குக் கடலை பொருளெனவும், நதி கள் என்பன மலைகளினிடத்தே தோன்றலால், மலைகள் கூறப்படவே யவைக ளடங்கு மாகலின் வேறு கூறப்பட வேண்டாவென்றுங் கொள்ளுது மொன்று.

தீநவடி விரல்களி னிடத்தே இடியேறு, மின்னல், முழக்கம்
நட்சத்திரங்கள் கிரகங்கள் என்பனவும், இருபாடுக ளிடத்தும் வரு
ணன் குபேரன் கருநிற வருவத்தனாய நிருதி, பலப்பல அரக்கர்கள்
என்பாரும், கணைக்கால்களி னிடத்தே மார்க்கண்டேயர், வசிட்
டர், விசுவாமித்திரர், காசிபர், கௌதமர், அகத்தியர், பாரத்துவா
சர், ஆங்கீரசு, துர்வாசர், அத்திரி, பிருங்கி, உருரு, சுவேதர், உப
மன்னியர், பிருகு, உக்கிரசீலர், போதாயனர், பிசிங்கி, விபாண்ட
சர், துருவர், நாரதர், சுப்பிரர், புதர், சுமதி, சங்கமர், வாமதேவர்,
கண்ணுவர், அரிதகர், பெளலர், சுமுந்தரர், ஆபத்தம்பர், கருணர்,
பருப்பதர், காத்தியாயனர், பெளமர், பாசதரர், பராசரர், வியாசர்,
பக்குவர், கபிலர், கலாதரர், காணர், காலவர், கைவல்லியர், செள
பரி, முற்கலர், சரபங்கர், செளடகர், யாஞ்ஞவற்கியர், ததீசி, சன
கர், சனாதனர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், புகண்டர், பைப்பலாதர்,
பதஞ்சலி, கணூதர், அக்கபாசர், சித்தர், சத்தியர், பண்டிதோத்த
மர், சுவேதாசுவதரர், அதர்வணர், சதானந்தர், வான்மீகி, மாண்
டீக்கியர், முண்டகர், சாதாதபர், சமதக்கினி, சற்சரர், மாண்டவி
யர், சுதீக்கணர், இரதிதர், சாபாலர், காண்டிப்பியர், குண்டலர்,
அசிதர், தேவலர், உசனர் முதலாய முனிவர் கூட்டங்களும், சிந்தா
மணி, பாதுகாஞ்சனம், சியமந்தகமணி, சூளாமணி, சூடாமணி,
கௌத்துவமணி முதலிய இரத்தினங்களுங் காணப்பட்டன.

முழந்தாளிலே வித்தியாதரர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர்,
கந்தருவர், போக பூமியர், கருடர், பூதர், இயக்கர், சாரணர், பைசா
சர் முதலானோர்களும், நோடை மூலத்திலே இந்திரனு மவன்
குமாரனான சயந்தனும், நோடைச் சந்தியிலே யமனும் அவன் மந்
திரி யாகிய கால னென்பானும் துதத் தானத்திலே அசுரகூட்டங்
களும், இருவிலாப் புறங்களினும் எண்மர் வசுக்களும், பன்னிருவர்
திவாகாரும், பதினொருவர் உருத்திரரும், இருவர் மருத்துவரு

மாகிய முப்பத்து முக்கோடி தேவ ரென்னும் நால்வகைக் கடவுள
ரும், பிருட்டத்திலே சர்ப்பர்களும், கோசத்திலே மரணத்தை யொ
ழிக்கு மமிர்தமும், திருவுந்தியீ னிடத்தே சகலசராசரத் தோற்றங்
களும், திருமார்பினிடத்தே வாஜசநேயம், கேனம், கடம், பிரச்சி
னம், முண்டகம், மாண்டுக்கியம், தைத்திரீயகம், ஐதரேயம், சாந்
தோக்கியம், பிருக தாரண்யகம், பிரமம், கைவல்லியம், சாபாலம்,
சுவேதாசுவதரம், அம்சம், ஆருணிகம், கர்ப்பம், நாராயணம், பரம
ஹம்சம், அமிர்த பித்து, அமிர்தநாதம், அதர்வசிரம், அதர்வசிகை,
மைத்திராயணி, கௌஷீதப் பிராஹ் மணம், பிருகச்சாபாலம், நிரு
சிம்மதாபினி, காலாக்கினி ருத்திரம், மைத்திரேயி, சுபாலம் முத
லிய உபநிடதங்களும், உபவேதங்கள், மிருதிகள், புராணங்கள்,
உபபுராணங்கள், இதிகாசங்கள், ஆறுசாத்திரங்கள், அறுபத்து
நான்கு கலைகள் முதலியவும் உபவீதமுங் காணப்பட்டன.

அளவிறத்த உரோமத் தொகுதிகளுள் ஒவ்வோ ருரோமங்க
ளினு மொவ்வோ ரண்ட புவனங்களும், உருத்திர கோடிகளும்,
உள்ளங்கையி னிடத்தே பெல்லாப் போகங்களும், திருத் தோள்
களி னிடத்தே பிரம விட்டுணுக்களும், திருக்கை விரல்க டோறும்
எல்லாத் தேவப்பெண்களும், திருக் கண்டத்திலே எல்லாப் பண்களு
மிசைகளும் அக்கினிதேவனும், திருவாயி னிடத்தே இருக்கு யசர்
சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்குவேதங்களும், பற்களினிடத்தே
எல்லா வெழுத்துக்களும், நாவின்குண் காமிகம், யோகசம், சிந்தியம்,
அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிர பேதம்,
ரிச்சுவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், இரௌாவம், மரு
டம், விமலம், சந்திரஞானம் முதலிய சிவாகமங்களும், அவற்றின்
பேதங் களாகிய உபாகமங்களும், உதடுகளிலே மகாமந்திர வித்
தியா சமுகங்களும், நாகியினிடத்தே வாயுதேவனும், திருக்கண்

களிலே + சூரிய சந்திரர்களும், சேவிகளிலே பத்துத் திக்குகளும், அழகிய நெற்றியினிடத்தே பிரணவமும், சீரந்தி னிடத்தே பா மான்மாவும், இன்னும் மற்றைய உறுப்புக்கள்தோறும் அளவிறந்த சத்திகளும் சத்தர்களுங் காணப்பட்டனர்.

இங்ஙனமாய் பாரமேசுர ரூப மென்னும் விசுவ ரூபத்தைக் கண்ட, தேவர் முனிவர் பிரமன் விட்டுணு முதலாயினோர் யாவரும் தரிசித்து மிகவும் பயந்து நடுநடுங்கிக் குகப் பெருமானே யோல மோல மென்றனர். முருகக் கடவுள் அவர்கள் யாவர்க்கும் அபயங் கொடுத்தனர். சூரபன்மன் அத்திருவுருவத்தைத் தரிசித்து விசேட ஞான முற்று என்று மடையாத விறம்பூது பெற்று, அழகிய மயில் வாகனத்தே விளங்கித் தோன்றிய இவரை யறியாமையான் முன்னர்ப் பால ஷென்றிகழ்ந்தேன். இவரன்றோ பாம் பொருள், இவ ரேசர்வ லோகாதிபதி, சர்வாந்தரியாமி, சர்வகர்த்தத்ததுவர், சர்வ ஞானத்துவ முடையவர், சர்வபூதரியந்தா. முன்னர் வந்த தூது வனும், என்றுணைவனாகிய சிங்க முகனும் பாம் பொருளே பாலனாக வந்த தென்று கூறியன வெல்லா முண்மையுண்மையே. இது பற்றி யன்றே கிருஷ்ணயுகர் வேதழம் மந்திர சாகையினிடத்தே,
 ஸ்வஸீக்ஷா டுரோ நவலிங்ஷங்குரோ உதவா ஸுரோஸி |

* திருவடிவீரர்களிடத்தே கிரகங்கள் காணப்பட்டனவென்று சொன்னதனம் சூரியன் சந்திரன் அடக்கவும்மீட்டுத் திருவிழிகளில் சூரிய சந்திரர்க ளுள்ளா ரெனக் கூறியது முரணுமாலோ வெனின், அற்றன்று; சூரிய சந்திரர்கள் ஆதிதேவிகர், ஆதியான்மிகர், ஆதிபௌதிகர் என முண்கையராய் விளங்கலான் முரணன் றென்க. இறைவன் விசுவரூபம் காட்டுங்காலத்த யுத்தகளத்தின்கணுள்ள சமனாகலம் (இலங்கையிலே கண்டிருக்குச்சமீபமாயுள்ளமலை அது உப்போது சிவனொளிபாதம் என்றுவழங்கப்படும்) என்னும் மலையில் ஒருதிருவடியும் மகத்திலொருதிருவடியுமாக விருந்தனவென்றும், அதனாற் றுள் திருவடியடையாள்வக்க வவற்றிப் பதித்திருக்கின்றனவென்றுங் கூறுப. இவ்வுண்மை புணராத பெளத்தர்களும் மகமதியரும் தங்களாலய மெனக் கொண்டு வணங்குப.

கும்பீணை-காடணை நவம்வலி கும்பீணைகொவலிவிலிசொகா
பேவம்|

என்று கூறிற்று. இவருக்கு நான் மீளா அடிமையாக வாழ வேண்டுமென்று என்மனம் பெரிதும் விரும்புகின்றது என்று பல விதமாக வுரைத்துத் துதித்தான்.

இவ்வுருவம் முன்னர்க் காலத்தே ரூரபன்மனுக் கன்றித் தேவர் முதலாயினோர்க்கும், ஜெயந்திபுரம் எனப்படும் திருச் செந்தூரி னிடத்தே வீரவாகு தேவர்க்குங் காட்டியருளினர். உலகமெல்லாம் தம்மிடத்தேயுடங்கு முருவ முடைய மூர்த்தி யாகலின் விசுவநாத முர்த்தியாயினர் குமார்க்கடவுள். விசுவம்—உலகம்.

வேத வசனங்கள்.

“யொயொநிதியிஷ்டெத்யகம் பவந்திதிசம்வலி மெவ திவிலுடி”

“யொகாஜாநாநிசம்வநாநிவிலுடி” ஸவ்யாநதஸிரொநி
நிவஸவ-கவருதம-கமாஸயம் ஸவ-கவராநிவஸவவாநா
வஸஷ்டெவொவிலுடி-கா-கிஷ்ட-தா

சங்கர சங்கிதை - சிவரதரிய கண்டம்.

கிஷ்ட-ஐவவ-கா-கிஷ்ட-தவருதெவ-வஸவிலுடி-தா

ஸாமந-கிஷ்ட-கவருத-காரகா-ஸாமந-கிஷ்ட-தவருத-தா

வா-காம-கிஷ்ட-கவருத-காரகா-ஸாமந-கிஷ்ட-தவருத-தா

மெதரு-சு-வா-காம-கிஷ்ட-கவருத-காரகா-ஸாமந-கிஷ்ட-தவருத-தா
கிஷ்ட-தவருத-காரகா-ஸாமந-கிஷ்ட-தவருத-தா

விடிவாடி உலகேஸ்வரி கரையே நடி ஜயனாவகுநா - உலகேஸ்வரி தள | * *
வாழா தாழிவலா ஷா ஷவ்யம்ஸிர விராஜதே |
வனவதி துஷ்ட - தாரா குவநுஸ - உபாஸவ ண - உபி

வேதவசனம்.

நப்யா ஆசீதந்தரிகூதம் | சீர்ஷணோத் யௌஸ் சமவர்த்
தத | பத்யாம் பூமிர்த் திசச்ரோத்ராத் ததாலோகாம் அகல்
பயந் | வேதாகமேதம் புருஷந் மகாந்தம் ஆதித்யவர்ணம்
தமசஸ்துபாரே | சர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீர் | நாமாநிக்
ருத் வாபி வதந்யதாஸ்தே |

கந்தபுராணம் - சூரபன்மன் விதைப்படலம்.

உன்னடி வரைகள் யாவு மொண்புற வடியி னீத்தம்
வள்ளுகிர் விரல்கண் முற்றும் வானுரு மேறு நாள்கோ
னெள்ளரும் பாடு தன்னி விரும்புனற் கிறைவன் சோம
னள்ளிரு ளனைய மேனி கிருதியோ டாக்கர் நண்ண.

அடிதிரள் கணைக்கா றன்னி லாரிடர் மணிகள் சானு
வடிவமை முழந்தாள் விஞ்சை வானவ ராதி யானோர்
தொடைதனின் மகவான் மைந்தன் ரொடைமுத னடுவன் காலன்
கடிதடத் தசுரர் பக்கங் கடவுளர் யாரு நிற்ப.

“இருப்பினி னாகர்கோச * * * தோள்வைப்பிற் செங்கண்மால்
விரிஞ்சன்மேவ.” “மெல்லிதழ்நைய * * * பவனன் மன்ன.”

கருணைகொள் விழியிற் சோமன் கதிரவன் செவியிற் றிக்குத்
திருநுதற் குடி லவைப்புச் சென்னியிற் பரம வான்மா
மரபினின் மேவித் தோன்ற மாறிலா திருக்குந் தொல்லை
யொருதன துருவங் காட்டி நின்றலு மும்பர் கண்டார்.

சீர்க்கும ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவத் தன்னி
 லேர்க்குறு மொளியுஞ் சீரு மிளமையு மெழிலு மெல்லா
 மார்க்குள வலகி லம்மா வற்புதத் தோடும் பல்காற்
 பார்க்கினுந் தெவிட்டிற் றில்லை யின்னுமென் பார்வைதானும்.

விசுவ ரூப மூர்த்தயே நமஃ

எண்பத்துமூன்றாவது,

அசுரபுர தகன மூர்த்தி.

சூரபன்மன் போர்க்கு வந்தகாலேத் தனது ஆயிரத்தெட்டு அண்
 டங்களினு முள்ள சேனைக ளெல்லாம் வரும்படி தெரிப்பிராக
 வென்றான். அவ்வாறே யானே குதிரை தேர் காலாள் என்னும்
 நாற் படைகளுந் திரண்டன. ஓரண்டத்தி லுள்ள சேனைகளுக்கே
 கீழுலகேழும் மேலுலகேழும் இடமின்றி நடுங்கின வென்றால், ஆயி
 ரத் தேட்டினு முள்ள சேனைகளின் முடிவு யாவர்க்குத் தெரியும்.
 இராம ராவண சேனைகளும், பாண்டவ துரியோதன சேனைகளும்
 ஒரு தரம் வரும் படைகளுள் முற்படையான தூசிப் படையின்
 கோடியில் ஒருபங்கிற்குஞ் சமமாகாது. அவ்வாறாய அசுர சேனா
 வெள்ளங்கள் போர்க்கள மெலாம் நிறைந்து கந்தப்பெருமான் எழுந்
 தருளி யிருந்த பாடி வீட்டையும் நெருங்கி மொய்த்தன. தேவர்க
 ளெல்லாம் பயந்தனர். பூத வெள்ளங்கள் அச்சேனைகளை யெல்லாங்
 கண்டு அஞ்சி வலியிழந்தன. இலக்கத் தெண்மரும் புறங் காட்டி
 யோடினர். அஞ்சா நெஞ் சராகிய வீரவாகு தேவரும் எதிர் நிற்க
 முடியாது திரும்பினர். அவைகளை யெல்லாங் கண்டு, இந்திரன்
 சொல்வான். இச்சேனைகளை யெல்லாங் கொல்வதற்கு எத்தனைனுழி
 காலங்கள் செல்லுமோ? அதன் பின்னர்ச் சூரபன்மனைக் கொல்வ

புராதன காலம்.

தெந்நாளோ? என்னுடைய ஆயுள் முடிந்து வேறோர் இந்திரன் வந்திடுவான். யான் இறக்குங் காறுத் துன்பமே யநுபவிப்பதோ? அந்தோ! அந்தோ!! என்று இரங்க, திருமால் அவனைத் தேற்றினர். சுப்பிரமணியக் கடவுளும் வியப் புற்று, இரதத்திவரந்து போர் தொடங்கிப் பாணங்களை இடைவிடாது செலுத்தி அழித்தார். சேனைகளும் புறவாழி கரையுடைத்தாற் போல வந்துகொண்டே யிருந்தன. பிரமாண்டம் நிறைந்து சேனைகளும் இரத்தப் பிரவாகமும் பிணமலைகளும், கமுகு, காகம், அலகை வேதாள முதலிய வற்றின் ஒலிகளும் ஆடல்களும் போர் முழக்கமும், சேனைகளுடைய ஆர்ப்பும் சேர்ந்து ஒன்றுத் தெரியாம லிருந்தன. முருகப் பெருமான் திருவுளத் துன்னுவார். எவ்விடமும் பிணங்களும் இரத்த வெள்ளமும் ஆக இருக்கின்றன. இன்னுஞ் சேனைகள் வந்தபடியே யிருக்கின்றன. அண்ட கோளகையின் வாயிலே யடைப்பே மாயின் அதற் கப்பாலுள்ள சேனைகள் நின்றாவிடும். இப்பா லிருந்து வந்த சேனைகளைக் கொன்று விடுவேம் என்று கோளகை வாயிலையடைத்தார். பாணங்களையும் தெய்வப் படைக் கலங்களையும் எவியேவியழித்தனர். ஓயாமற் பின்னரும் வந்து வந்து நிறைந்தன. முருகக் கடவுள் தாம் நின்றற்கும் இடமில்லாது பிண மலைகளுஞ் சேனைகளும் நிறையவே, இனி யிவை படைக்கலங்களா லழிக்கத் தக்கன வல்ல என்று ஒரு திருவிளையாடல் செய்வாராயினார்.

“நீதிகைத் தூரியது மைந்தங்கும்” என்னு மூதுரைப்படி பிதாவாகிய சிவபெருமான் திரி புரத்தை முறுவலா லெரித் தழித்தாற் போலவும், மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணால் நீராக்கினாற் போலவும் தமது திருவிழிகளை வடவை போலாக்கி நோக்கி யெரித் தேரித்து வந்தார். புன்னகையானும் சேனைகள் எரிந்தழிந்தன. அண்டகோளகைக்கு அப்புறத்தும் இப்புறத்தும் உள்ள அவுண சேனைகளை யெல்லாம் எரித் தழித்தனர். சூரபன்ம நொருவனை நின்றான்.

அகமதகட லுசாமர்திய மீர்த்தி.

எண்பத்து நான்காவது,

அகடித கடனாசாமர்த்திய மூர்த்தி.

மாயையின் புத்திரனாகிய சூரபன்மன் போர் செய்த காலத் துத் தன்மாயையின் வல்லமையினாலே அண்டப்பித்திகை வாயில் சென்று அறைகூவி யப்புறமா யுள்ள அண்டஞ் சென்றான். கந்த சுவாமியுந் தொடர்ந்து சென்றார். அதுகண்ட சூரபன்மன் எந்தையுடன் கடும்போர் புரிந்து மாயத் தன்மையால் அதற் கப்பாலுள்ள அண்டஞ் சென்றான். இங்ஙனம் ஒவ்வோ ரண்டங்க டோறும் மறைந்து மறைந்து செல்லக் குகப்பிரானாரும் ஆங்காங்கு விடாது சென்று பொருதார். அப்போது சூரபன்மனையுங் கந்தக் கடவுளையுந் காணாது இந்திரன் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் யாவரும் வாடி வருந்தி யேக்கழுற்றார். தீநூமால் அவர்களைத் தேற்றி, தேவர்களாள்! குமார சுவாமி சிவனே யாகும். ஓர் திருவிளையாட னரிமித்தத்தாற் குழவியருக் கொண்டு தோன்றி நிற்கின்றனர். ஆதியந்த மில்லாத பரப்பிரமத்தை யற்பவலியுடைய அசுர னென் செய்வான். இன்னுஞ் சிறிது போதுட் காண்பிர் என்றார். சூரபன்மன் தன் மாயா வல்லபத்தால் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களினு மோடி யோடி யொளிக்க, பாஞ்சோதியாகிய கந்த லேவளும் விடாது தொடர்ந்து பொருது அவன் மாயைகளை யொழித்தார். இறுதியில் மகேந்திரபுரியில் வந்தான். பெருமானுந் கடிதின் ஆங்கு வந்தார். அதுபோது அவுணச் சேனைகள் பொங்கி யெழுந்து போர் புரியுமாறு ஆர்த்துச் சூழ்ந்தன. கார்த்திகேயப் பெருமான் அச்சேனைகளை நோக்கித் திருப் புன்முறுவல் செய்தருளினார். அத்திருப்புன் முறுவலாலே சூரபன்மனது சேனைகள் யாவும், திரிபுரமும் அசுரக் கூட்டங் களுஞ் சிவபெருமான் றிருப் புன்முறுவலால் எரிந்தழிந்தாற்போல அழிந்தன. அதுகண்ட விட்டுணு பிரமன் இந்திரன் முதலினோர் குகன் சிவனே யென்று விம்மிதழுற்றுத் துதித்து நின்றார். சூர

பன்மன் தனித்து ஒருவனாய் நின்றான். தன் சேனைகள் சிரிப்பக் கினியால் அழிந்ததும், தான் றனியனாய் நிற்பதும், பூதசேனைகள் ஆர்ப்பதுங் கண்டு சொல்வான். ஐயகோ! எனது தம்பியர், புத்தி ரார்கள், மந்திரிமார், சேனாபதிகள், சேனைகள் ஆகிய யாவரையுஞ் சிவகுமாரன் அழித்தான். தமியன் யான் என் செய்வேன் என்று நெட்டியிர்ப் பெறிந்து தாயாகிய மாயவளை நினைக்க அவள் தோன்றி, குமார்க்கடவுளைப் பாலனென்று கொள்ளலை. அவன் ஆதீபகவனே. தேவர் சிறையை விட்டய்ய நினைக்கிலாய். மைந்த! விதி வழி கடந்தாருண்டோ என்றாள். சூரபன்மன் வெகுண்டு எனது தம்பியர் முதலாயினோர் உயிர்பெற் றெழும் வழியைக் கூறுதி யென்றான்.

மாயவள் வருந்தி, சத்த சமுத்திரத்திற்கும் அப்பாற் புறவாழி யிருக்கிறது. அச் சமுத்திரத்தின் ஒரு பாங்கரில் அழதகீத மந்தர கூடம் என்று ஒருமலையுளது. அதனை யிவ்விடங் கொண்டு வருதி யேல் இறந்தார் யாவரு முயிர்பெற் றெழுவர் எனக் கூறிச் சென்றாள். சூரபன்மன் றனது இந்திர மாஞால மென்னுந் தேரை நோக்கி யம்மலையைக் கொண்டு வருதி யென்றான். அஃதோடிச் சென்று ஒருகணத்திற்குள் கொண்டு வந்தது. அதனாலே சேனைகள் முழுவதும் எழுந்தன. குதிரை, யானை, தேர், பதாதி, வீற்கள், பாணம், படைக் கலங்கள் ஆகிய யாவந் தோன்றின. சிங்க முகன், பானுகோபன், அங்கிமுகன், வச்சிரவாகு, சகத்திரவாகுகள், மூவாயிரங் குமாரர், தரும கோபன், அங்கிமுகன் முதலாய யாவரும் எழுந்து ஊழிக்காலப் பிரளயமும் வாயுவும் அக்கினியும் ஒன்று கூடினாற்போ லாவாரித்தார். சூரபன்மன் அளவிலா வுலகை கொண்டான். தேவரெல்லாங் கரையிறந்த துயர்க்கடற் குளித்தார். சூரபன்மனிடம் வீரங்கூறிவந்து கந்தசுவாமியை வளைத்தார். பூதர்களும், இலக்கத் தொன் பதின்மரும் ஆற்றாது தளர்ந்தார். பெருமானார் அவற்றைக்கண்டு நகைத்து உயிர்க் கூட்டங்களை யெல்லாம்

五、五成

சங்கர சங்கிதை - சிவராசிய கண்டம்.

மாநகரவாழ்வார்வாஸி ஹவக்ஷாவாகவ்.

கூடுதலாகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியவைகள்.

* * உயிர்வெதவாஸாண்குடொடுநவாதிவீஷணபூ ||

முதுவீத புவநஸ்வாநுஹவாணிதாமிசி।

கந்தபுராணம் - சூரபன்மன் வதைப்படலம்.

முந்து வெய்யஞர்ப் பரிசனத் தொகையெலா முருக்கி
யிந்தி ரப்பெரு ஞாலமாந் தேர்மிசை யிருந்த
மந்த ரப்பெருங் கிரியினைத் துகளெழ மாய்த்துக்
கந்த வேள்புடை மீண்டது சிவன்படைக் கலமே.

தன்மை யங்கவை யாவையுங் கண்டனன் றளர்தான்
வன்மை நீங்கினன் கவன்றன னிரங்கிமெய் மறந்தான்

ந. அ. ச.

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

புன்மை யாயின னுயிர்த்தனன் செயிர்த்தனன் புலர்ந்தான்
ரௌன்மை போலவே தமிழ்தனன் றுணையிலாச் சூரன்.

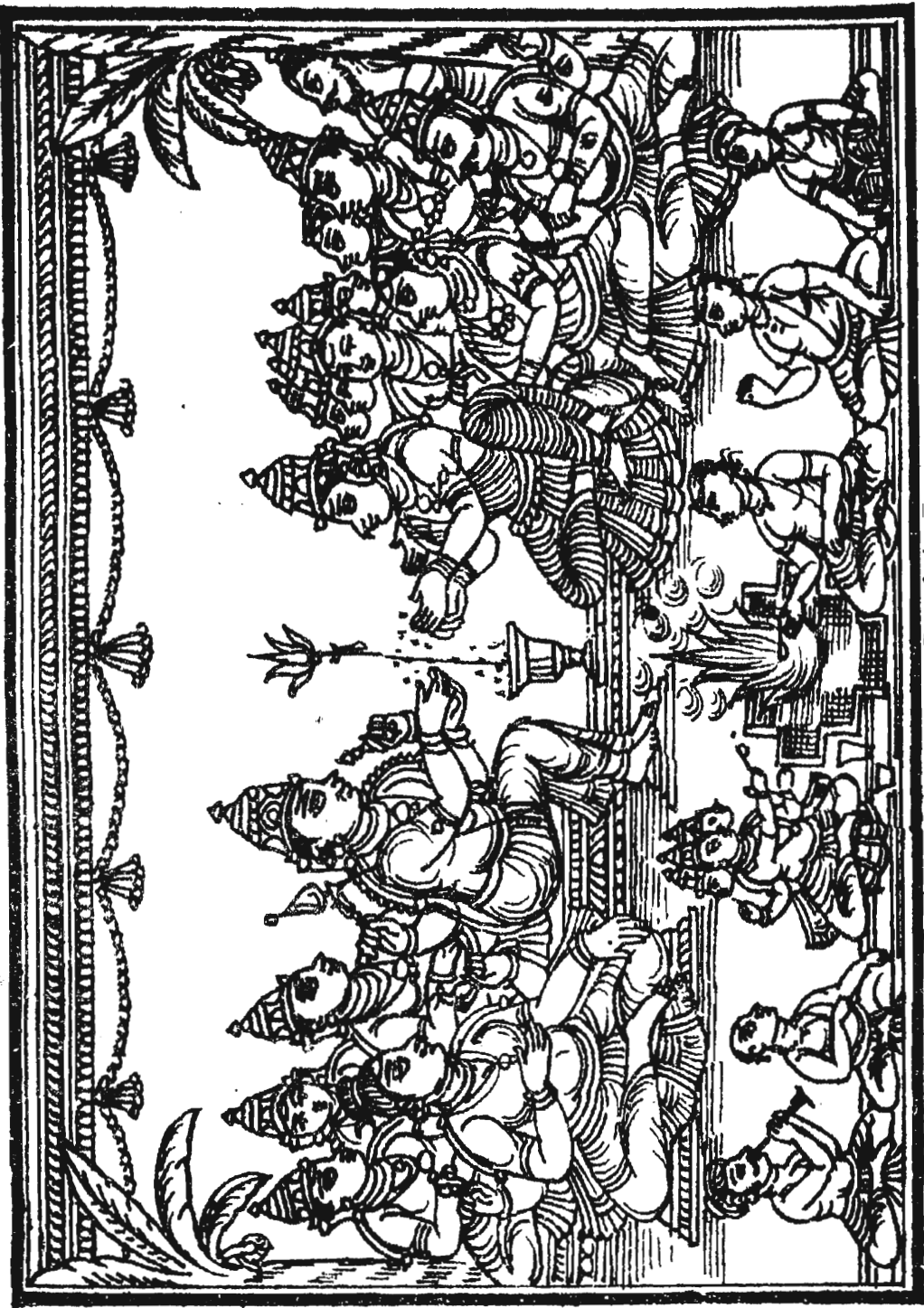
அநடித கடனா சாமர்த்திய மூர்த்தயேநமஃ

எண்பத்தைந்தாவது,

தேவ சேனாபதி மூர்த்தி.

கத்தப் பெருமான் சூரபன்மனைக் கொன்று, தேவர் சிறைமீட்டருளி, மகேந்திரத்தை வருணற்கு அளித்து, பாண்டிநாட்டின்கண் மதுரைக்குச் சமீபத்தினுள்ள திருப்பரங்குன்றை யடைந்து திருமால் முதலினோர் வேண்டு கோட்படி தேவத் தச்சன் செய்த கோயிலின்கண் வீற்றிருந்தருளினர். அப்போது இந்திரன் தேவசேனையாகிய கசநாயகியம்மையாரைப் பெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்க்க எண்ணித் தன் கருத்தைப் பதுமநாபன், பிரமதேவன் முதலினோர்க்கு அறிவித்தனன். அன்னவர் “இந்திரனே நன்கு யோசித்தாய். தேவதூதராயும் சரவண வாவியின்கண் அருந்தவஞ் செய்தனள். பெருமானும் இந்திரனிடஞ்சென்று வளர்தி யென்றருள, அதனைச் சிரமீக் கொண்டு குழந்தையாகி நின்னிடம் வர, நீ யானை வாகக் கொடுத்து வளர்க்கக் கட்டளையிட்டனை. அதனால் தேய்வ யானை யென்னும் பெயரைப் பெற்றனள்” என்று முயற்சி செய்யும் படியுங் கூறினர். ஆகண்டலன் தூதரைக் கொண்டு மேருமலையிலிருந்த தன்மனைவி யாகிய புலோமன் புத்திரி இந்திராணியையும், தனது குமாரியாகிய தேவசேனையையும் அழைப்பித்து அறுமுகப் பெருமானுக்குத் தன் எண்ணத்தை விண்ணப்பித்தான். குமார சுவாமி திருவாய் மலர்ந்தருளும். “மேகவாகன! அந்நங்கையும் நம்மை விவாகஞ் செய்தற்குப் பெரிதும்” நோற்றனள்.

பக்கம்.அரு.

LITHO. MEENAKSHINATHAN, PRESS. MYLAPORE. 1905.

எங்ஙன மெனில், நின்றணைவ னுபேந்திரன் னிருகண் களினின்றும் அமிர்த வல்லி, சுந்தர வல்லி யென்னு மிரு பெண்க டோன்றினர். நம்மகிமையை வைகுண்டத்துள்ள மங்கை யர் வீணையி லமைத்துப் பாடினதைக் கேட்டு அவரிருவரும் நம்மை விவாகஞ்செய்ய இச்சை கொண்டு, இமய மலையின் பாங்கரே யுள்ள சுரவணவாவியிற் சென்று நவரத்தின கசித வொட்டியாணங்களை நீக்கி முஞ்சப் புன்னாண்டரித்தும், பட்டுவத்திரங்களை நீக்கி மரவுரி தரித்தும் நம் ஆறெழுந்தை யுச்சரித்து நோற்றார். யாந் தோன்றி, அழகுள்ள பெண்காள்! நுங்கட்கியாது வேண்டு மென்றேம். அவர் கள் “தேவரீர் எங்களைத் திருமணஞ் செய்தருள வேண்டும்” என்ற னர். யாம் அப்போது சிலகாலத்தின் பின் நும்விருப்பப்படிவிவா கஞ் செய்து கொள்வேம். ஆனால் அமிர்த வல்லியான நீ தேவ லோகஞ் சென்று மசபதி மகளாக வளர்ந்தீ இரக்குமாறு ஆஞ்ஞா பித்தேம். மற்றைய சௌந்தரிய வல்லியை மான்வயிற்றிற்றோன்றி வேடரிடம் வளரீக வென்றேம். நம் ஆஞ்ஞைப்படி அமிர்தவல்லி யோர் குழங்கை வடிவெடுத்து நின்னிடம்வா ஐராவதயானையை வளர்க்கும்படி பணித்தாய். அதனாற் ரெய்வபானையெனப் பெயர் பெற்ற அவளை அங்ஙனம் நாளை மணமுடித்தும்” என்றார். விருப்பு வெறுப்பில்லாச் செவ்வேள் திருவாய் மலர்ந்தருளியன கேட்டு அளவிறந்த ஆனந்த முற்றிந்திரன் தருக்கிரின்றான்; வணங்கினான். அவ்விடத்தி னின்றும் விடைபெற்று வந்து தூதுவரை நோக்கி, “முசுருந்தன்முதலிய அரசர்களுக்கும், தேவர், முனிவர், திக்குப்பா லகர், கணத்தவர்கள் முதலிய யாவர்க்கும் நாளை, எந்தை கந்தவேளு க்குந் தேவ குஞ்சரிக்கும் திருமணம் எனத் தெரிவித்து வருக” என்று அனுப்பி, கம்மியனைத் திருமணச் சாலை செய்ய விதித்தான்.

விசுவகன்மன், மலையி னுச்சியிலே யாவரும் வந்துதங்குதற்கு உரிய கோயில்களும் மண்டபங்களும் சோலை வாவி சுளைகளும்

அமைத்துத் தேஜோ மயமான அழகெலாம் வந்து குடியிருந்தாற் போன்ற திருமணமண்டபஞ் செய்து, நடுவே அழகிய சிங்காதனங்கள் அமைத்து, வாழை, கமுகு முதலியவற்றான் அலங்கரித்து எவரும் வியக்கும்படி செய்தான். திருமணத்திற்கு வேண்டுவன விந்திரன் அமைத்தான். அதுகாலே அரிச்சந்திரன் வழித்தோன்றலாய்க் கருவூரின் கண் அரசுபுரிந்திருந்த முத்துந்தன் பறையறை வித்துத் தன்சேனைகள் கடலெனச் சூழத் திருப்பரங்குன்று சார்ந்தான். ஏனைய மகிபரும் இயலுடன் போந்தார். மங்கையர் யாவரும் வந்து பொங்கரிற் சென்று பற்பல விளையாடல்களைப் புரிந்தார். திக்குப் பாலகர், தேவர், முனிவர், கணங்கள் யாவரும் வந்தனர். தேவப் பெண்கள், நாகமங்கையர், நீராமகளிர், முனிவர் பத்தினிமார் முதலிய பெண்கள் யாவருந் தெய்வயானை யம்மை யாரிடம் வந்து, “நங்கையே! பரம் பொருளாகிய அறுமுகப் பெருமானுக்குத் தேவியாகும் உரிமை படைத்தமையாற் சகல லோகத் தாராலும் வணக்கஞ் செய்தற் குரியாய்” என்று வணங்கி வணங்கிப் பணிபுரிந்தனர்.

பின்னர்த் தெய்வயானை யம்மையாரை நீராட்டிப் பூண்கள் அணிந்து மணக்கோலஞ் செய்தார். திருமால் பிரமன் முதலினோர் அறுமுகக்கடவுள் சந்நிதி சென்று தொழ, அவர் மயில்வாகனத்தினிவரந்து பலவகை யாடம்பாங்களுடனும் வீதிவந்து திருமணச் சாலை புகுந்து பிரம விட்டுணுக்கள் பாங்கரிருப்ப வீற்றிருந்தருளினார். அப்போது வணங்கினோர்க்கெலாம் அருள் புரிந்தார். சர்வ லோகத்தையும் பெற்றதாய் தந்தையர்களான சிவ பெருமானும் உமாதேவியாரும் மைந்தருடைய கல்யாணத்தைப் பார்க்க விரும்பி அங்கு எழுந்தருளி, வணங்கிய மைந்தரை வாழ்த்தி வானினின்றும் வந்த ஆசனத்தி லெழுந் தருளினார். யாவரும் வந்து பணிந்து உயந்தோம் உயந்தோ மென்று துதித்தார். இனி மணவினைநடக்க

தேவ சேனாபதி மூர்த்தி.

௩௮௭

வென்று சங்கராநர் கூறியருளினர். இந்திரன் சொற்படி தேய்வ
யானையம்மையார் இலக்குமிமுதலிய வனிதையர் நடுவணை மெல்
லென நடந்து வந்தார்.

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பணிப்பவரை யின்பாற்
குஞ்சரிந் டந்தசெயல் கூறுபுது மைத்தோ
செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீயே
னெஞ்சகவ டுக்கலினு நின் றுலவு மென்றால்.

என்று அதனைச் சிறப்பித்தார் கச்சியப்ப சீவாசாரிய சுவாமி
கூறும். அங்ஙன் வந்த அம்மையார் இந்திரன் முன்னர் வந்து
நிற்ப, அவன் மணச்சாலையில் விடுத்தான். அம்மையார் மாமியா
ரையும் மாதுலரையும் வணங்கி, செவ்வேட்ட பெருமானைக் கடைக்
கண்ணு னோக்கித் துண்ணென வெள்கினார். உடனே பார்வத்தே
வியார் தேவகுஞ்சரியாரினது முதுவகத்தடவி அவரையும் மைந்த
ரையும் மணப்பீடத்தி லிருத்தினார். அதுகாலை இந்திராணி நீர்
வார்க்க ஓத்திரன் திருவடிப் பூசை செய்து, “தேவகுஞ்சரியாரைத்
தேவரீர்க்குக் கொடுத்தேன். ஏற்றருள்க” வென்று தத்தஞ் செய்து
கொடுக்கப் பெருமானு மகிழ்வுடனேற்றருளிமணமாலை சூட்டினர்.
பிரமன் விதிப்படி சடங்கு செய்தான். அதன்பின்னர் அம்பிகை
யாரும், ஐயனும் அருள் புரிந்து கணங்களொடும் மறைந்தருளினார்.
யாவருந் தொழுதார். அறுமுகப் பெருமான், ஒரு திருக்கரம் தமது
வலக்குறங்கி னிருந்த தெய்வயானை யம்மையாரைத் தழுவா நிற்ப,
ஒருதிருக்கரம் அபயமாக, பரிசை, வான், சூலம், வச்சிரம், வேல்,
வில், தண்டம், அம்பு, பதுமம், துவசம் என்னும் ஆயுதங்கள் ஞோரு
ந்திய† பத்துத் திருக்கரங்களும் விளங்க அருள்புரியும் மூர்த்தமே
தேவ சேனாபதி மூர்த்தியாதும்.

† இவ் வேறுபாட்டைக் கந்தபுராணம் கூற்றிலது.

குமார தந்திரம்.

செவ்வெலநாவத்ஸாரீ ! நெளரீ ழாதித்ய உஜீவம்
அபிஸநயநகம் ஷண்முகம் கிஷகாமம் காஜாங்கெலம் ஸ்ரீதா
யாலுரிஸாஹ பூதயாமிந்தாயாஃ ப்ரியாயாஃ உதூ
மொரஹநாடு மலிஹிதகா ததாலீத்வெடாவி ஸ-
வாஹாதித்ய உஜீவகிஷ வநாவா மகாகு க்ருடாஸெ
ஷஹமஸி!

தேவ சேனாபதி ஸ்வாமீ ! நெளம் யாதித்யப்ர தீப்தம் த்விதச
நயநகம் ஷண்முகம் மந்தகாசம் வாமாங் கேஸம் ஸ்திதாயாச் சரிஸ
ரு ஹத்ருதயா லிங்கி தாயா ப்ரியாயாஃ! உத்துங்கோ ருஸ்த நாக்ரே
லிகித காதலா பீதி கேடாசி குலாக்ரா தியேயாத் தீப்த சக்திஷ்வ
சதுவாகதா குக்குடாப்ஜே ஷஹஸ்த:

கந்தபுராணம் - தேய்வயானை யம்மை தீருமணப் படலம்.

அன்னுழி யிந்திர னாறுமு கேசன்
றன்னொரு கையிடைத் தந்தியை நல்கி
ரின்னடி யேனிவ ணேர்த்தன நென்னாக்
கன்ன லுமிழ்ந்த கடிப்புன லுய்த்தான்.

மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரா
லொருத்தி பொருட்டினி லொண்புன லுய்ப்பக்
கரத்திடை யேற்றன னாற்கழல் சேர்ந்தார்க்
கருத்திகொண் முத்தியு மாக்கமு மீவோன்.

தணிகைப்புராணம் - அகத்திய னருள்பெறுபடலம்.

ஒருகை தனது வலக்குறங்கி னணங்கைத் தழுவி யுகளமுலே
மருவ வபய மொன்றாக வளர்தோல் வளர்கு லங்குலிசம்

சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி.

ந.அ.கூ

பொருவேல் வாள்வில் கதைபுள்ளம் புயங்கோல் பத்துங் கரம்பத்தி
னிருவு மாறு முகத்தேவ சேனா பதிசீ ரிழைப் போரும்.

தேவ சேனாபதி மூர்த்தயே நமஃ

எண்பத்தாருவது,

சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி.

சூரபன்மன் முதலாய அசுர்களை யெல்லாங் கொன்று தேவ
ரைப் புரந்தருளிய அறுமுகக் கடவுள் ஒருகாலத்துத் தந்திருத்தலங்க
டோறும் எழுந்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, கந்தலோகத்தினின்று
மெல்லாக் கணர்களோடும் புறப்பட்டு, பவானிசங்கமம், சமணப்
பிராண நாசனம், அவானி சங்கரம், சாவணம், குமாரபுரம், கதம்ப
காரணியம், வன்னித்தானம், சத்திபுரம், சண்முகபுரம், கன்னபூட
ணம், கீர்த்திபூடணம், வாகுலேய மாபுரம், பவித்திரம், ஆரூடம்,
ஏடகம், நப்பிரமத மோசம், கிரவுஞ்சம், வேதசைலம், சத்தியவாச
கம், குமாரகோட்டம், கௌமாரம், தாமிர சூடத்துவசம், வில்வகா
னனம், மயூரமதம், தேவகும்பம், குகைத்தானம், விசாகபவனம்,
வித்தியாவனம், மாரணந்த காரணம், சுவேத மாவனம், குமார சிகா
சலம், சுராபயப் பிரதம், வள்ளி வெற்பு, மாவிரபுரம், சோமாக் கந்
தம், வாகுலேயாசிரமம், கந்தசயிலம், சித்திரகூடம், சம்புகேசுரம்,
கோமுக்கியம், சீகாந்தி, பிரணவபுரம், ஞானசனம், புத்திர கா
மம், இந்திராபயப் பிரதம், சிவோபாசிய நகரம், பிரமநிக்கிரகம், பிர
மவனுக்கிரகம், வாதபுரம், வராஞ்சலம், வரதசயம், அபிடேகபுரம்,
குறுஞ்சுனை, கல்யாணகானம், சுப்பிரமணியம், வித்தியாதரம், மணி
கண்டேசுரம், சமயத்தான பஞ்சகம், சயந்தபுரம், குமராசலம், திரு
வேங்கடம், சீபூரணகிரி முதலிய தலங்கள்தோறும் எழுந்தருளி

பக்கம். அகா.

(1-8-96)

சர்வபலப் பிரதானமூர்த்தி.

யிருந்து வந்தித்துப் பூசுத்த தேவர் முதலாயினோர்க் கெல்லாம்
அருள் புரிந்து பின்னருந் தென்றிசை நோக்கி யெழுந்தருளினார்.

அங்ஙனம் போந்து வேதாரணியப் பாங்கரி னுள்ள கோடிக்
கரையென்னும் இடத்திற் கோயில்கொண்டருளிப் பிரணவத்தை
யே யோர் தெப்பமாக்கி அதன்மீது சகலகணர்களோடு மேறியருளி
யிலங்கையின் வடபாகத்தி லுள்ள காங்கேயன்றுறையி னிறங்கி
யாங்குக் கோயில்கொண்டு வீற்றிருந்து, அதற்குக் கிழக்கேயுள்ள
கந்தவனப் பதியிற் போந்து தங்கி, பின்னர் அதற்குக் கீழ்ப்பா
லுள்ள ஆம்பாத்துறை என்னு மிடத்தின் அருகே மேலைப்புலோலி
யென்னு மூர்க்கண் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்
தனர். புலவர்க ளாகிய தேவர்களெல்லாம் பெருமானாரை யுவப்
பிக்கு நிமித்தஞ் சாமகானங்களை யாழ்முதலிய விசைகளுடன்பாடித்
துதிப்பாராயினார். விவசீகவா னென்னுந் சூரியன் சற்புத்திரப்
பேற்றை விரும்பிக் குமாரதந்திர விதிப்படி பூசித்தான். தேவர்க
ளின் கானங்களை யெல்லாங் கேட்டு அவர்க்கு நல்லருள்புரிதலாலே
யத்தலம் புலவகானம் எனப் பெயர்பெற்ற தென்று வாமன புரா
ணங் கூறுகின்றது. புலவகானம் என்னும்பெயர் புலவரோலி
யெனவழங்கி யிக்காலத்துப் புலோலி யென வழங்கப்படுகின்றது.
சூரியன்செய்த பூசையை யுகத்து அவற்குக் காளிந்தி, யமன், சனி
யென்னும் மக்களைப்பெறத் திருவருள் புரிதலால் அத்தலம் பரிதீ
புரம், பரிதீத்துறை யெனப்பெயர் பெற்றது. அவ்வாறே முனிவர்,
கந்தருவர், சித்தர், விஞ்சையர், நாகர் முதலாயினோர் வழிபட அவர்க்
கெலாம் மகாவேலாயுத மூர்த்தி புதுமையாய் விளங்குந் திருச்சந்
நிதி கொண்டெழுந்தருளி அவ்வவர்கள் விரும்பிய எல்லாப் பேறு
களையும் ஈந்தருளலாற் கர்வ பலப்பிரதான ஸ்ரீநீதி யெனப் பெயர்
பெற்றார். மகாவேலன் றணிந்தருளிய இடமாகலின் அவ்விடம்
மகாவேலன்றணி, மாவேலன் றணி எனவும், நவமாகச் சந்நிதிகொண்

டருளலான் நவசந்தி, புதுச்சந்தி யெனவும், விட்டுணு பூசித் துத் தென்கீழ்த் திசையிலே யுறையும் வரத்தைப் பெற்றமையால் மாலோன் றணி யெனவும் பெயர் பெற்றதென்க. இத்தலத்தையே சீமத் அருணகிரிநாத சுவாமிகளுந் தாம் அருளிச்செய்த தீருப்புகழில் “யாழ்ப்பாணயன் பட்டின மருவிய பெருமானே” என்பது முதலாகத் துதித்துள்ளார்.

இத்தகைச் சிறப்பினையுடைய திருத்தலக் கோயில்பின்னர்க் காலத்துப் புதிது புதிதாக உண்டாக வேண்டுமென்னுங் காரணத்தானோ, புறச்சமயிகளாகிய பௌத்தர்களால் அழிக்கப்பட்டமையால் அத்திருத்தல வுண்மை பலர்க்குத் தெரியா திருந்தது. பின்னர் மேலைப்புலோலியிலே பரம்பரைச் சைவவேளாள குலத்திலே அக்குலத்தினர் தவமெலாந் திரண்டு ஓர்வீடிவெடுத்தாற் போலக் கோணநாயகி யம்மையாரீ என்பார் தோன்றினர். அவர் தக்கின கயிலாய மென்னுமி இலங்கையின் நென்கோடியிலே இந்து சமுத் திர மெனப்படும் மகேந்திரக் கடலின் பக்கத்தே யுள்ள ஏமகூட மென்னுங் கதிர்காமத் தலத்திற்கு யாத்திரை பலகாற் செய்வாராயினார். சுப்பிரமணிய பத்தியின் முதிர்ந்த முநுகம்மையாரீ தாம் இங்ஙனம் தோன்றின ரென்று உலகோர் வியக்குமாறு கதிர்காமக் கடவுளின் நிருவடியி னிடத்தே யிடைவிடாத பத்தியின் முதிர்ந்து விளங்கினமையால் உலகர்கள் அவரைக் குகானந்தநாயகி எனக் கூறுவாராயினர்.

இங்ஙனம் குகானந்த நாயகியாரீ உலகப்பற் றென்று மின்றி இலங்கையின் வடகோடிக்க ணுள்ள தம்மூரி லிருந்து, தென்கோடிக்க ணுள்ள கதிர்காமத் தலத்திற்கு யாத்திரை செய்து வருவார். முன்னர்க் காலத்தில் அத்தலத்திற்குச் சேறலரிதரிது. என்னை? மனுடசஞ்சார மில்லாதவும், யானை, புலி, காடி முதலிய கொடுமிரு கங்க ணிறைந்தவும், மனுடர் முதலாயினோரை விழுங்கும் முதலை

கள் செறிந்த பாழிகளை யுடைய யாறுகள் இருப்பவும், பொருளை யும் உயிரையுஞ் சூறையாடும் கள்வர்கட்கு இருப்பிடமானவும் ஆகிய பெரிய வனங்கள் பலப்பல இருப்பதனா லென்க. அதனா லத்தலஞ் செல்லு மன்பு முதிரமுதிரக் கதிரை வேலாயுதக் கடவுள் சொப்ப னத்திற் றேன்றி வருக வெனின், அத்திருவரு ளாஞ்ஞை பற்றிச் செல்வார் யாதோ ரிடைபூறு மின்றிச் சென்று கதிரைநாயகனைத் தொழுது அவனருள் பெற்று வாராநிற்பர். அக்கடவுளி னாஞ்ஞை யின்றிச் செல்வார் திருடர்களா னாதல், நோய்களா னாதல், மிருகங் களாநாதல், முதலைகளா னாதல், மயக்கத்தா னாதல் தாம் வந்த வழி யே திரும்புதல், அல்லது உயிர்நீத்தல் துண்ணமாம். எனவே மிக்க அன்புடைய பக்குவர்தாங் கதிரைத்தலந் தரிசித்தற் குரியா ரென் பது. இவ்வாறிருத்தலாற் கதிரீகாம யாத்திரை முந்தைக் காசியாத் றையினு மருமையுடைத்தாம் யாத்திரைய தென்க.

இத்துணை யருமை யுடைத்தாம் கதிரீகாமீ யாத்திரையைப் பன்முறைசெய்த குகானந்த நாயகியார் வழியானே வடகோடிக்க ணுள்ள நவசந்திரி என்னும் புதுச்சந்திரித் தலத்தை வெளிப்படுத்தி யருளத் திருவுளங் கொண்டருளிய பெருமான், கதிரீகாமத் தலஞ் சென்று தரிசித்திருந்த குகானந்த நாயகியார் முன்னர் ஓர்சித்தரா கத் தோன்றினர். குகானந்த நாயகியார் பஞ்சாங்க நமஸ்காரம் புரிந் துநின்றகாலச் சித்தமூர்த்திகள் மகிழ்மீக் கூர்ந்து கடக்கர மந்திர நீதை அதற்குரிய சந்தசு, நியாசம், கீலகம், பீசம், சத்தி, அதிதேவ தை, இருடி, தியானம் முதலிய இயல்புருடன் உபதேசித்துச் சில வறுது மொழிகளைத் திருவாய் மலர்ந்தருளுவார்.

“கதிரைநாதன் மீது சாலவு மளியுள்ளாய்! சிவதலங்களுட் சிதம்பரம்போல உலகின்க ணுள்ள குகதலங்களு ளிக்கதிரையந்தலங் குகைத்தலமாம் இரகசியத் தலமாகும். “யோவேத நிகிதம் குகாயாம் பரமே.வ்யோமம்” என வருடம் யசுர்வேத வசனத்தானும்,

யத்ரத்ருத்யதி தேவேசஃ பாமாநந்த விக்ரகஃ !
 தஸ்ய தேசஸ்ய நாமாநி ச்ருதாந் யேதாநி பூதலே !
 அமலம் சத்பாம் நித்யம் மஹாந் கோசோ ஹிரண் மயஃ !
 அந்தஃ புரம் விவித்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் !

எனவருடம் ஸ்காந்த சம்பவச் சுலோகங்களானும், “ஹிர்தயாகா சமயம் கோசமானந்தம் பாமாலயம்” எனவருடம் மைத்தீராயணோ பரிடதக் கூற்றானும் பிறவற்றானும் இத்தலம் ஏமகூடம் முதலிய பலபெயர்களை யுடைத்து. ஈண்டுச் சூரபன்மன் முதலாய அசுரர்களைக் கொன்றருளிய வேகமூர்த்தியாய்ப் பெருமானு ரெழுந்தருளியிருக்கின்றார். ஆகலால் நீயிவண் இனிக் கட்டமுற்று வருதல் வேண்டா. உத்தர கோடியிலே யுள்ள நின்னுர்க்க ணேர்தல முள்ளது. அஃதிக் கதிர்காமம் போலச் சுப்பிரமணியக் கடவுட்கு உகந்ததாயுள்ளது. ஆகலால் உபய கதிர்காமம் என்னும் பெயருடைத்து. சூரபன்மன் பேர்புரிந்த காலத்துப் பொருகளமகன்று வடகடற் றீரமோடிப் பலப்பல மாய யாக்கைகள் கொண்டு பொருத விடமு மாங்குள்ளது. அந்த இடத்தையே மாயயாக்கை(இப்போது மாயக்கை) என்று சொல்வார்கள். இன்னு மவ்வண்ண அல்வடிவு வாய்ந்து தேவர்களை வாயால் நுங்கக் கிளம்பிய இடமே அல்வாய் எனப்படும். அவ்விருளைக் கண்டு பயந்து ஒலமிட்ட தேவர்களை யாண்டருளிய இடம் அவ்வுபய கதிர் காமத்திற்கு மேற்றிசைக்க ணுள்ளது. அது இக்காலத்துத் தேவரையாள் யென வழங்கப் பட்டுவரும். சூரபன்மன் ஆம்பர (மாமரம்) வடிவாகி நின்ற கடல் மிக்க சமீபித்த தேயாம். ஆம்பரமாய் நின்ற கடற்றுறை யதுவாகலின் அதனை ஆம் பரத்துறை யென்பா ருலகர். ஆம்பரத் துறை யென்பது இக் காலத்துப் பரத்துறை யெனச் சொல்லப்படும். இவற்றி னடுவே பச்சிம புலவகான நகர முள்ளது. ஆங்கே மகா வேலன் தணி, மா லோன் துணி, உபய கதிர்காமம், உத்தர கதிர்காமம், வாமனபுரம்,

நவசந்நிதி, சர்வபலப் பிரதம், புலவ கானம், பரிதிபுரம், பாத்துறை, சூரிகான சதனம் முதலான பெயரையுடைய கந்த கோட்டம் விளங்கா நிற்கும்.

அஃதிது காலே மறைந்திருப்பதனால் இவ்வேலாயுதமாகிய ஞானசத்தியைக் கொண்டு சென்று தாபிப்பாய். ஆங்கு இத்தலத்திலமர்ந்தருளல் போலக்குகனார் சாந்நித்தியமாய் வழிபடுவார்க் கருள் புரிவார். அத்தலத்தையும் ஆங்குள்ள இவ் வேலாயுத மூர்த்தியையும் வழிபடுவோ ரித்தலத்தையும் ஈங்குள்ள மூர்த்தியையும் வழிபட்டபயனை யடைவர். இது சத்தியம்! சத்தியம்!. இவ்வேலாயுத மூர்த்தியைத் தாபிக்கும் இடத்தையும், கோயிலி னளவையும், வேலாயுத புட்கரணி யென்னுந் தீர்த்த மிருக்கு மிடத்தையும் மயிற் பறவை யொன்று வந்து அகவி வளைத்துக் காட்டும். அவ்வவ் விடங்களி னவையிற்றைச் செய்து பூசித்து இருத்தி” என்று ஓர் வேழி படையும் அருளி யந்தர்த்தான மாணார். குகானந்தநாயகி யாரும், ஆங்கு நின்ற அன்பர்களும் பரவசம் அடைந்து “தோன்றிச் யருளின னவர் குமாரக் கடவுளே” என்று விம்மிதராய்ப் புகழ்ந்து வணங்கி யானந்தக் கூத்தாடினார்.

தகானந்த நாயகியார் அங்ஙனே ஞான சத்தியைக் கொடு வந்த காலே, ஆங்காங் குள்ள அடியார்கள் சர்வோப சாரங்களுடன் போற்றினார். மாவேலன் தணி என்னும் இடத்தில் வந்து எங்கே தாபிப்ப தென்று எண்ணிய காலத்து, வாமனர் கோயில் காண விரும்பிய போது ஓர் மயில் வந்து அகவி வக்கிரஞ் செய்து காட்டி யதே போல, அதுபோதும் முருகக் கடவுளின் வாகனமாகிய மயிலின் இனமெனப்படும் ஓர் மயூரம் திடீரெனத் தோன்றி சிறகரைப் புடைத்துத் தோகையை விரித்து நின்று அகவிக் கண்டாரொல்லாம் “திருவரு ளிருந்தவா நென்னை யென்னை யென்னை?” என்று அதிசயிப்ப வளைந்து நடந்து காட்டிற்று. அவ்விடங்களில் தோண்டிய

போது முன்னிருந்த கோயிலுந் தீர்த்தமுங் காணப்படவியப்புற்றுக் கோயிலுந் தீர்த்தமுங் கண்டு ஞான சத்தியைத் தாபித்து வழிபட்டனர். மயூரம் வளைந்து காட்டினமையால் மயூர வக்கிரம் என்றும் அத்தலம் பெயர் பெற்றது.

இந்தியாவின் கணுள்ள சுப்பிரமணிய தெய்வத் தலங்கள் அறுபத்து நான்கினும், இலங்கைக் கணுள்ள மாவிட்டபுரம், கந்தவனம், நல்லூர், கந்தமலை, சிவனொளி பாதம், வள்ளிமலை, கண்டகி வடம், உகந்தமலை, வில்லூன்றி, செட்டிகுளம், வெருகல், குமாரபுரம், கதிர்காமம், யாழ்ப்பாணயன் பட்டினம் என்னும் புலவகாணம் முதலிய இச்சுப்பிரமணிய தலங்களுளே மிக்க மேன்மையை யுடையது ஏம கூட மென்னுங் கதிர்காமமே. இதற்கு இரண்டாவது தலமாக விளங்குவது புலவகாண மென்னும் இந் நவகந்நிதித் தலமேயாம். இங்குள்ள வேலாயுத புட்கரணியும் வடக்கணுள்ள சமுத்திரதீர்த்தமும், இலங்கைக்கணுள்ள மாவலிகங்கை, வனவனாறு, மாயவனாறு, கன்னியா கங்கை, காவிரி கங்கை, நகுல தீர்த்தம், நிலாவரை, யமுனா, நவகங்கை, கருடகங்கை, திருவடிநிலை, பிரம மேடை முதலிய தீர்த்தங்க ளெல்லாவற்றினும் விசேடித் தலையாகும். மாணிக்க கங்கையென்னுங் கதிர்காமத் தீர்த்தத்திற்கு இரண்டாவது புள்ளது.

இத்தலத் தெழுந்தருளுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுள் உபயகதி னா நாதன், புதுச்சந்நிதிக் கந்தன், மகா வேலாயுத மூர்த்தி, குகாணந்த நாயகன், சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி யெனவும், தேவிமார் தேவகுஞ்சநாயகி, அருண சுந்தர நாயகி, யெனவும் பெயர் பெறுவர் என்க.

இங்ஙனஞ் ஞானசத்தி ரூபமா யிருந்து அன்பர்கள் எண்ணிய சர்வபலங்களையும் அருளியிருத்தலாற் சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தி யாயினர் குமார்க்கடவுள். இவைகட்குப் பிரமாணம் மற்சுபராணம், அம்சகாமாசல வைபவம், கதிர்காமப் புராணம், தக்கிணை கைலாச

புராணம், கந்தபுராணம், வாமன புராணம், புதுச்சந்திரிக் கந்தர் சதகம் முதலியவற்றிற் காண்க.

வாமன புராணம்.

யுங்காரீணயூண நாயித சிவாவீணா ரஸௌராவிதி
யாபூணாவபூணவீரா ஜெத்தாபூ யிகுவபூகீ வாவ
காஃ தவராஃ பஸிரிவாநிரிமா நவநெவநாநாயம்நெரா
த தெவ்வா தனூ யொவக நவஸநிபூதிநெகநாந
விஃ தத,

வீஜோ நஸகிராநுவம் வீஷுபொவாநெஷு மூலீத
ஸதமணாஃ ஸநாமிபீயெஹம் ஜெராதிஷுவாபாபாஸம்
லிநெஷு.

கதீர்தாமப்புராணம் - உபயகதீர்தாமப் படலம்.

சீர்பெறு மிலங்கைத் தலத்தியாழ்ப் பாணன் றிருத்திய நகரத்
தின் வடபா, லேர்பெறு மேலைப் புலோலிநற் றலத்தி வினியமெய்ச்
சைவவே ளாளக், கார்பெறுங் குலத்தே மழவரா யப்பேர்க் கதித்தி
டுங் கோத்திர மதனி, னேர்பெறுந் தவங்க டிரண்டென வொருபெ
ணியைந்தனள் குகானந்தை பெயரே.

மங்கையர்க் கரசி வந்துதித் தனளோ வண்மையாக் திருவருள்
படைத்த, துங்கமார் புனித வதியினர் பின்னுந் தோன்றிய புது
மையோ புலமைப், புங்கவி யினையா னன்பினைத் தெரிக்கப் போந்த
தோ வறிகிலே மவளுந், துங்கவேற் கதிரைக் கடவுண்மீ தன்பிற்
றுதைந்தன ளவன்புகழ் சொலுவாள்.

பத்தியாண் டணுகப் பத்தியாண் டுள்ள பாவையுங் கதிரைநற்
றலக்கு, முத்தியை விரும்பிச் சென்றிட முயன்றா ளிருமுது கு
வர்க்கு முடிவி, னித்திய பாமன் கனவினிற் றேன்றி நிகரிலாப்
புதல்வியோ டுற்று, நத்திய பெறுதி ரொன்றன னாங்குப் பன்முறை
நடந்தயாத் திரையே.

துறவினிற் புகுந்து கதிரையி னண்மித் துதித்திருந் தனளி
றைதோன்றி, நிறவயி லருளி துன்றனார் தாபித் தேத்துக நீன்மயி
லிடத்தைச், குறைதபக் காட்டு மவண்முனம் வாமன் கோயில்கொ
ண் டுய்ந்தன னவுண, னிறையிருள் சூத வடிவினைத் துமித்த நிகரி
லாத் தலங்களுஞ் சூழும்.

அன்னவை நடுவட் டுவிகதிர் காம மருமையாஞ் சித்திநற் கா
மே, துன்னிய வுதீசிக் கதிரைமேற் புலவர் சொல்லிடுங் கானமே
மஞ்ஞை, மன்னுவக் கிரமா வேலனற் றணியே வாமனம் பரத்துறை
பிரத, மென்னுழிப் பெயர்சேர்ந் தொளிருமா நவசந் நிகியெனு மொ
ருபெருங் கோயில்.

அதன்கணே சர்வ பலப்பிர தான மூர்த்தியா யறுமுகக் கடவு
ள், பதங்கன்வா னவர்க ளதிதிபுத் திரனே பற்பல கணத்தவர் பழி
ச்ச, நிதமெழுந் தருளி யவாவர் வேண்டு நினைப்பெலா முற்றிரின்
றனெனன், நிதமொழி யியம்பிச் சித்தனு மறைந்தா னிதுகண்டி
யாவருந் துதித்தார்.

சர்வபலப் பிரதான மூர்த்தியே நமஃ

எண்பத் தேழாவது, பதங்காப வர்க்க மூர்த்தி.

சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு மயில்வாகனமுங் கோழிக் கொடியு முள்ளன வெண்பது கந்தபுராணத்தா லுணரக் கிடக்கின் றது. மயிலுங் கோழியுந் தமது குறிச்சித் திணைப் பறவைக ளென் பதனானோ, அன்றி மயில் மழை கண்டு கூவுதலும், கோழி வெயில் கண்டு கூவுதலு முடையவாஞ் சிறப்பினானோ பறவைகளையும் வாக னமாக் கொண்டருளினார். அல்லதூஉம் பற்பல தன்மைகளை யுடைய சொற் பிரபஞ்சம் பொருட் பிரபஞ்சங்களுக் கெல்லாம். அதிபதி யென்பதை யுணர்த்தற்கோ? ஆடலினும் அகவலினும் உயர்வுடைத்தாய அழகிய பறவை யென்றோ? பல வன்னங்களை யுடைய மயிலையும், தச நாதங்களு மொலித்த பின்னர் ஞான சூரிய ராகிய தாம் பிரசன்னமாய் ஆணவப் பேரிருளை யோட்டி யருளுதலாகிய குறிப்பை யுணர்த்தற்கோ? சூரியன் வருகையைத் தெரிவிக்குஞ் சேவலையும் முறையே வாகன மாகவுங் கொடியாக வுங் கொண்டருளினார்.

அல்லதூஉம் “ஸம்பா குப்யாந்த மதிசம்பத த்ரை! எனவும், “த்வாச பர்ணஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பிரிஷஸ்வ ஜாதே! தயோரேக: பிப்பலம் ஸ்வாத் வத்தி அநச் நந் நயோ அபிசாகசீதி! (* இருபறவைகள் ஒரு தன்மை யுடையன, இணைபிரியாதன; ஒரு தருவினிடத்தே வசிக்கின்றன. அவற்று னோர் பறவை கைப்பை யினிப் பெனக் கொள்ளா நிற்கும்; மற்றொன்று ஒன்றினையும் அருந் தாது பிரகாசிக்கும்) எனவும் யகரீ வேதழம், இவற்றையே பின் னும். அதுவதித்து, “த்வாச பர்ண ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பிரிஷஸ்வ ஜாதே! தயோரேக: பிப்பலம் ஸ்வாத் வத்திய நச் நந் நயோ பிசாக சீதி” என அதர் வணவேத முண்டகச் சாகையுங் கூறியபடி பதிப் பொருள் பசுப் பொருள் என்னு மிரண்ட னியல்

புதுங்காயவர்க்குமீர்த்தி.

களை யெல்லா முணர்த்தற்கே கொண்டருளிஞ ரென்று ஆத்தர்க டெளிவித் துளார்.

பரம் பொருளாகிய கந்தக் கடவுளின் றிருவடிக் கீழுள்ளமயில் ஆணவத்தை யடக்கு மாற்றலையும், முடியின்மே லுள்ள சேவல் அருண் ஞான மென்னும் பாஞ்ஞானத்தை மேற்கொள்ளும் வண்மையையுங் குறிக்க நின்றலான் மயில் ஆணவ மெனவும், சேவல் சீவ ஞான மெனவுங் கூறப்படு மென்பாரும், மயிலால் ஐங்குணத்தையுடைய பிருதீவி தத்துவமும், சேவலா னொலிமயமான நாததத்துவமும் குறிக்கப்படலாற் பிருதீவி முத னாத மிறுதியாக வுள்ள தத்துவங்கட் கெல்லாந் தலைவரும், அவற்றி னீக்கமின்றி நிற்பவரும் பிரோரிப்பவருந் தாமே யென்பதை விளக்கி யருளுகின்ற ரென்பாரும், மயிலாற் பொருட் பிரபஞ்சமும், சேவலாற் சொற் பிரபஞ்சமும், குறிக்கப்படலா னிருவகைப் பிரபஞ்சமும் தம்வயப்பட்டன வென்பதைத் தெரித்தபடியா மென்பாரு மாகப் பலவாறுரைப்பார் பெரியோர். அங்ஙனமுள்ள மயிற் பறவை, சேவற் பறவையென்னு மிரண்டனையுங் கொண்ட வரலாறும் முத்தியளித்த தன்மையுங் கூலுவாம்.

முன்னோர் கற்பத்திற் சாகத்தீவிற்கு அரசனாகிய பிரபாகர னென்பானுக்கு ஒரிரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறந்தனர். அந்தப் பிள்ளைகட்குச் சூரன், பதுமன் எனப் பெயரிட்டான். வேறு இரு குமாரர்கள் தோன்றினர். அவர்கட்குச் சிங்கன், தாரக னெனப் பெயரிட்டான். சூரன் பதுமன் என்னும் பிள்ளைகளிடத்துச் செந்தமிழ் முனியாகிய அகநீதியனார் தோன்றிச் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் மகிமைகளையும் அவரது வாகனங் கொடிக ளாகிய மயில் சேஷ லென்னு மிவைகளின் பெருமைகளையு மெடுத்துரைத்தார். அங்ஙனே தீரணவிந்து முனிவர் சிங்க னிடத்தும், விடபயோகி யென்பார் தாரக னிடத்துஞ் சென்று முறையே தூர்க்கைத் தேவியின் வாக

னமாகிய சிங்கத்தினதும், மகாசாத்தா ஆகிய அரிகர புத்திரரது வாகனமாகிய யானையினதும் மகிமைகளை யெடுத்து உரைத்தார். அவர்கள் நால்வரும் முறையே மயில், கோழி, சிங்கம், யானை யென்னும் வாகனங்களாகி, அந்தக் கடவுளர்களைத் தாங்க வேண்டுமென்று விருப்ப முற்றுச் சீதலபநுவதத் தீயிது அடுத்த வனத்திலே பஞ்சாக்கினி மத்தியி னின்றும் நாற்பதினாயிர வருடங் கடுந்தவஞ் செய்வாராயினர்.

அதுகாலேத் தேவர்கள் யாவருஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித் தற்கு விரும்பித் திருக்கயிலாய மலை சென்று அதனடி வாரத்திற் றங்கடங்கள் வாகனங்களை விடுத்துச் சென்றனர். அப்போது கருடன் அன்னம் முதலிய பறவைகள் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் வாகனம் கொடி யிவைகளி னிடத்தும், துர்க்கைத் தேவியார், மகாசாத்தா வென்னு மிவர்களின் வாகனங்க ளிடத்தாஞ் சென்று, “மயூர குக்குட முதலிய வேந்தர்கள்! நுங்கள் பதவிகளை விரும்பிப் பிரபாகர மன்னவன் குமாரர்கள் தவஞ் செய்கின்றனர்” என்ன அவைகள் மிக்க கோபங்கொண்டு தவஞ் செய்யுமிடம் போந்து சுவாலித் தெரியு மக்கினியை யவித்து “நீவிர் யாதற்குத் தவம் புரிகின்றீர்” என வினவிய காலத்து மன்னவ குமாரர்கள் நடுநடுங்கித் தத்தம் விருப்பங்களை யவைகட் குரைத்தார். அப்போது மயில் முதலிய வாகனங்கள் நீங்கலும் பதங்களை யிச்சித்தமையா லெங்கள் முகங்களைக் கொண்ட பூதங்களாகக் கடலொன்று சாபமிட்டுச் சென்றன. அங்ஙன மம்முகத்தைக் கொண்ட பூதங்களான மன்னவ குமார் நால்வரும் அவைகளைப் பின்னொடர்ந்து பலவாறு துதித்துச் சென்றனர். அவைகளவர்களின் றுதிகளைக்கேட்டிராக் கமுற்று “நீவிரிவண் சிலகாலம் இருமின். உண்மையாய் நுங்கள் விழைவு கைகூடு”மென்ன அவ்வாறே யப்பூதரீகணல்வருங் கைலை மலைக்க ணுள்ள அண்டாவாணப் பூதங்களுடன் கூடி யிருந்தனர்.

அதுகாலேத் தேவர்களெல்லாம் வந்து அசுரர்களின் கொடுமை களைச் சொல்லி யழுது அடைக்கலம் புகுந்தனர். அந்நான்கு பூதங் களு மவர்கட்கு அபயங் கொடுத்துச் சிலபூதங்களுடன் சென்று அசுரர்களை யெல்லாம் பலவாறு இம்சித்துக் கொன்றார்கள். அசுரர் கட்குத் தலைவனான அசுரேந்திரன் மறைந்திருந்து கயிலையின்கட் சென்று அப்பூதர்கள் செய்த தீங்குகளைப் பூதங்கட் கெல்லாந் தலை வனான அண்டிவரண னிடஞ் சொல்லி யிரங்கினான். கணுதிபன் அப்பூதர்களை யழைத்து அசுரர்களாகப் பிறந்து தேவர்க்குத் துன்பஞ் செய்யக்கடவீர்” என்று சபித்தான். அவர் களங்ஙனம் தே வர்க்குத் துன்பஞ் செய்திருந்தனர். ஒருகாலத்து முருகக் கடவுளார் தம் வாகனத்தையங் கொடியையுந் திருக்கயிலைச் சாரலில் விடுத்த தாய்தந்தையரைக் காணச் சென்றார். பரம சிவனைச் சேவிக்க வந்த பிரம விட்டுணு இந்திரர் முதலினோர் வாகனங்களும் அங்கிருந் தன. அவ்வாகனங்கள் மயிலையுங் கோழியையும் வந்திக்காமல் அகங் காரங் கொண்டிருந்ததை யந்நான்கு பூதங்களும் மயிலுக்குஞ் சேவ லுக்கு மறிவித்து அவைகளோடு சேர்ந்து, கருடன் அன்ன முதலிய வாகனங்களை யெல்லாந் தூரத்தி வைகுண்டம் சத்தியலோகம் சுவர்க்கமுதலிய வுலகங்களிற் சென்று அவைகளை யெல்லா மிடித்து அழித்துக் கருடன் முதலிய வாகனங்களையுங் கொன்று தாயிருந்த இடம் வந்து சேர்ந்தன. பரசிவனை வந்தனித்துத் திரும்பிய தேவர் கள் தங்கள் வாகனங்களைக் காணாமையால் நடந்தனவெல்லாங்கேட் டறிந்து மிக்க துக்கமுடையவராய், வெளியே யெழுந்தருளிய வேலா யுதக் கடவுளின் றிருமுன்னிலையில் வீழ்ந்து வணங்கி முறையிட்ட னர். அவர் பூதங்க ணைகளையும் அசுர ராகும்படி சபித்தனர். அத னால் அவர்கள் சூரன், பதுமன், சிங்கமுகன், தாரகன் என்னுந்நால் வருங் காசிப முனிவர்க்கும் மாயைக்கும் பிள்ளைகளாகிச் சூரபன் மன், சிங்கமுகன், தாரகனென மூவராய்ப் பிறந்து கந்தக்கடவுளின் வேலாயுதத்தானும் வச்சிராயுதத்தானுங் கொல்லப்பட்டு மயிலுங்

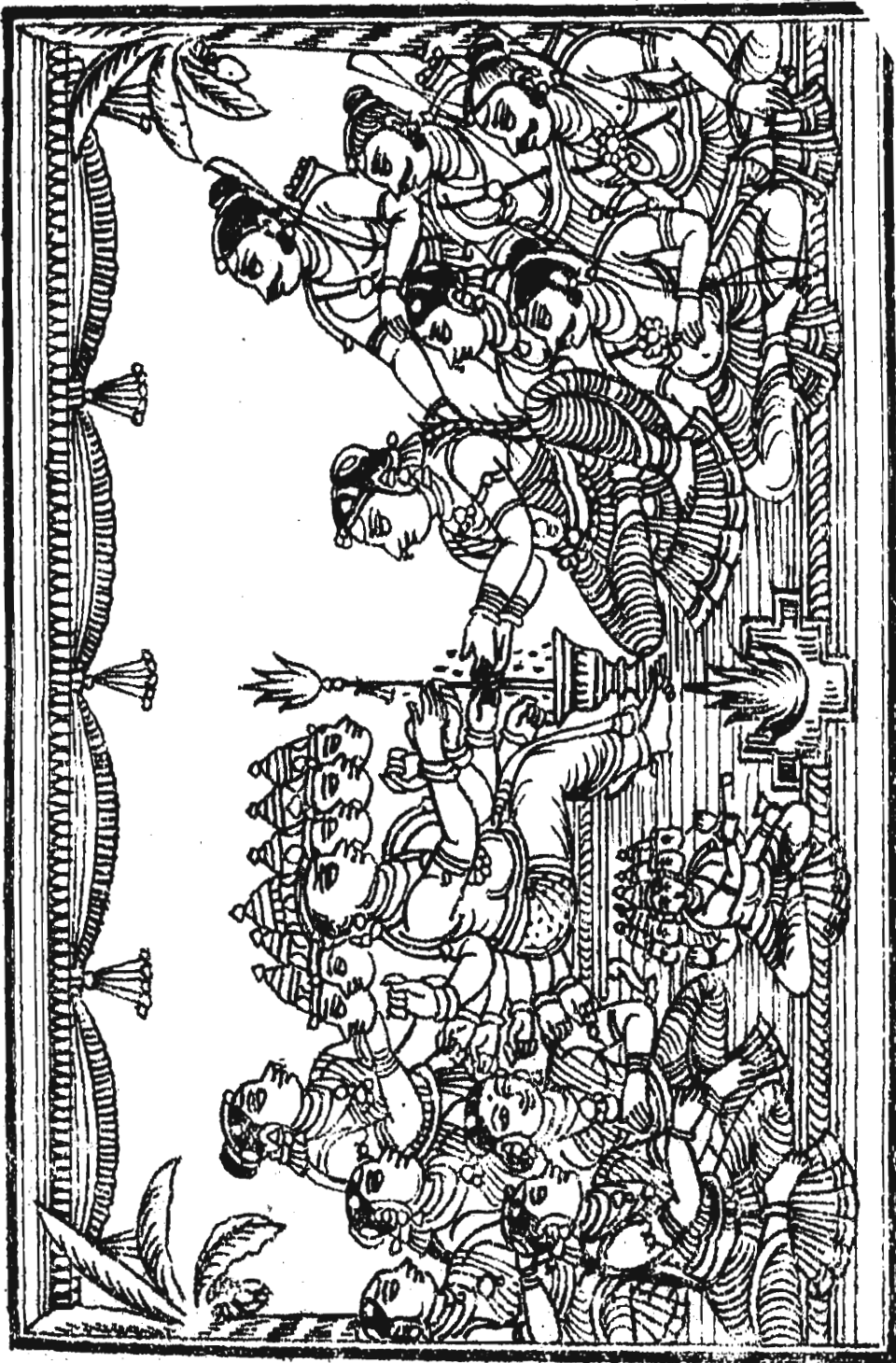
கோழியுஞ் சிங்கமும் யானையுமாகி யவ்வக் கடவுளர்க்கு வாகனமும்
கொடியு மாயினர்.

கந்தக் கடவுட்கு வாகனமும் கொடியுமா யிருந்த மயிலுஞ் சே
வலும் இராசகுமாரர்கள் செய்த தவத்திற்கு இடையூறு செய்தமை
யாலும், பூதங்களின் சொற்களைக் கேட்டுக் கருடன், அன்னம்,
யானைமுதலிய வாகனங்களைக் கொன்று திரும்பிய குற்றத்தினாலும்
கந்தக்கடவுளி னின்றும் நீங்கி யலமந்து அன்னவர்தந் திருவருளே
யடையு முபாய மெண்ணித் தொண்டை மண்டலத்திற் சிறந்து
விளங்கும் காஞ்சிபுரத்தை யடைந்தன. அங்கே மயில், சேவல் என்
னும் அவ்வுருவத்துடனே யநேக காலங் கந்தநாதனைக் கருதித் தவம்
புரிந்து அவர் திருவரு ளடைந்து துநசாயுச்சிய பதவியை யடைந்
தன. இங்ஙனங் குகக் கடவுள் மயில், சேவலென்னும் இருபதங்கங்
களுக்கும் முத்தி யளித்தலாற் பதங்காபவர்க்கு ழர்ந்தீ யாயினர்.
பதங்கம்—பறவைகள். அபவர்க்கம்—முத்தி.

சங்கர சங்கிதை - சீவரகசிய கண்டம்.

கவிலுகலெ வுந்ரகரிவாகுஅவெ ருபெவா துஃ|
புலா கராபவ்யாபஜா தாஸ துலா மமலகியக|
வலகுவதல ருநுபவெலு ககாரீஸபரி டணீ||
ஸுருவஜா வுளவகுவபரிஎளவ யிதளலுலி|
லிஹ தாரக நாரி காவ ருாவவிஸு காவ துஃ|* *
கடாஸஜாமகொ மலுஸுருவஜாவ ருபொலுபொஃ|
கவஜு வாரிஹா துலுலவபவா வகிசுனகபு| எனவருஉஞ்
சுலோகங்களாற் காண்க.

பக்கம். ௨௮.

வள்ளிபரிணயமுர்த்தி.

உபதேச காண்டம்.

கொடியெனப் பிடித்துயரிய சேவலைக் கொழுங்கார்
நெடியதோகைமா மயிலினை நீவிர்போ யுருத்து
மூடிவின்மாதவ முயற்சியை யொழித்தனி ரதனாற்
கடியபாதக மடைந்தனி ரெனமனங் கறுத்தான்.

கஞ்சி மாநக ரடைந்துநீ ரெமையுணர் கருத்தான்
மஞ்சு தோய்வரை மாதவம் புரிசுதிர் புரிந்தாற்
றஞ்சு மெம் மடிதரு குதுமெனச் சென்றுசாரா
வஞ்சி லம்படி நினைந்துநின் றவனடி யடைந்த.

பதங்காப வார்க்க மூர்த்தயே நமஃ

எண்பத் தேட்டாவது,

வள்ளி பரிணய மூர்த்தி.

திருமாலின் கண்களி னின்றும் தோன்றிய புத்திரிகளுட்
சுந்தரவல்லி யென்பார் குமரக் கடவுளி னொஞ்சைப்படி தம்முரு
வை விடுத்துச் சூக்கும தேகத்துடன் சென்று தொண்டை நாட்
டின்க ணுள்ள வள்ளி மலையிற் காணும் பார்த்திருந்தார். இவரிங்ஙன
மிருப்ப முன்னர்க் காலத்துப் பிரத்தியுந்நர், அநிருத்தர் முதலிய
மூர்த்திகளைப் போன்ற உடேந்திரர் திருமாலினது மாளிகைக்கு
வந்து அவருடன் பேசியிருந்தனர். அவ்வாறாய சமையத்திற் சிவ
பெருமானே யன்றி வேறொருவரையு மறந்துத் தொழாத காசிப
முனிவரின் புத்திரரான கண்ணுவ விருடியார் விட்டுணுவைக் கா
ண்பான் வைகுண்டஞ் சென்றார். அவ்விருவர்களும் வந்த முனிவ

ரைப் பாராதும், ஆசனங் கொடாதும், அவருடன் பேசாதும் வாளா விருந்தனர். கண்ணுவ முனிவர் மிக்க கோபங் கொண்டவராய் அவர்களைச் சபிப்பாராயினார்.

விஷ்ணுதஸுரேகாநிஜநாநிஹஜிஹிரா।
 சுகுஸுததவவ-தததசுஸாவொரியாதமெவெ।
 உயநுயகூஸகாஸெயுஸிதாப்யமகததமெவெ।
 சிவவாஸுஜிநிஹிபாடிவெநெவாயயஜீபுஸ'।
 கெசுரகீயொநிராஸாடிபுகாநமெவவசாநுஸு।
 கவகாஸுமொகெஸிநுதகைசெஸிவநிநுகாஃ।
 உலாஸாடி, ரகாநிநாநுசுவ-ஹைதிஜோஹிதஃ।

என்றபடி, முனிவர் பெருமான் அவர்களை நோக்கி, விட்டுணுவே! யாம் வந்ததை யறிந்தும் வாளாவிருந்து அவமதித்தனை. ஆகலால் நீ பற்பல சென்மங்களை யெடுக்கக்கடவாய். அப் பிறப்புக்கடோறு மூமையா யிருத்தி. அன்றியும் நின் பக்கலின் மிருகத்தைப் போல இருக்கு மிலக்குமியும் மான்பிணையாய்ப் பிறப்பாளாக, வேடரைப் போல வமர்ந்த விவ்வுபேந்திரனு மவ்வேடனாகப் பிறந்து நீண்ட காலங் காட்டிலே வசித்துழல்வானாக. நின் அடியவர் யாவரும் மதி மயங்கிச் சிவநிந்தை, விபூதி ருத்திராக்க நிந்தைசெய்து எரிவாய் நாகிற் கிரையாகக் கடவர்க ளென்று சாபமிட்டுச் சென்றார்.

அதனாற் றிருமாலு மூமைமுனியான சிவமுனியாகப் பிறந்து வள்ளிமலைச் சாரலிற் றவம்புரிந்தார். இலக்குமியும் மான் மறியாகி யாண்டு வந்தான். உபேந்திரனும் நம்பியென்ற வேடத்தலைவனாகப் பிறந்து குழந்தை வேண்டுமென்று முருகக் கடவுளை நோக்கித் தவங்

கிடந்தான். வள்ளிமலைச் சாரலின்க ணுள்ள வனத்தில் வந்துலாவி
நின்றமானைக் கண்ட சிவமுனிவர் விரகங் கொண்டு அதனை நோக்
கினர். மான்மறியும் விதிவயத்தானே காமத்தா ன்ரிவரை நோக்
கிற்று. அதனாற் கருப்பம் வாய்த்தல் கண்டு எமதன்னையாராஞ் சுந்
தர வல்லியார்,

“மானிடத்தின் வருமைந்தன் முந்துநீ - மானிடத்தின் வரு
கென்ற வாய்மையான்-மானிடத்தின் வயினடைந்தாண்மரு-மானி
டத்தின் மானாகிய மான்மகள்”. என்றாங்கு அம்மானின் கர்ப்பத்தை
யடைந்தார். கருக்கொண்ட மான்பிணை நொந்து வள்ளிக் கிழங்
கெடுத்த குழிநடுவ ணோர்மகவை யீன்று பார்த்தது.

தொலொக நொடுகு ணமல-நொடுகு வலு ரீதி,

வலு-க-ஊ-நொடுகு வலு-வலு-வெலியு-தொடுகு.

விலொக-கா-விஜா-தீவாந-அ-வலயவி-ஹா.

என்று வடமொழிக் காந்தங் கூறியாங்குத் தன்சாதிக் குழுவியாகாது
வேறு சாதிக் குழந்தையா யிருத்தல் கண்டு நனி யச்சமுற் றோடி
யது. அதுகாலை யக்குழந்தையானது தும்புரு நாரத கந்தர்வ கின்
னார்களின் யாழி னிசையோ வென்றயிர்க்க அழுதது கேட்டு வேட
வாசனும் நம்பியும் மனைவிகொற்றக் கொடிச்சி யென்பாரும் போய்ப்
பார்த்தபோது, எங்கணுங் காணப்படாத மிக்க அழகு வாய்ந்த பெண்
குழந்தை கிடப்பதைப் பார்த்துச் சாலவும் வியப்புற்று, ஆசையுடன்
அதனையெடுத்து, இது நங்குலதெய்வம் அளித்தருளிற் றென்று
தன்மனைவி கையிற்கொடுத்தான். கொற்றக் கொடிச்சியு மனை
வாங்கி மிக்க வுலகையும் வியப்புங் கொண் டுச்சி மோந்து முலைப்
பால் சுரக்கப் புனகமுற்றுச் சிறுஞ்சி சென்று தன்னில்லத்திற் செவ்
வனை பாராட்டி வளர்த்து வந்தான்.

சூரபாஹுவோ ஸாலாய ததாவ ஸ்வஹுவஹி

என்றவர்க்கு வள்ளிக் குழியிற் றேன்றலால் வள்ளியென அம்மையார்க்கு நாமகரணஞ் செய்தார் அக் குறிச்சியிலுள்ள முதியோர்கள். அங்ஙனம் அம்மையார் வளர்ந்து வருங் காலத்திலே வேடர் தலைவன் தங்கள் குலமுறைப்படியே காட்டிலுள்ள திணைப்புனங்களைக் காக்கும்படி வைத்தனன். வள்ளி நாயகியார் பரண்மீதிருந்து தட்டை கவண்களாற் பறவைமுதலியன வோப்பி வருஉங் காலேத் தேவ விருடியான நாரதமுனிவர் தணிகை நாயகனைத் துதிக்கப் போவார் வழியில் வள்ளியம்மையார் புனங் காத்திருத்தல் கண்டு அவரழகை வியந்து தணிகையை யடைந்து, பகவான் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் நிருவடிகளை வணங்கிக் கற்றாணங்களுந் தளிக்கவும் பழமையான மலையுருகவும், கின்னர மிதுனங்கள் பரவசப்படவும், ஆயிர நரப்பிணையுடைய மகதியென்னும் யாழினைச் சித்திரப் படத்தினின்று மெடுத்துப் பதுமாசனமிட்டு மாதங்கி யென்னுந் செய்வம் பராவி, தாம் அருளிச்செய்த பஞ்சபாரதீயத்தீநீ கூறி யாங்குப் பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, வினையாட்டு, கையூழ், குறும்போக்கு என்னுங் கலைத்தொழி லெட்டுஞ் செய்து, இசையெழுப்பி, விரல்கள் பாடுகின்ற வண்டுகளின் கிளைபோலப் பலநரப்புக்களின் மீது படராநிற்ப, வார்தல் வடித்தல் உந்தல் உறழ்தல் உருட்டல், தெருட்டல் அள்ளல் பட்டடை யென்னும் இசைக் கரணத் தானே கொல்லி யென்னும் பண்ணைப் பாடிப் பெருமான் றுதிகளை யெடுத்து முழக்கி வள்ளியம்மையார் இயல்புரைத்து, அவர்தம் அழகெனப்படும் பாராவாரத்தி னோர்சிறு திவலையி னளவே மானும் வணப்பியல்பை யறிந்தவா வளியேன் வருச்சின்றேன். எம்பெருமானே கருணைகூர்ந்து திருச்செவி சாய்த்துக் கொண்டருள்க வென்று முப்பா னிரண்டுறுப்புக்களி னியல்புகளையும் வருத்தனர்.

கருங்குழன்மேக மீழவண்டொடையற் கணத்தினுன் மின்னி
யஞ்சிறைய, சுரும்பினுற்சிலம்பி மலர்மதுத்தாரை சொரிதலினுயங்
குபு சாய்ந்த, மருங்குலஞ்சீயஞ் சாண்சாணென்னு மருவவஞ் சலை
யெனநெடுமா, லொருங்கிருகுன்றம் பெயர்த்துநின்றதுபோ லொ
முகிய துரோமமா வல்லி.

திருமுகங்கமல மிணைவிழிகமலஞ் செய்யவாய்கமலநித் திலந்தாழ்
வருமுலைகமலந் துணைக்காங்கமலம் வலம்புரி யுந்திபொற்கமலம்
பெருகியவல்குன் மணித்தடங்கமலம் பிடிநடைத் தாள்களுங்கமல
முருவவட்கவ்வா ருதலினன்றே யுயர்ந்தது பூவினுட்கமலம்.

என் றிங்ஙனங் கூறியவற்றை யெல்லாங் கேட்ட குமார்க்கடவுள்
நன்றென்று முனிவரை விடுத்துத் தாந் தணிகைக் குன்றை நீங்கி
யோர் வேடர்தலைவர்போ லுருவங் கொண்டு வள்ளியம்மையார்
எழுந்தருளி யிருக்குங் காட்டகத்தே போந்தருளினார். ஆங்கு வள்ளி
நாயகியார் இருப்பக்கண்டு வியந்து அவர் அருகிற்போய் நின்று, மங்
கையர்க் காசே! நின்பெயர் யாது? நீ யார் மகள்? இத்தகைய அழ
குவாய்ந்த நின்னை யறிவிலிகளாம் வேடர்கள் எவ்வாறு மனங்கொண்
டிக்காட்டகத்திற் காவல் வைத்தனரோ வறிகிலேன். வனப்பு வாய்ந்
த வதனத்தையுடைய நங்கையே! நின் வாலாறுகளை யுரைத்து
நகை முகங்காட்டுதி. வனங்களின் மிகவுஞ் சுற்றி வந்தமையால்
அமிர்தபானஞ் செய்ய வேண்டும் வேட்கை சால்வு முடையே
னென்று பலப்பல வில்கித மொழிகளை யுரையா நிற்கும்போது,
வேடர் தலைவனான நம்பியென்பான் கிராதர்கள் பலராத் சேவிக்கப்
பட்டவனாகி, அச்சத்தை விளைக்குந் தொண்டக முதலான வாத்தி
யங்களார்ப்ப அவண் வந்தான். வடமொழிக் கந்த புராணம்,¹

ததாநீநெ டுஜெகொவி ம யு ஹீகூலக ஸாவிக்;

கநநகெடிஸாவஸூர குவஃவாஸிஜ ஸகௌ

என்றாங்குத் தேவநாயகராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள் உடனே யள விலாத வேத முதலியனவாய கிளைகள் இலைகள், கனிக ளாதியவற் றையுடைய வேங்கைமர மாறார். இவ் வண்மையினையே சூதகீதையு ம் “அதர்வணோத்ரும ஃஸ்கந்த ஃசாகா ஸ்த்ர யோவேதா ஃபர் ண ஃச்ருதி புராணகா அங்காநி சாகாவர்ணம் தர்காஸ்தஸ்யை வர ஷ்கா ஃ | புஷ்பம் சிவபரிஜ்ஞாநம் பலம் முக்தி பராமதா | என்று ஆறுவ தந்தீயாயம் ஈசம் - ஈசம் சுலோகங்களாற் றெரித்தது. அதன்படி அதர்வண வேதம் விருக்கமாகவும், இருக்கு யசர் சாமம் என்னு மூன்று வேதங்களும் மூன்று பெருஞ் சாகைகளாகவும், மிருதிகள் புராணங்கள் இலைகளாகவும், வியாகரண முதலிய ஆறங் கங்களுஞ் சிறு சாகைகளும், வர்ணமுந் தர்க்கமுங் காவலாகவும், சிவஞானமே மலராகவும், பராமீர்த மென்னு முத்தியே பழமாக வும் விளங்கியதெனக் கொள்க.

அம்மாததைக் கண்ட வேடரெல்லாம் மிக்க ஆச்சரியமுற்று ஆயுதங்களால் வெட்டத் தொடங்கினர். நம்பி அவர்களைத் தடுத்து வள்ளியம்மையாரை நோக்கி “இது வந்தவா நென்” னென அம்மை யார் “தந்தாய்! இது வந்தவா றுணரேன். மாயமாக முளைத்திருக் கின்றது” என்றார். நம்பி “இது நங்குமாரத்திக்கு ஓர் துணையாயிருக் கட்டும்” என்று சென்றனன். வேடர்களெல்லா ருஞ் சென்ற பின் னர்க் குகபிரான் முந்திய வருவத்தைக் கொண்டு பலவாறு வள்ளி யம்மையாரை யிரந்து கேட்டனர். அங்ங னுரையாடுங் காலத்து முன்போல நம்பி அங்குவந்தான். பகவானுடனே நரை முதிர்ந்த வோர் கிழவருவங் கொண்டு வேடமன்னனை வாழ்த்தி விபூதி நல் கினர். அவன் அவரை நோக்கி “அடிகாள் இவணைமுந்தருளிய தென்கொல்? ” என வினாக்கலை “யாங் குமரியாடப் போந்தேம்” என்றார். “நன்று நன்றது காறு மெம்புதல்விக் குறுதுணையா யிருத்தி” ரென்று கிராத மன்னன் கினந்து சென்றான். விருத்த

வினாக்களும் பதில்களும்
 பொருளாதார அமைப்பைப் பற்றி
 நிதியுதரவுகளைப் பற்றி
 தா.நி.வ.ப.யின் திட்டங்களைப் பற்றி
 கவர்நிலைப்படுத்தும் வகையில்
 கமிஷனரின் அறிவுரைப்படி

ஆகத்தை வருத்துகின்ற வரும்பசி தவிர்த்தாய் செண்ணீர்த்
தாகத்தைத் தவிர்த்தாயின்னுந் தளர்த்தில தளர்ச்சிமன்றோ
மேகத்தை யனைய கூந்தன் மெல்லியல் வினையேன்கொண்ட
மோகத்தைத் தவிர்த்தாயாயின் முடிந்ததென் குறையதென்றான்.

என்றிங்ஙன் கூறு மொழிகளை யெல்லாங் கேட்டு வள்ளியம்மையார் தமது திருக்கரங்களா லிருசெவிகளையு மூடி இத்தகாத வார்த்தைக ளை விடுமி னென வெகுண்டு, தாங் காவல் செய்திருந்த துனைப்புனஞ் செல்வாராயினார். பொன்னே யனையாளாம் வள்ளி நாயகியார் தம் மைக் கடித்து போகுந் திறனறிந் தென்செய்வேமென வுன்னித் தம்

முன்னவரான விநாயகக்கடவுளை வருமாறு திருவுளத்து வேண்டினார். விக்கினங்க ணீக்கி வேண்டுவார் வேண்டியதை யருளும் விநாயகக் கடவுள் திருநீலவண்ணப் பாவை ஓடிவந்தான்.

வந்தான் திருநீலவண்ணப் பாவை ஓடிவந்தான். என்றபடி மும்மதத்த னென்னுந் திருப்பெயர் தமக்கும், கோற்றொடிக் கொடிச்சி யாகிய வள்ளிநாயகியார், கைம்மலர்க்க ணிலேவே றரித்த தம்பிக்கும் இணையும் பொருட்டுக் களிற்றுருவங் கொண்டு பெரு முழக்குடன் அக் கண்ணுங் காணத்துத் தோன்றிக் காணவர் மடமகளை முற்பட்டனர். அதனைக் கண்டதும்,

அவ்வேலை யில்வள்ளி யச்சமொடு மீண்டுதவப்
பொய்வேடங் கொண்டுநின்ற புங்கவன்றன் பாலணுகி
யில்வேழங் காத்தருள்க வெந்தைநீர் சொற்றபடி
செய்வே னெனமுயன்று சேர்ந்துதழீஇக் கொண்டனளே.

இங்ஙனம் வள்ளி யம்மையார் தம்மை யிறுதத் தழுவி நின்றதைக் குகப்பிரான் கண்டு ஸ்ரீகணநாயகரை வந்தனித்து மிக்க அன்புடன் தோத்திரம் புரிய, விநாயகக் கடவுளு மவ்வுருவத்தை விடுத்த மறைந் தருளினார். அதன் பின் குகக்கடவுள் விருத்த வேடத்தை விடுத்து அழகிய தம் வடிவத்தைக் கொண்டு கலவி செய்து முற்றியவுடன் வள்ளி நாயகியார் சாலவும் வருந்தி, எம்பெருமானே! தேவரீர் இவ்வுருவத்தை முன்னே காட்டி முயங்காமல் இது காறுங் கொன்னே கழித்தீர். கொடியாளா மடியேன் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம் பொறுத் தருள வேண்டு மென்று வேண்டினார். முருகக்கடவுள் பூர்வ வரலாற்றை வள்ளியம்மையார்க்கு உரைத்துத் துணைப் புனம் போகுமா றனுப்பித் தாம்பின்னர் அரசவடிவங் கொண்டு, வில்லம்புகள் பற்றி வேட்டையிற் களைப் படைந்தார் போலத் தோன்றிப் “பெண்காள்! நம தம்பா னடிபட்ட தேக

முடைத்தா யோடி வந்த வுயர்வுடைத்தா மியானே யொன்றைக் கண்டார்களா?" என்று வினவினர். தோழியும் வள்ளியம்மையாரும் பேசிய கலகமொழிகளை விடுத்தனர். அவருட் சகியானவள் "ஐய! நும் வன்மையை நும்மொத்த சூரர்க் குரைப்பதன்றி யெம்மிட முரையற்க" வென்றுரைத்துக் கோபமாய்ப் போக, அரசவடிவ முள்ள பிரானார் அவளைத் தடுத்து, என்லேண்டினுங் கொடுப்பேன்; வள்ளியை யெனக் குரிமையாக்கிக் கொடுத்தி யென; அவள் அதனை மறுக்கப் பெருமான் கூறியருளும்.

என்பா லருளுங் குமார லிங்கேசனை யேத்த லர்போ
லன்பா லிணங்கு மணங்கனையார் பொருட் டாலினைய
வன்பால் விலக்கிய பெண்பெறின் வையத் தவர்க்கு மன்னு
மொன்பா னுயிருற்ற பெண்ணன்றி வேறே ருரணில்லையே.

என்றங்கு, பாங்கியே! வள்ளியைச் சேர்க்காது விலக்குதியாயின் நாளைக்கு அவருருவையெழுதிப் பனைமடன்மா வேறுவே னென்றுரைக்கத் தோழி பயந்து ஓர் சோலையிற் கொடுசென்று வள்ளியைச் சேர்த்தனள். ஆங்கு முருகக்கடவுளும் நாயகியாருங் கூடிய பின் ரோழி யவளை யழைத்துவந்தனள். தினைக ளெல்லாம்விளைந்த வுடன் வேடர்கள் வள்ளியம்மையாரை யழைத்து வீட்டிற்குச் சென்றனர். நாயகியாரும் இனி யெந்நாளிற் பெருமான் சேர்க்கை நேரிடுமோ வென்று காம மேலிடப்பட்டவராய் விகாரங்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தார். கொற்றக் கொடிச்சி முதலாயினோர் வெறியாட்டுச் செய்வித்தனர். செவிலித்தாய்மேற் நெய்வம் போந்து "முருகன் சேர்க்கை யிவட் குண்டாயிற்று என்ன" அத்திரு நாமத்தைக் கேட்டு வள்ளியம்மையார் விழித்தெழுந்து பின்னரும் மூர்ச்சையுற்றிருந்தார்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள் காணக்ஞ் சென்று வள்ளியம்மையாரைக் காணாது திருவிளையாடலாகப் பலவாறு வருத்தி யாக்குள்ள

மான் மயில், குயில், மேகம் முதலியவற்றை “வள்ளிபோன வழி
யைக் கூறுதிர்” என்று அடிச்சுவடு வழியே குறிச்சி சென்று தங்கு
றிகாட்ட அதனை யறிந்தபாங்கி யொருவரு மறியாத யாமத்தே வள்
ளியைக் கூட்டிக்கொண்டு வாயிலின் கதவை நீக்கி மெதுவாய் வடி
வேலன் கையிற்கொடுத்தாள். பெருமானும் நாயகியாரு மினிய
மொழிகள் பேசி யுவகையுடன் சென்று ஓர்சோலையிற் சேர்ந் திருந்
தனர். கொற்றக் கொடிச்சி யெழுந்து பார்த்தபோது தன் மகட்கா
ணது தன்னாயகனிடங் கூற, நம்பி மிக்க சினங்கொண்டு, கூட்ட
மான வேடர்களுடன் புறப்பட்டுக் காடுகள், மலைகள், ஆறுகள் முத
லிய எங்கணும் விரைவிற் றேடுவானாயினான். இவரிருக்குஞ் சோ
லைக்கண் வந்ததும் “நம்நங்கையைக் கவர்த்த கள்வ னீங்குளா னென்
றார்ப்பரித்து வில்லைவணக்கிச் சரமாரிகளைப் பொழிந்தனர். அத
னைக் கண்ட அங்கண் மாதரான் அஞ்சின ளயர்த்தாள். பெருமானார்
அம்மையாரைத் தேற்றிக் கொடியாஞ் சேவலைத் திருவுள த்துன்ன,
அதுதோன்றி யார்க்க யாவரும் வீழ்ந்து மடிந்தனர்.

புள்ளடுத்தது மார்த்ததும் புளிர்நக ளாவி
விள்ளடுத்ததும் விம்மிதம் விளைப்பமெல் லியலா
ளுள்ளடுத்தபே ரோகைய னொளிமுக மலர்ந்தா
டெள்ளடுத்திலள் கணவனார் திருவிளை யாட்டில்.

வள்ளியம்மையாரின் அன்பைப் பிறர்க்குக் காட்டும் பொருட்டுப்
பெருமானார் நடந்தருள, அம்மையாருந் தந்தையர் முதலிய சுற்றத்
தாரின் மாணத்தைக் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது அவரின் பின்
னேசென்றார். நாரதமுனிவர் தோன்றி யெம்பெருமானே யவர்க
ளை யெழுப்பி யுலகர்காணத் திருமணமுஞ் செய்தருள வேண்டு
மென்று இரந்தனர். பெருமானாரு மதற்குடன்பட்டு வள்ளியம்மை
யாரை யெழுப்புமா றருளினார். அவரு மங்ஙனே வந்து “யாவரு
மெழுதிர்” என்னத் துயில்கொண் டெழுந்தார். பகவான் அதுகா

சுகந்

சுவகீதி புல-மெழவனாகுமவனென மணி-தகர.

சகச

சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.

தசகூடு தாண்டிபாடு தநவாபுரமகூலிவிஸூபு
உதபுசு : தெபுணைபுலுங்குரோரு மதாபுராரூ
சுமீசுபுதபுவலுவுஷாங்குபவாபுரவநாயகூ,
நாபுரபுதவூமகூபகூணுவபுபுலுவிதூ

வள்ளி பரிணய மூர்த்தியே நம:

மயூரவக்கிரப் பெருமான் மலரடி சரணே.

சுப்பிரமணியபராக்கிரமம்

முற்றிற்று.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க வறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுடைத் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்கச் செவ்வே
ளேறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைத னணங்கும் வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீ ரடிய ரெல்லாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கசு	௫	முனிவா	முனிவர்
கக	க0	வஜு	வஜ
„	கசு	பிதத்தாந	பிததாந
ஙச	கசு	வினவ.	வினவ,
ஙௌ	க	கபிலா	கபிலோ
சச	உௌ	சுதந்திரர்	சுதந்திரர்
எ0	கௌ	கின்றது, அதுமட்டோ.	கின்றது. அதுமட்டோ,
எசு	ங	ஐதேவ	ஐதேவம்
„	ச	ரூடி	ரூடி
எக	௫	பாரணாக	பாரணாக
„	அ	அகக்ரணங்கள்	அகக்ரணங்கள்
அௌ	கசு	வடதத்	வதைத்த
க0அ	உஉ	பெம்மான்.	பெம்மான்,
ககக	க௫	கோபித்து;	கோபித்து,
ககஉ	ௌ	மகன்	மகள்
க௫உ	சு	அரசமா	அரசமா
க௫ங	சு	ஹர்.	ஹர்
க௫ௌ	சு	செப்பிற்று,	செப்பிற்று.
க௫அ	ௌ	பதப்பக்	பதைப்பக்
கசுக	ச	அப்போது	அப்போது
கசுௌ	கஉ	தருளினமை	தருளினமை
கக0	ௌ	வெவ்-ஓடிய	வெவ்-ஓடிய
ககங	ங	கனிகு	கனிக்கு
ககசு	உசு	மியத்தை	மியத்தை
உ00	உஉ	தீர்த்தத்தும்	தீர்த்தத்தும்

MAHAMAHARUPADHARAN
 IR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
 TIRUVANMIYUR MADRAS 41
 பக்கம். வரி. பிழை. திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உக	கஉ	தொழினைமை	தொழின்மை
உக	அ	லங்களுக்குங்	லங்களுக்குங்
உக	ந	வேதமுத்	வேதமுந்
உக	கச	ஹாஸம்	ஹாஸம்
உக	சஎ	தேவனுஞ்.	தேவனுஞ்
உக	அ	புரோகித	புரோகித
உக	கச	யருளாருங்	யருளாருங்
உக	உ	ஆஞ்ஞா	ஆஞ்ஞா
உக	கக	னினைன	னின்னை
உக	உஎ	தொன்ப	தொன்ப
உக	கக	மிக்க	மிக்க
உக	கந	வேறொரு	வேறொரு
உக	உக	கந்த	கந்த
உக	க	னக்கொள்க.	னக்கொள்க.
உக	கரு	வலிமையை	வலிமையை
உக	ந	கிடந்தனர்.	கிடந்தனர்.
உக	உச	தந்தண	தந்தண
உக	உரு	மகனாவான்	மகனாவான்
உக	ரு	விளக்கி	விளக்கி
உக	உஎ	குறவர்களும்	குறவர்களும்
உக	உக	செய்து	செய்து
உக	கக	சினேகித்தான்.	சினேகித்தான்.
உக	உஅ	ஆயிரம்	ஆயிரம்
உக	கந	ரமரர்	ரமரர்
உக	க	ஞான்றும்	ஞான்றும்
உக	ரு	தன்றந்தை	தன்றந்தை
உக	க	நீ	அவன்
உக	கச	சீதைக்கும்	சீதைக்கும்
உக	உக	சித்துளேம்.	சித்துளேம்.
உக	உக	விங்க	விங்க

$$\begin{array}{r} 12924 \\ \hline 7667 \end{array}$$